"*Satır Aralarında Buluşalım*, aşk romanı tutkunlarının ellerinden bırakamayacağı ve tüm arkadaşlarıyla paylaşmak isteyeceği bir mücevher. Melissa Ferguson'ın, esprili ve sıcacık Savannah Cade ile onun dünyasında yaşayan mükemmel karakterlerden oluşan bu hikâyesinde, okurlar kendilerini kaybedecekler. Elden kaçan fırsatlar, ikinci şanslar ve belki de gerçek bir aşkla dolu olan bu roman, okuma listenizin en üstünde yer almalı!"

—KRISTY WOODSON HARVEY,
New York Times (Çok satan *Under the Southern Sky*'ın yazarı)

Satır Aralarında Buluşalım

MELISSA FERGUSON

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

KAKTUSUN

Kitaplara sığmayacak bir aşk

"Varoluş denilen müthiş hediyenin keyfini çıkarmak önemliydi.
Başkalarını yüreğin yettiğince sevmek önemliydi.
Seni mutlu edecek şeyleri bulup onların üzerine gitmek de öyle tabii."

Savannah Cade, Pennington Yayınevinde editör olarak çalışmaktadır. Kardeşi Olivia'nın evinde yaşayan Savannah, bir yandan ailesi ve işiyle ilgili sorunlarla uğraşırken diğer yandan da hayali olan yazarlığa odaklanıp roman taslağı üzerinde gizli gizli çalışır.

Yayınevine yeni bir genel yayın yönetmeni gelmiştir; yayınevinin sahibi Bayan Pennington'ın oğlu William... Tanışma toplantısında bile roman taslağı üzerinde çalışan Savannah, topuklu ayakkabısının azizliğine uğrar ve taslağının sayfaları yere saçılır. Sayfaları tek tek toplayan Savannah, eksik kalan son sayfayı William'ın elinde görür. Artık saklaması gerektiğini düşündüğü taslağını yayınevinin ön okuma kopyalarının bulunduğu odadaki gizli bölmeye bırakır. Gizemli bir editör, satır aralarına eklediği yeni dokunuşlarla taslak üzerinde Savannah ile iletişim kurar ve bu ikilinin arasında duygusal bir bağ oluşur.

Bu sırada William'a karşı da yakınlık hissettiğini fark eden genç kadın, gizemli editör ve William arasında kendince bir seçim yapma zorunluluğu hisseder.

Artık cevabını bulması gereken iki soru vardır: Gizemli editör kimdir? Savannah kimi seçecektir?

TARTIŞMA SORULARI İÇERİR

ISBN: 978-605-304-748-3
9 786053 047483

tg:kaktusunx

Giriş

Gönderen: Claire Donovan
Teslim Edilme Saati: 09.17
Alıcı: Savannah Cade
Konu: Taslak?

Savannah,

Geçen sene fuarda bahsettiğin kitapla ilgili herhangi bir gelişme kaydettin mi? Katıldığım bir editör toplantısında, anlattığın hikâye aklıma geldi.
Okumayı çok isterim.

Sevgilerimle,
Claire Donovan
Başeditör, Aşk Romanları
Baird Yayınevi

tg:kaktusunx

Taslak
Gönderen: Savannah Cade
Teslim Edilme Saati: 09.21
Alıcı: Claire Donovan
Konu: Re: Taslak?

Sayın Claire Donovan,

. . . . . .

Taslak
Gönderen: Savannah Cade
Teslim Edilme Saati: 09.22
Alıcı: Claire Donovan
Konu: Re: Taslak?

Sayın Claire Donovan,

. . . . . .

Taslak
Gönderen: Savannah Cade
Teslim Edilme Saati: 09.24
Alıcı: Claire Donovan
Konu: Re: Taslak?

> Sevgili Claire,
>
> E-postan için çok teşekkür ederim. Fuarda anlattığım şekilde çalışamadım. Fuarda çok hevesli görünüp, tanıştığı herkese hikâyesi hakkında binlerce detay anlatarak kafasını boşaltan ancak daha sonra, kendisinden taslak isteyen editörlere cevap veremeyen yazarlardan biri olmadığıma yemin edebilirim. Gerçekten.

Seninle konuştuktan sonra final sahnesinin yeteri kadar vurucu olmadığını anladım. Ayrıca Cecilia karakteri sevilebilecek biri değildi. Nihayet bu sorunları çözdükten sonra da kelime sınırını, on iki bin kelimeyle aştığımı fark ettim. Bir ay boyunca nereyi kısaltabileceğim üzerinde çalışıp durdum. (King'in[1] "Sevdiklerinizi öldürün" sözünün yazarlar için gerçek olduğunu bilirsin. Ben de iki yıldır birlikte çalıştığım yazarlara, taslaklarını kısaltmalarını söyler dururum ama benim başıma gelene kadar bunun ne kadar ACI VERİCİ olduğunu anlamamıştım.) Fakat gözden geçirme aşamasına geçtim artık ve birkaç kere daha üzerinden geçsem yeter. Seni beklettiğim için özür dilerim. En fazla ~~iki ya da üç hafta~~ bir ay sonra elinde olur.

Gönderildi

Gönderen: Savannah Cade
Teslim Edilme Saati: 09.26
Alıcı: Claire Donovan
Konu: Re: Taslak?

Sevgili Claire,

Benimle iletişime geçerek ne iyi yaptın. Taslağı, akşama doğru sana göndermiş olurum.

En içten sevgilerimle,
Savannah Cade
Yardımcı Telif Editörü
Pennington Yayıncılık

[1] Stephen Edwin King, ABD'li yazar, senarist ve yapımcı. (e.n.)

Bölüm 1

Tıklım tıklım dolu toplantı odasının arka tarafında yer alan ve konuşmalara isteksizce katılan iş arkadaşım Clyve ile eski moda duvar kâğıdının -üzerinde, yukarıdan beni gözetleyen boncuk gözlü balık kartalı sürüsü vardı- arasındaki bir metrelik boşlukta, son derece rahatsız edici topuklu ayakkabılarımla mümkün olduğunca sessiz bir şekilde volta atıyordum. Manolya Odasına her çağrıldığımda yaptığım gibi, korkunç görünüşlü kuşlara bakıp yüzümü buruşturdum. Bayan Pennington, sözlerine bir anlık ara verince diğerleri gibi ben de başımı salladım ve saatime baktım. Neredeyse öğlen olmuştu ve sadece 3600 adım atabilmiştim.

İnce topuklarımın üzerinde tehlikeli bir dönüş gerçekleştirdim ve daha kısa ama daha hızlı adımlarla kırmızı halıyı arşınlamaya devam ettim. Aynı zamanda paragrafın sonundaki üç kelimenin üstünü çizdim. Gençler arasında moda olmaya başlayan seksenler tarzı tulumlardan daha eski moda olan bir yayınevinde, yardımcı telif editörü olarak çalışmanın faydalarından biri de buydu. Burada çalışan editörler, ellerindeki kâğıt desteleriyle ve kulaklarının arkasına sıkıştırdıkları kalemlerle dolaşır; yazarların taslaklarına son dakika notları alırlar ve perişan görünürler.

Aslında, günün çoğunu harcadığın yarım düzine toplantılara elinde en az bir taslakla *katılmazsan* Pennington Yayınevinde sana kötü gözle bakılırdı. İşte bu yüzden, toplantı sırasında bir sayfadan diğer sayfaya geçerken ne önümdeki ne de yanımdaki gözler bana doğru kaymıyordu.

Bu arada, boyum bir buçuk metre civarındaydı. Yayınevinin, Viktorya döneminden kalma bir malikânenin "toplantı odasına" dönüştürülen salonunda, bir buçuk metreden uzun olmamanın faydalarından biri de içerideki insanların yarısı ayakta olduğu için kimseye görünmeden farklı şeylerle uğraşabilmemdi.

Aynı anda birden fazla iş üzerinde çalışmaya uğraşıyordum. En azından, nadir görünen motivasyon patlaması yaşadığım iyi günlerde... Ya da en azından, kız kardeşimin beni pes ettirene kadar rahatsız ettiği ana dek. Ben, Cade ailesinden geliyordum nihayetinde. Savannah Cade idim. Cade ailesi, bitmek bilmeyen enerjileri, gözle görülür coşkuları ve bir tutam delilikleriyle tanınan saf bir türdü. Beklentiler, bizim için çocuk oyuncağıydı.

Sadece... Sadece, ben biraz zorlanıyordum.

Pennington Yayınevinin CEO'su Bayan Pennington, kürsüye tutunarak, "Pennington Yayınevi elli yılı aşkın süredir kurgu dışı ve edebi kurgu pazarlarının temel taşı olmuştur," dedi. Gözleri, odanın diğer köşesinde duran altı kollu, antik pirinç avizenin muma benzeyen ampulleri gibi parladı. "Peki neden? Çünkü Pennington, baskıya boyun eğmez. Çünkü Pennington, cebimize girecek bir dolar uğruna yüksek kalite anlayışından ödün vermez. Penningtonda, hem okurlarımızın zihinlerini hem de genel anlamda kültür dizgesini değiştirmek ve dönüştürmek üzere ürettiğimiz içeriklere inanırız. Diğer yayınevleri ise olabildiğince hızlı bir şekilde, market raflarını," kelimeleri söylemekte zorlanıyormuş gibi burnunu kırıştırdı, "*ticari amaç taşıyan kurgularla* doldururken, Pennington en iyi şekilde seçilmiş ve en iyi şekilde düzenlenmiş eserleri basmaktadır. Bize göre, dünyanın sadece en iyi şekilde seçilmiş ve en iyi şekilde düzenlenmiş eserlere *ihtiyacı* vardır."

Tek kaşımı kaldırarak bir kelimenin daha üzerini çizdim.

İçten bir düşünceyi dile getirmişti ancak tüm dünyanın düzenlediğim son kitaba ihtiyacı olduğundan pek emin olamıyordum. *Kelimelerin Akıl Almaz Dünyası: Bir Epistomologun Rehberi.*

"İşte bu nedenle, geçen yıl mücadele ettiğimiz krizlere rağmen Pennington Yayınevi, hem okurların hem kitapçıların gelecek yılda da güvendiği yapı taşlarından *biri* olmaya devam edecek. Tam da bu yüzden, ekibimize yeni katılan çalışanımız için sizlerden sıcak bir karşılama istiyorum."

Bir kelimenin altını çizerken kalem elimden kaydı. Başımı kaldırdım. Yeni katılan çalışan mı? İki dirsek arasındaki boşluktan gördüğüm kadarıyla Bayan Pennington, kürsüyü güçlü elleriyle kavramıştı ve kürsünün aşağısındaki çalışanlarına, düşüncelerimizi okuyormuşçasına, keskin bakışlı mavi gözlerini kısarak bakıyordu: *Biriniz bir şey söylesin. Cesaretiniz varsa konuşun.*

Alkış sesleri, odada yavaşça yankılanmaya başladı.

Olay şu ki son birkaç sene, Pennington Yayınevi için zorlu geçmişti. Bizim için de değil sadece; Büyük Beşli tarafından henüz yutulmayan tüm küçük yayınevleri için geçerliydi bu durum. Pennington, zafer dolu yıllarına karşın (ki Bayan Pennington bunu her fırsatta hatırlatmaktan çekinmezdi), daha büyük, daha iyi çalışan makinelerin hızına ayak uyduramamıştı. Pennington, bir yelkenliydi. Sahibinin, deniz tuzu kokan esintiye karşı göğe doğru yükselen beyaz yelkenini izlediği ve gül ağacı, maun, tik ve diğer tropik ağaçlardan yapılma gövdesini gururla okşadığı bir *Pen Duick.*[2] Karmaşık detaylara sahip. Eşi benzeri bulunmaz.

Yine de okyanusu delerek geçen bir gemiye kıyasla, sadece sallanmakla yetinen bir noktadan başka bir şey değil. Tam da bu yüzden, balık kartallarıyla dolu, buzlu yeşil dondurma renkli bu duvarların arasındaki herkes, su parkında gösteri yapan

[2] Pen Duick, Fransız yatçı Eric Tabarly tarafından kullanılan okyanus yarışı teknesi.

itaatkâr penguenler gibi el çırpıyordu. Muhasebeden Terry'nin, Bayan Pennington'la aynı odadayken her beş saniyede bir Moby Dick'teki *İşte Su Püskürtüyor!* balinalı kravatını gevşetmesinin sebebi de buydu. Bayan Pennington'ın habersiz "ziyaretleri" sırasında tırnaklarıyla yan ofisin kapısını tıklattığını duyan Lyla'nın, AirPods kulaklıklarını masasının altına sokuşturmasının sebebi de... Benim de bu şeytani ya da başka deyişle "profesyonel" topukluların neden olduğu eziyetle başa çıkabilmek için çantamda yara bandı taşımamın sebebi de...

Bizler, geriye kalanlardık. Pennington katliamından sağ kurtulanlar...

"Geçen yıl birkaç değerli çalışanımızı kaybettiğimizin farkındayım. Çalışanlarımızın %29'unu kaybetmek..." Bayan Pennington, son kelimeyi hecelerken uzun ve ince burun delikleri hafifçe açılıp kapanmaya başladı, "zor-la-yı-cıy-dı. Hepimizin fazladan görev üstlenmesi gerekti."

Parmağını havaya kaldırırken sesi inceldi. "*Fakat* tam da bu yüzden Bay Pennington'ın uzmanlığından faydalanarak yeniden yükseleceğiz."

Bir dakika.

Bay Pennington mı? Şey gibi mi...

"Dünyanın en başarılı yayınevlerinden birinde on yıllık tecrübesi olan biri," diye devam etti, "bize taze ve yeni bir bakış açısı kazandıracak." Gözleri açıldı. "Gelecek yıllarda *çiçek* açabilmemiz için kendimizi budamamıza yardımcı olacak. Bay Pennington, sizleri başkan yardımcısı ve yayın yönetmeni olarak Pennington Yayınevinde görmekten mutluluk duyuyoruz."

Bir an içeriyi kaplayan sessizliğin ardından, ön tarafta oturanlarla arkadaki sandalyelere sıkışanlar, birkaç dakika önce aramıza katılan adamı görmek için kafalarını çevirdiler. Elimde unuttuğum kalem, sayfa boyunca ilerleyip uzun, siyah bir çizgi oluşturmuştu.

"Sssssüper."

Önümdeki geniş pencerenin derin pervazında oturan Lyla göz devirince akşamdan kalma metalik göz farı parladı.

Lyla, uzun ve sarı saçları vücut ağırlığının yarısını oluşturan, gerçek adını bilen arkadaş çevresi her yıl küçülmeye devam eden ve Fındıkkıran[3] gibi sadece geç saatte canlanan, Nashville'deki çok sayıdaki insandan biriydi. Fındıkkıran ile arasındaki tek fark ise uyumadığı zamanlarda farelerle savaşmak ya da tuhaf rüyalar ülkesinde çocukları gezdirmek yerine, genellikle bira lekeli bir bar taburesinin üstünde içinden geldiği gibi şarkı söylemesiydi. New York için yirmili yaşlardaki sıska garsonlar ne ise Nashville için de Lyla oydu. Bir düzine bozuk para, gözlerde acı dolu bakışlar, yaptıkları işin özgürlüğe giden yolda yalnızca, yemek ve kıyafet masraflarını karşılayan anlık bir *pit stop*[4] olduğuna dair güçlü inanç... Bayan Pennington'ın, her toplantıda Lyla'yı ve Lyla'nın bilgisayarını sokağa fırlatma isteğiyle gözleri seğirse de Lyla, hem kapak tasarımları hem dijital pazarlama görevlerinde herkesten iyiydi. Gerçekten. Kimseden aşağı kalır yanı yoktu. İki tam zamanlı işi birden yapıyordu.

Lyla, önündeki birkaç sırayı kendine döndürecek kadar yüksek sesle, "En azından birisi Harry'ye asıl nedenin dizgi konusunda Bayan Pennington'la anlaşamaması olduğunu söylesin," diye mırıldandı. "Eski moda bir nepotizm[5] işte."

Jeanna Banks (Altı yıllık Pennington Hatıra Bölümü çalışanı), "Şşt," deyip önüne döndü.

Harry -geçtiğimiz yirmi iki yıl boyunca işe gelirken öğle yemeği olarak yanında hep yumurta salatalı sandviç getiren, sevgili yaşlı Harry- dört hafta önce bir E-POSTA almıştı. Kimse o E-POSTA'yı almak istemezdi. Pennington Yayınevinde çalışan herkes için şu konu başlıklı e-postayı görmek kâbustan öteydi: TOPLANTI İSTEĞİ.

---

[3] Fındıkkıran, yazar E.T.A. Hoffmann'ın Fındıkkıran ve Fare Kral adlı hikâyesinde bahsi geçen, geceleri canlanan oyuncaklardan biri. (e.n.)

[4] Pit stop, yarış sırasında bir yarış aracının yakıt alımı, lastik değişimi, onarımlar, mekanik ayarlamalar, sürücü değişikliği ya da bunların birkaçının birden yapılması amacıyla girdiği pitte beklemesi. (e.n.)

[5] Nepotizm, kişilerin yakınlarını kayırması, adam kayırma, objektif ve adil olmayan şekilde ayrımcılık yapma. (e.n.)

Duvarın dibinden döndüm ve diğer tarafa yürümeye başladım. Lyla, *bu toplantılardan nefret ediyorum* diyen bakışlarıyla gözünü, elimdeki taslağa dikti. Bir anda yüzü aydınlandı. Tek kaşını kaldırdı. "O, şey mi?"

"Bugün göndereceğime söz verdim," dedim.

"Evet de *burada* mı?"

Kaş kaldırılan kişi olmak böyle bir hismiş demek.

Aslında tüm hayatımızı tam tersi bir şekilde geçirmiştik. Kurallara uyan, sınırların içinde kalan kişi bendim. Lyla ise özgür ruh. Yedinci sınıfta, Lyla'nın günlüğünü -içi sırlarla doluydu ve üzeri kalplerle kaplı, canlı pembe renkliydi- kaçırıp öğle yemeğinde arsız arsız okurken onun yerine neredeyse panik atak geçiriyordum. O, Müdür Peterson'ın odasını turuncu külahlarla doldurmak için son sınıflarla iş birliği yaparken, ben dizlerim titreyerek kapıda nöbet tutuyordum.

"Bugün göndermek zorundayım," diye tekrarladım. "Son kez gözden geçirmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Göz ucuyla, sahneye çıkan adamı ve Bayan Pennington'ı el sıkışırlarken gördüm.

Sanki sahnede daha yeni tanışıyorlarmış gibi.

Sanki kromozomlarının yarısını karşısındaki insandan almamış gibi.

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum ve işime döndüm.

Bayan Pennington'ın oğlunun üç ay önce Sterling House'tan kovulduğunu herkes biliyordu. Toplu Yayıncılık Haberleri e-postasını aldığımızda, herkes teyakkuza geçmişti. Bu haber, sadece Pennington çalışanlarını değil; tüm saygın yayıncıları, edebiyat temsilcilerini, film temsilcilerini ve bu sektördeki herkesi -bodrum katında çalışan hevesli bir yazarı bile- Sterling House'un yeni yayın yönetmeninin Jim Arrowood olduğu konusunda bilgilendiriyordu. Bayan Pennington'ın sevgili oğlu, *2020* yılı pandemi sürecinde izne ayrılmakla kalmamıştı. Yerine başkası bulunmuştu.

Kupa Kraliçesi'nin oğlu, New York'tan şutlanmış ve buraya, Nashville'e iniş yapmıştı. Bayan Pennington, oğlunun arkasını toplamak zorunda kalmıştı.

"Tanıtım için teşekkür ederim." William Pennington, annesi gibi kürsünün iki yanına yapıştı. Tıpkı annesi gibi omurgasında sopa varmışçasına dimdik duruyordu. Kusursuz gri renkli, şık ve akıllara durgunluk verecek kadar donuk takım elbiseleri -bu odadaki neredeyse kimsenin alamayacağı türden- içinde, iki penguen gibi görünüyorlardı. Annesinden aldığı çarpıcı buz mavisi gözleri odayı taradı. Ve annesi gibi suratını astı.

Otobüsten kaçmaya çalışan çocuk suçlularmışız gibi bakıyordu bize.

"Ben, William Pennington. Bazılarınız beni çocukluktan hatırlıyordur."

"Küçük Willy!" Önde, yaşlı Bernie Petterson (34 yıldır Pennington Hatıra Bölümü'nde çalışıyor), sahneye el salladı. William da gülümsemeden başıyla onu selamladı.

"Sözü gereksiz yere uzatmayacağım. Yazarlar fuara katılmak için buraya geliyorlar. Hepimiz, elimizden geldiğince hazırlıklı olmanın öneminin farkındayız. Gördüğüm kadarıyla buradaki kimse, iki sene önce yaşananların tekrarlanmasını istemez."

Duraksadım.

Müthiş. Gerçekten müthiiiiş. Amerika Kütüphanecileri Fuarı ya da kısaltmasıyla AKF adını her duyduğumda olduğu gibi midem bulandı. Kimseyle göz göze gelmemek için taslağımı iyice kaldırdım.

Yani, imza günü için ülkenin diğer ucundan buraya gelen yazarımın dört yüz kitabını ve tüm promosyon eşyalarını kaybetmek gibi önemsiz bir hata yapmış olabilirdim. Sonunda, diğer yazarlar için yapılan kitap ayraçlarını, tanıtım için hazırlanan kâğıt parçalarını ve -oldukça rahatsız edici olmasına rağmen- bir adamın kaslı kolunu imzalamak zorunda kalmıştı. Bu büyük olay, kolay kolay unutulmuyordu. Özellikle de şirkette çalışmaya başlayalı iki hafta olduysa, öyle değil mi?

4200 adım.

Saatime baktıktan sonra bir sayfa çevirerek, *belki de Bayan Pennington kimin sorumlu olduğunu söylememişti,* dedim kendi kendime. Bu hikâye, William'a rastgele anlatılmış da olabilirdi: "Evet, çalışanlarımızdan biri -bu haşin ve zorlu günlerimizde, ne kadar değerli ve özel bir çalışan olduğu ortaya çıktı- işe yeni başladığı süreçte, yeterli bir eğitimi olmadığı için talihsiz bir deneyim yaşamış. Zavallı şey, işi böyle sonuçlandırmak zorunda kalmış..."

Bir yandan yürürken bir yandan da William'ı dinleyerek, bir yazım yanlışı ya da göze batan bir hata olup olmadığını kontrol ediyordum. Çok değil, her düzine sayfada bir iki not vardı. Bu durum, bir an önce ofisime dönüp taslağı e-postayla gönderme isteğimi körüklüyordu.

Bayan Pennington, tuvalete gittiğim için beni kovamazdı herhalde, değil mi? Yani, evet, teknik olarak Donna da midesini bozup tuvalete koştuktan iki gün sonra meşhur E-POSTAyı almıştı ama bu, bir rastlantı da olabilirdi. Öyle değil mi? Kesinlikle rastlantıydı.

Bu taslağı kaç kere düzeltmiştim? Yirmi dört kere mi? Elli mi? *Yüz mü*? Bin kere düzeltmişim gibi hissediyordum. Bu his, yazarlarıma defalarca söylediğim üzere, taslağın bittiğini işaret ediyordu.

Nihayet hazırdı.

Zamanı dolmuştu.

Ya da teslim zamanı geldiyse de bitmiş sayılırdı. Hangisi önce olursa.

Ben topuklarımın üzerinde dönerken William Pennington, "Evet, dikkatimizi toplayalım, arkadaşlar," dedi. İşe başlayalı daha yirmi dakika bile olmamıştı ama annesinin bire bir kopyası gibi davranmaya başlamış, düşük bütçenin öneminden ve en ufak hatamızda "bizi saf dışı bırakmaya" tereddüt etmeyeceğinden bahsediyordu.

Parmağımı yalayıp sayfayı ataşın üzerine kıvırdım. Dikkatinizi çekerim, bu, herhangi bir ataş değildi. Serçe şekli verilmiş, on dört ayar, pembe altından yapılma bu büyük boy antika ataş, annemin bana verdiği "ilk iş" hediyesiydi. Annemin, Belmont Üniversitesi yönetim kurulunda umut verici makaleler ve projeler

tg:kaktusunx

üzerinde çalışırken yirmi yıl boyunca kullandığı ataştı bu. Ona da kendi annesinden -yaşadığı eyalette ilk kadın cerrah olarak, yoksullar için sağlık eşitliği uğruna savaşırken bu ataşı kullanan büyük annemden- kalmıştı. Ayrıntılar konusunda detaylı fikrim olmasa da anlatılana göre bu savaşı neticelendiren de büyükannemdi.

Cade ailesine göre işler işte. Atalarım gibi sağı solu birbirine kattmasam da bu ataşı aile mirasıma saygımdan dolayı en umut verici hikâyeler için ayırmıştım. Şimdi de kâğıtlara sımsıkı sarılmış altın kanatlarıyla benim hikâyemde yer alıyordu.

Pennington, "Bu akşam önemli bir akşam," diye devam etti.

Bir sayfa daha çevirdim. Sona yaklaştıkça, kalp atışlarım adımlarımın hızına eşlik etmeye başladı.

"Bu haftaki fuara katılacak olan sekiz yazar, satışlarımızın %46'sını oluşturuyor. Performansımıza bağlı olarak bize olan güvenlerini kaybetmemiz, dört kitabımızdan birinden olmamız anlamına geliyor. Onlara ihtiyacımız var. Pennington yazarları da korku içinde. Yönetim kurulundaki yazarlarımız da aynı şekilde. Sinirler gergin. Yayıncılık dünyası her zamankinden daha rekabetçi. Çalışanlar, her yerde işlerinin istikrarı konusunda endişeli."

Lyla, "İnsanların damarına basmaya mı çalışıyor?" diye mırıldandı.

"İnsanlar ayaklarını yere sağlam basmak istiyorlar. Bu yüzden, buraya geldiklerinde Pennington Yayınevinin durumunu görmeye çalışacaklardır. Onlara endişelenecek hiçbir şey olmadığını göstermek zorundayız." William Pennington bakışlarını aşağıya çevirdi. "*Zorundayız.* Bu yüzden Pazarlama Bölümü, mükemmel görseller çıkaracak. Yardımcı editörler, her işe koşacak. Editörler ise hafta sonu boyunca yazarları mutlu etmek için ellerinden geleni yapacak. Ne lazımsa. Ne. Gerekirse. Eğer *Fleming's Steakhouse*'ta iki yüz dolarlık akşam yemeği isterlerse şirket kartını kullanmaktan çekinmeyin. Eğer sonraki on iki saat boyunca sıradaki projeleri hakkında konuşmak üzere cumartesi sabah beşte buluşmak isterlerse saat dört buçukta yüzünüzde canlı bir ifade ve elinizde iki kahve ile otel lobisinde hazır olacaksınız. Pazar akşamı uçaklarına bindiklerinde, Pennington Yayınevinin kitaplarının piya-

sadaki diğer kitaplardan daha çok satması için %110 kapasiteyle çalışan, kendini bu sektöre adamış, karşısındakini anlayan ve istikrarlı bir yayınevi olduğunu düşünmelerini sağladığınız sürece, ne yaptığınız beni hiç ilgilendirmez. Bu seyahatten akıllarında tek kelimeyle ayrılmalarını istiyorum: Mükem..."

Duvara ulaşıp döndüğüm anda aşağıdan tuhaf bir ses duydum. Selofan kâğıdının kırışması gibi bir sesti. *Yanlış duydum herhalde*, diye düşünüp yere baktım. Selofan kâğıdının burada ne işi vardı ki? Kim toplantı odasına selofan kâğıdı getirirdi ki? Ayrıca neden ayaklarımın altında serili olacaktı ki?

Ve bir saliselik süre içinde ne olduğunu anladım. Bileğime bir ağrı saplandı. Anatomiye aykırı bir şekilde birbirine sürten ayak bileklerim çatırdamaya başladı. Yere doğru baktığımda ince ve siyah topuğumun, kırmızı pelüş halının üzerinde ağır çekimde yana doğru kıvrıldığını gördüm. Dengemi korumak için sol ayağımı öne attım ancak önümde duran Yossi'nin ayaklarına kapaklandım.

İki ayak bileğimin de burkulmasıyla öne yığıldım. Kırmızı halı etrafımı kan gölü gibi sararken çevremdeki kafaların ve takım elbiselerin ayaklandığını gördüm. Bedenim çuval gibi yere serilmeden önce ellerimle başımı kapattım.

Halı yüzümü, kollarımı ve bacaklarımı sardı. Kalemim benden birkaç santimetre öteye düştü. Eteğim açıldığı için rüzgârı belimde hissetmemle sabah giydiğim o korkunç iç çamaşırını hatırlamam bir oldu. Böyle bir şeyin 2019'da güzel iç çamaşırı giyinmeyi alışkanlık hâline getirdiğim zaman değil de bu paranoyadan kurtulduğum zamanda başıma gelmesi, nasıl bir rastlantıydı acaba? Tam da olası bir araba kazası sonrasında kimsenin kıyafetlerimi keserek çıkarmak zorunda kalmayacağını düşünmeye başladığım zamanda. Gecenin karanlığında apartmanda yangın alarmının çalmasıyla kendimi büyükanne külotuyla sokağa atmam gerekeceği fikrinden de vazgeçmiştim artık.

Herkesin katıldığı toplantıda kendi kendime takılıp düşeceğim ve eteğimin başıma geçeceği hiç aklıma gelmezdi.

Neyse, artık olan olmuştu.

Belki de en iyisi, ölü taklidi yapmaktı.

Evet, güzel fikirdi. Sonuçta keseli sıçanlar da böyle yapıp kendilerini kurtarmıyorlar mı? Bu, hayatta kalmanın biyolojik çözümü sayılabilirdi. İçgüdüseldi. Hak ettiği değeri görmeliydi. Ayrıca kimse, bayılan biriyle dalga geçemezdi. Bu, "Hapisten Çık" kartını kullanmak gibiydi. Biri yüz üstü kapaklandığında, kapalı kapılar ardında istediğiniz kadar dalga geçebilirdiniz ama uzaktan ciddi görünen bir durum karşısında duyarsız davranmanız mümkün müydü?

İşte bu. Keseli sıçan olacağım.

Tam halının içine gömüleceğim sırada beynimde başka bir ses yankılandı. Daha yıkıcı bir ses. Başımın üzerinden geçen yüz güvercin gibi.

Olamaz.

Hayır, hayır, hayır, hayır!

Gözlerimi açar açmaz ne olduğunu anladım. 234 sayfalık taslağım havaya savrulmuş, altın ataştan kurtulmuş, her bir sayfa kendi hâlinde süzülmeye başlamıştı.

Biraz önce yaşadığım utancı unutarak, dizlerimin üzerinde doğrulup sayfaları toplamaya koyuldum. Bir erkeğin ayakkabılarının arasına sıkışmış sayfaları almaya çalışırken, William Pennington'ın konuşmaya devam ettiğini duydum. Göz ucuyla baktığımda Lyla'nın da kendi ayaklarının altındaki sayfaları topladığını gördüm.

Bunca zamandan sonra...

Diğer çalışanların da eğilip kendi çevrelerindeki sayfalara uzandıklarını gördüğümde alnıma bir ağrı saplandı.

"Teşekkür ederim," dedim, ellerindeki sayfaları alırken. "Süper. Sağ ol. Kusura bakmayın. Çok teşekkür ederim, Marta. Sağ ol."

İstifçi bir ejderha gibi dört bir taraftaki sayfaları tüm hızımla toplamaya, yere eğilen birinin elindeki sayfaları, görür görmez çekiştirmeye başladım.

Çevreme baktım.

Kâğıtların yarısı toplanmıştı.

Otuz saniye geçti.

Yarısından çoğu.

Yirmi saniye daha.

Yüzde sekseni.

%80'i!!!

Artık topladığım tüm sayfaları Lyla'ya veriyordum ve o da hepsini devasa deri çantasına tıkıştırıyordu. Çantasının içinde hepsinin kırıştığını görmek hoşuma gitmese de bununla uğraşacak vaktim yoktu. Önceliklerimi düşünmeliydim. Onları sonra düzeltebilirdim.

Gözüme kestirdiğim, uzaktaki beş sayfaya doğru uzandım.

Tünelin ucundaki ışığı görebiliyordum. Göğsüm gevşiyordu.

Üç sayfa.

İki.

Bir.

Son sayfayı da Lyla'ya verdim. Bitti. Taslağım Lyla'nın çantasında toplandı. Bu kadar. Nihayet topuklarımın üzerine oturup senelerdir almadığım kadar derin nefes almaya başladım.

Başardım. Profesyonel kariyerimin en büyük hatasını yapmaya çok yaklaşmış olsam da ucuz atlattım. Kendimi tutamayıp iç rahatlığıyla gülecek gibi oldum.

Fakat...

Odadaki sessizliği fark ettiğim anda omzuma biri dokundu. "Hepsini topladığına göre etrafına bir bakar mısın?"

Baktım. Herkes beni izliyordu. Eteğimle ilgili küçük talihsizliği düşünüyorlardı. Son altmış saniyenin hiç yaşanmamasını isterdim.

"Herkese teşekkür ederim." İki avcumu da yere bastırdım, parmaklarımı halıya geçirdim ve doğruldum. Ürkünç Rem (dört yıldır Pennington Çizim Bölümü'nde çalışıyor) gözlerini eteğime dikmişti. Kaşlarımı çatıp eteğimi iyice sıkıştırdım.

"Sav!" diye seslendi, Lyla. Omzumun üstünü işaret ediyordu. Mavi gözlerini kocaman açmış, uzaktaki bir noktaya kilitlenmişti. Parmağıyla işaret ettiği yöne döndüm.

Üç metre ötede, koridorun ortasında bir sayfa daha duruyordu. Altı çift göz, dalışa hazır bir şekilde, aynı anda o sayfaya kilitlenmişti.

Ayağa fırladım. "Pardon," diyerek insanların yanından geçtim. Ayaklarım pelte gibiydi. Koridor tıklım tıklımdı. Her yer insan doluydu. İnsan, bilgisayar, çanta, kitap...

Nihayet son kahve matarasının üzerinden geçip topuğuma dolanan bilgisayar çantasından da kurtulduktan sonra koridora ulaştım.

Sonunda özgürdüm.

Durdum.

Dondum.

Çünkü William Pennington tam karşımdaydı.

Yakından daha da kısa görünüyordu. Çenesiyle aramda otuz santimetre ya var ya yoktu. Pürüzsüz alnındaki tek çizgiye -ki görüntüsü pek de çekici sayılmazdı- bakılırsa benden birkaç yaş büyüktü. Bebek çizgi. *Hayatımın, ilk randevu için seni Sonic'e götürmeye çalışmayacağım bir noktasında olduğumu söyleyebilirim fakat saat ondan önce yatakta olacağım bir noktada değilim,* diyen bir çizgiydi bu. Üniversite kulüp üyesi biriyle yan yana gelse daha az çekici olacağı ya da yaşı daha büyük duracağı için değil, kendi ayaklarının üzerinde durduğu belli olduğu için öne çıkmasını sağlayacak derecede olgun görünüyordu.

Gözleri, bu mesafeden, Michigan'daki donmuş göllerin buz kütleleri kadar saf ve şaşırtıcı görünüşüyle daha da mavi görünüyordu. Göz bebeklerinde, kar yağarken havada süzülen tanecikler gibi kristaller vardı. (Bu arada, işim yüzünden böyle benzetmeler yapıyordum: Gerektiğinde kullanabilmek için beynimde rastgele bir sürü bilgi dolaşıyordu.) Ancak tam bu anda, ne buz kütlelerini ne de İzlanda'daki Jökulsárlón buzul lagününü düşünecek hâlim vardı. William Pennington, elimdeki sayfalara bakıyordu. Tüm dikkatimi omurgamdan başlayıp tüm vücuduma yayılan şu hisse vermeliydim: Korku.

Saçları diken diken eden, parmakları uyuşturan türden bir korku.

Felç olmuş gibiydim.

Kovulacaktım. Buraya kadardı. Savannah Cade olarak, işimi bu *aptal* kâğıt parçaları yüzünden kaybedecektim.

Son dakika, kendimden şüphe edip taslağımla gelmemin ne manası vardı ki?

O e-postayı sabah gönderip her şeyi bitirseydim, ne olurdu ki?

Ben ıztırap içinde beklerken o, beni fark etmemiş ya da tüm oda sessizliğe bürünmemiş gibi buz mavisi gözlerini taslağıma dikmişti. İfadesizdi. Kaşlarının arasına yerleşen hafif çizgiler dışında, yüzünde herhangi duygu barındırmıyordu. Gözleri bir kelimeden diğerine, bir satırdan öbürüne kaydı.

Bedenimdeki tüm kas gücünü kullanarak elimi uzattım. Parmaklarımın kendine gelmesini bekliyordum.

Beni görmezden gelip okumaya devam etti.

Odada ölüm sessizliği vardı.

Herkes bize bakıyordu.

Başka neye bakacaklardı ki? Can alıcı tablo buradaydı.

Kellesinin uçurulma sırası gelen kişi bendim.

Göz ucuyla Maggie'nin (Sekiz yıldır Pennington Mimari Bölümü'nde çalışıyor) *seni ve mutfakta bir yoğurdu paylaştığımız zamanları unutmayacağım,* der gibi bana baktığını gördüm.

Artık dayanamayacaktım.

"Neler oluyor?" Salonun başındaki Bayan Pennington'dı konuşan.

Sesiyle büyüyü bozmuş gibiydi. William Pennington gözlerini kırptı.

İlk defa başını kaldırıp uzun uzun bana baktı. Tüm güneyli kadınlar gibi, biriyle göz göze geldiğimde gülümsemekten başka bir şey yapmayı bilmiyordum ve maalesef dudaklarımın yanaklarıma doğru çekildiğini hissettim.

Kes şunu, dedim kendi kendime ve büyük çaba harcayarak dudaklarımı yarı yolda durdurup normal hâline döndürdüm.

Mükemmel. William Pennington'ın benim hakkımdaki izlenimine bir de kafadan çatlaklık imgesini eklemiş oldum.

Mimiklerini oynatmadan göz kırptı.

Her şeyin belli olacağı andaydık. Şirketteki geleceğim, abartısız olarak bu ana bağlıydı. Çünkü Bayan Pennington ticari amaç taşıyan kurgulardan, yani çok satanlara oynayanlardan pek hoşlanmazdı, hatta *nefret* ederdi. Ona göre, aşk romanları ise edebiyatın

en aşağı türüydü. Dante'nin cehenneminin el alt tabakasında yüksek sesle okunan şeylerdi. Yanında da pembe *Moscato* şarabı, bal kabağı şuruplu kahveli kızlar ve country müziği olacaktı.

Ben de elimde "edebiyatın kudzusu"[6] ile duruyordum. Kellemi uçurmak için büyük şehirden getirilen ve tam bir yabancı olan totaliter oğlunun önünde, belli belirsiz ve istikrarsız bir gülümsemeyle hem de.

Eşyalarımı nasıl toplayacağımı düşünmeye başlasam iyi ederdim. Yine yüzündeki ifadesizliği bozmadan sayfayı bana uzattı. Sersemlemiş hâlde sayfayı aldım. "Ah. Teşekkür ederim."

Bir an sessizlik oldu.

"Önemli değil," dedi ve topuklarının üzerinde döndü. Koridorda hızlı adımlarla ilerleyip, sesini yükselterek, "Yerde bir kâğıt buldum. Evet," dedi, "nerede kalmıştım?"

William Pennington'ın salonun ön tarafına geçip mesafeli ve buyurgan ses tonuyla "oyunumuzu geliştirmezsek oluşabilecek korkunç istatistiklerden ve yüzleşeceğimiz trajedilerden" bahsetmesini izledim. Sürünerek Lyla'nın yanına geçtim ve birkaç saniye sonra, okuduğu sayfaya baktım.

Sayfaya baktığım anda, ne olduğunu anlamadığına dair umutlarım suya düştü.

Times Roman karakteriyle sayfanın ortasına atılmış başlığı okudum: ÇALIŞMA BAŞLIĞI: SANA KAPILIYORUM. Sayfanın sağ üst köşesinde italik harflerle bir isim yazıyordu: *Holly Ray.*

Alttaki paragrafı okurken çenemi sıktım: *"Akça ağacın altında durmuş, bir elini kızın omzuna koyup boynunu okşamaya başladığında zaman durdu sanki. Arabaların sesi fısıltıya dönmüştü."*

Artık hiç şüphe yoktu. William Pennington, bunun ne olduğunu anlamıştı.

[6] Kudzu, başta Kuzey Amerika olmak üzere, Doğu Asya'nın genelinde, Güneydoğu Asya'da ve dünyanın birçok yerinde görülen, istilacı bir sarmaşık türü. (e.n.)

Bölüm 2

"Anlamasına imkân yok."

Koridorda topuklarımı yere vurarak ilerlemiş ve hayatımızda ilk defa Lyla'yı geride bırakmıştım. Merdivenlerden çıkıp başka bir halının serili olduğu -bu sefer lacivert- ikinci kata ulaştık. Bu katın duvarlarında da şapkalı adamların hanımefendileri salıncakta salladığı ve genç kızların etraflarında döndüğünü tasvir eden duvar kâğıdı kullanılmıştı. Hoş bir ambiyanstı.

Köşeyi döndüm.

"Sadece bir sayfa gördü."

"Bir sayfa yeter de artar..."

"Bakmadı bile. Ayrıca *yayınevinde* çalışıyoruz. Burada her şey, bir taslağın parçası." Lyla, başını yere eğdi. "Lütfen, Sav. Gerçek adını kullanmıyorsun ki. Mahlas konusunu çözdün..."

"Konu bu değil," dedim, adımlarımı yavaşlatmadan. "O, elindeki sayfayı -bunun Pennington Yayınevine ait bir dosya olmayacağını anlayacak kadar- uzun okudu. Konu, bu. Aşk romanının ne olduğunu biliyordur." Sesimi alçaltıp, "*Aşk romanı*," diye fısıldadım.

Suçlular böyle hissediyordu herhalde. Masamın altında, saatin 17.00'yi göstermesini bekleyen Keds ayakkabılarım kadar tutucu

biriydim. Hiç ders kaçırmamış, sınavlarda kopya çekmemiştim. Peki, şimdi hangi duruma düşmüştüm? Kurgu edebiyat mı? Hem de aşk romanı mı? Herhangi bir aşk romanını okumak da değildi konu. Bu aşk romanını ben yazıyordum. Yazmakla da kalmıyor, mesai saatlerinde onunla ilgileniyordum.

Eğer o sayfayı Bayan Pennington almış olsaydı, her şey biterdi. Kapı dışarı edilmekle kalmazdım, *Âşıklar İçin Orta Çağ Şiirleri* ve *Pratik Ev Bitkileri* kitapları da kafama atılırdı. Bu dosyayı hemen güvenli bir yere kaldırmam gerekiyordu.

Peş peşe sayısız ofisin eşiğinden geçtik. Aşağıdaki kalabalığın mırıltısı ve dışarı çıkan insanların gürültüsü yukarıya kadar geliyordu. Herkesin bir görevi vardı. Bazıları yazarları karşılamak için havalimanına ya da otellere giderken bazıları da son düzenlemeler için fuar alanına doğru yola koyuluyordu.

Koridorlar hiç olmadığı kadar sessizdi. Olimpiyat koşucusu gibi parmaklarımın ucuna basarak saatte yirmi beş kilometre hızla yürüyordum ki Lyla omzumda asılı duran çantamın askısından tutup beni çekti. Topuklarım halıya takıldı.

Durdum. Bir elimi çantama koyarak ona döndüm.

"Tamaaaam, tatlım," dedi Lyla. "Anlıyorum. İşini otoriter derebeylere kaptırmak istemiyorsun. Tamam. Ancak işine devam etmek istiyorsan önce talimatlara uymalısın. Dışarı çıkmak gibi mesela."

"Bunu saklayacak bir yer bulmalıyım," dedim ve arkadan gelen çıtırtıya baktım. "Eğer tüm kanıtlardan kurtulur ve hiçbir şey olmamış gibi davranabilirsem, gördüklerini unutabilir. Ya da gördüğünü sandığı şeyi aslında görmediği konusunda ısrarcı davranabilirim."

Lyla kaşını kaldırdı. "Yani... yeni patronunu... kandırmak... istiyorsun. Ağzından çıkanı kulağın duruyor mu senin?"

Gözlerinden okunuyordu. Kendimi kaybettiğimi düşünüyordu. Biliyordum bunu. Fakat son üç yılının her boş dakikasını beynindeki hayalî karakterle konuşarak geçiren, kurduğu hikâyeyi hayal eden, aklındakileri kâğıda dökmek için uykusuz kalan herkes, benimle aynı durumda olurdu.

Pennington Yayınevinde editör olarak çalışıyordum ancak asıl hayalim yazar olmaktı. Taslağımın onun eline geçmesi demek, bu iki gerçeğin de tehlikeye girmesi demekti.

Lyla, kömür siyahı kirpiklerini bir aşağı bir yukarı sallayarak gözlerini kırpıştırdı. Bana göz devirmemek için kendini zor tuttuğu her hâlinden belliydi. "Peki. Taslağını masana bırak da gidelim, tamam mı?"

Vanna White'ın[7] parıldayan bir perdenin arkasındaki lüks bir tekneyi işaret etmesi gibi, kolunu salladı. "Yoksa gerçekten kovulacağız. Yeni patronu duydun. Bahçedeki yeni ürünleri karşılayan üniversiteli kızlar gibi lobide gezinmeliyiz."

"Tamam. Ama..." Kolundan kurtulup ondan uzaklaştım. "Ben... Oswald'ın benden isteyip durduğu kitabı unuttum. Jenny'nin şubatta çıkacak kitabına göz atmak istemişti."

"*Premenopozda İyileşmek* mi?" diye sordu. "Neden *Premenopozda İyileşmek* kitabını istedi ki senden?"

Sözlerinin devamını dinlemeden, arkamı dönüp koridorda ilerlemeye devam ettim.

"En azından benim çantamı da getirir misin?" diye seslendi arkamdan.

"Üç dakikaya geliyorum!" dedim ve köşeyi döndüm.

Lyla ile aramdaki mesafeyi açarken, *Titanik*'in batmadan önceki son anlarındaymış gibi hissettim kendimi. Normalde insanlarla dolu ve gürültülü olan bu koridorlarda ölüm sessizliği hâkim olurdu. Büyük ihtimalle *Titanik* zamanından kalma duvar kâğıdı bile yardımcı olmuyordu. Etrafımdaki her şey, o yolculardan biri olsaydım hissedeceğim şeyi haykırıyordu resmen: Paha biçilemez bir şeyi kapabilmek için umarsızca alt katlara koşuyordum.

Köşeyi dönüp, önüme çıkan yuvarlak merdivenin ilk basamağını çıktım. Alçak ve süslü basamaklara ayaklarımı zar zor yerleştiriyordum. Yarısına geldiğimde nefes nefese kalıp tırabzana tutundum. Burası son 687 gündür benim yuvam, sığınağım

[7] Vanna White, 1982'den bu yana *Wheel of Fortune* adlı yarışma programında hosteslik yapan ABD'li bir televizyon yıldızı. (e.n.)

olmasaydı ve bu basamakları sayısız kez inip çıkmış olmasaydım, ayaklarımı kaybedeceğimden şüphem yoktu.

Merdivenlerin başında sarı duvar kâğıdı karşıladı beni. Bu katta halı yoktu ve yerdeki ahşap döşeme, her adımda akortsuz keman gibi gıcırdıyordu. Buradaki bakımsızlığı, kimsenin buraya çıkmaya zahmet etmemesine bağlıyordum. Nadir yazar ziyaretleri dışında kimsenin görmediği katla niye ilgileneceklerdi ki?

Koridorun sonundaki kapıya yönelirken saatime baktım.

İki dakika, yirmi saniye. Süper. Eğer biri soracak olursa yirmi saniyelik tuvalet molası verdiğimi söyleyebilirdim.

Kapıyı kapattım. Pennington Yayınevindeki tüm kapılar gibi bu kapının yanında da küçük bir levha vardı. Bu siyah levhada altın harflerle *Depo* yazıyordu. Biz buraya daha çok ÖOK odası diyorduk çünkü içeride ön okuma kopyaları buluyordu.

Büyütülecek bir şey değildi. Diğer yayınevlerindekilerden bir farkı yoktu. Sadece ÖOK odasıydı.

Ancak kapının cam kulpunu tuttuğumda bile bir enerji hissetmiştim.

Sihir.

Kapı, yerdeki tahta zeminle ahenk içinde gıcırdayarak açıldı. İçeride, tavan, Viktorya döneminden kalma evin dış cephesine ve çok katmanlı çatısına uyum sağlayacak şekilde, kademeli olarak alçalıyordu. Odanın penceresi olmadığı için içerisi oldukça karanlıktı ancak tereddüt etmeden üç adım öne, iki adım sağa atıp karton kutunun yanından geçtim ve zifirî karanlığın içinde zincire uzandım. Yanan ampul, içeriyi gün sarısına boyadı.

Kitaplar...

Sıra sıra kitaplar...

Göz alabildiğince uzanan kitaplıklar, raflar ve kutular, kitaplarla dolup taşıyordu.

Çam, yalıtım ve yeni basılmış kitap kokularını içime çekerek, bir sonraki koridora geçip başka bir zinciri çektim. Peşi sıra başka ampuller de yandı. Gıcırdayan zemin, adımlarıma eşlik ediyordu. Parlak ciltleri ve yeni baskıları görmezden gelmeye çalıştım.

Kendimi tutmakta zorlanıyordum. *Bedava* kitaplarla dolu bu odaya girince şeker dükkânındaki bir çocuğa dönüşüyordum.

Her yayınevinin yayımlanacak kitapların gözden geçirilmiş son kopyalarını tuttukları bir ÖOK odası vardır. Instagram'daki içerik üreticileri ve kitap sayfası yöneticileri, gönderilerini önceden hazırlayabilmek için bu odaya geliştirilmiş kopyaları kullanırlar. Yazarlar tanıtım yazıları için ÖOK odalarına ihtiyaç duyarlar. Dergiler ve süreli yayınlar, makalelerini buradaki kopyaları kullanarak yazarlar. Ve evet, nadir de olsa, ofisi ziyarete gelen Pennington yazarlarının kitap âşığı ruhları, ÖOK odasını gezme teklifiyle canlanıverir. Aslında "Neyi isterseniz alabilirsiniz" sözümü yanlış anlayan birden fazla yazarı buradan zorla çıkarmak zorunda kaldığım da olmuştu. (Ve hayır, "Yılbaşı hediyesi" olarak aynı kitabın altı kopyasını almalarını istemiyorduk.)

Fakat onlara kızamıyordum. Onları anlıyordum.

Bedava kitaplar...

Henüz yayımlanmamış olan bedava kitaplar...

Bunun ne demek olduğunu ancak gerçek okurlar anlar. "Bir dolaşın. Bakalım, burada size ait bir şey var mı?" gibi sözler, kulaklarına müzik gibi geliyordu. Kitaplıkları saran örümcek ağları, altın gibi parlıyordu. Oda bir anda lale bahçesi gibi kokuyordu. Yerdeki her tahta şükürler olsun dercesine gıcırdıyordu.

İçeride kitaplardan başka bir şey olmasa da oda yeterince eğlenceli sayılırdı.

Ancak... İçeride aslında sadece kitap yoktu.

Dahası vardı.

Eğimli duvarın önünde duran, en köşedeki üç dolaba yaklaşınca durdum. Dolaplar da en az ev kadar eski görünüyordu. Metal bölümleri çürümüş, paslanmıştı. Her tarafından örümcek ağları sarkan dolaplar, sanki yüz senedir el değmemiş gibi görünüyordu. Tam da aradığım şeydi bu. İçgüdüsel olarak tam önümdeki dolaba odaklandım. Her zamanki tedirginliğimle, arkamı hafifçe kontrol ettikten sonra ortadaki çekmecenin kulpunu kavrayıp çektim. Çekmecenin hareket ettiğini hissettim.

Bu çekmeceyi ilk açtığımda yaşadığım şaşkınlığı hiç unutmuyorum. O zamanlar Penningtonda acemiydim ve zor bir gün geçirmiştim. Hazırladığım bir sunumdaki "işe yaramayan ve gereksiz dikkat dağıtan" çiçekler yüzünden Bayan Pennington, editörler toplantısında beni herkesin içinde azarlamıştı. Tam da müdürüm Giselle'in, bir hafta önce eski erkek arkadaşıyla randevuya çıktığım için beni uyarmasının üstüne olmuştu bu. Önceki toplantıdan kalan bir kutu kitabın kaldırılması istendiğinde, hemen gönüllü olmuştum.

Küçük bir gıcırtıyla tüm kitapların karanlık raflardan oynayabileceğinden korkarak, ses çıkarmadan odaya sızmıştım. Köşedeki metal dolapları gördüğümde ne kadar iyi depolama alanı oldukların düşünmüştüm. Kulpu tereddütle tutup çekmiştim. Tek çekmecenin açılmasını beklerken *tüm* dolap açılıvermişti. Geri çekilirken yolun ortasına bıraktığım kitap kutusuna takılıp tökezleyince ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. Duvardaki devasa örümcek ağı, başıma bulaşmıştı ve tüm günü, saçımda gezinen örümcekler olduğunu düşünerek geçirmiştim. İşte o anda yaptığım keşif, her şeye değerdi.

Lyla'nın çantasını yere bırakıp belimin hizasına kadar eğildim ve temkinli davranarak, açık kapaktan içeri girdim.

Hafifçe ittiğim metal dolabın arka kapağı da açıldı.

Başka dünyaya açılan, bana ait bir dolap.

Birden diğer taraftaydım.

İçerisi, koni şeklindeki tavanın altında kalan tek pencereyle aydınlandığı için pek karanlıktı. Parmaklarım ampulün zincirini kavrarken mor kanatlarıyla küçük alanı mora boyayan vitray serçeye baktım. Yanan ışık, içerideki şarap kırmızısı rengindeki eski İran halısını ve ayakkabı kutusu büyüklüğündeki odayı çevreleyen kitaplıkları aydınlattı.

Kitaplar... Benden önce burayı bulan biri tarafından, tıpkı İran halısı ve puf koltuk gibi buraya getirilmiş düzinelerce kitap...

Duvarda, hepsi yazarları tarafından imzalanmış, ucuz ve ahşap çerçevelerin içinde kitap kapakları asılıydı. Pufun iki yanı da kitap yığınlarıyla kaplıydı. Yığınların üstünde duran, ortasından açık şekilde ters çevrilmiş kitap, benim dönüşümü bekliyordu.

İki yıl içinde, yavaş yavaş buradaki hazinelere kendi favorilerimi de eklemiştim. Sevdiğim kitapları.

Benim için bir şeyler ifade eden kitapları.

Burayı, benden önce sığınağa çeviren kişiyle paylaştığımız küçük sırrımız olarak görüyordum.

Ortak yuvamız.

Ortak sığınağımız.

Saatime baktım. Üç dakika, yirmi saniye. (Ve 4678 adım! Öğle yemeğine kadar beş bin adım atmış olacaktım!) Ortalığı toplayacak vaktim yoktu. Elimdekini bırakıp dönmem gerekiyordu.

Çantayı ters çevirip içine tıkıştırılmış kâğıtları halının üzerine boşaltırken kendimi çıplak gibi hissettim. Kendi yazdığım bir şeyi daha önce buraya hiç bırakmamıştım, hatta işe bile getirmemiştim. Yine de sırrını saklamak için gizli sığınaktan daha iyi bir seçenek olabilir miydi?

Ayaklarımın dibindeki sayfalara son kez baktım ve elimden geldiğince çabuk döneceğime dair söz vererek, lambanın zincirini çekip her şeyi arkamda bıraktım.

Bölüm 3

Griswold Ailesi'nin[8] Noel yemeğinde gibiydik.

Eski malikânenin geniş giriş salonunda abartılı selamlaşmalar yankılanıyordu. Konuşma sesleri, cilalı mermer zeminlerden sekip Pennington kapaklarıyla süslü duvarlara çarpıyordu. Pencereden görünen birkaç silüet, evin etrafını saran taraçanın gıcırdayan tahtalarında sohbet eden kalabalığı çevreliyordu. Eski pirinç aplikler, direklerin üzerinden etrafı yumuşak sarı bir renge boyuyordu. 352 kristalli avize, yukarıda patlamaya hazır bir kahkaha gibi parlıyordu.

Pennington'ın yazarları, yağmurlu ve dondurucu havadan kaçıp içeri girerken kollarını açıp başka kucaklarla buluşuyorlardı. Paltolar elden ele aktarılıyordu. Dört yanda, "Yolculuk nasıl geçti?" ya da "Uçağını kaçırmışsın, çok üzüldüm," ve hatta, "Kusura bakma, Tabby ama hamile kalmaya çalışmak, son teslim tarihini geçirmek için bir bahane olamaz," şeklindeki konuşmalar duyuluyordu. Herkesin yanakları, gerek heyecandan gerekse içerideki sıcak ve kalabalık havadan dolayı kızarıyordu.

Peki, ben?

[8] Griswold Ailesi, 2015 ABD yapımı *Vacation* filmindeki ailenin adı. (e.n.)

Heyecandan titriyordum. Midemde kelebekler uçuşuyordu. Çünkü bugün serbest gündü. Herhangi bir serbest günden bahsetmiyorum tabii ki. Şirketin kredi kartını kullanabileceğim türden bir serbest gündü. Yazarlarımızın gözünde şirketimizin ne kadar bonkör olduğu yanılsamasını yaratmak için aylardır gözümü diktiğim ama benim boyumu aşan restorana gidip gönlümce yiyip içebilecektim. Eşlik ettiğim yazarla güzel vakit geçirme, biraz yeni fikirleri tartışma ama en çok da *yemek* yeme bahanesiyle şehirde gönlümce dolaşacaktım. Biraz da şehir turu atacaktık tabii. Sonra yeniden *acıkırdık* nasıl olsa.

Şirketin gümüş kartının, kabanımın cebinde kalp atışı gibi attığını duyabiliyordum. Harekete geçmeye can atıyordu. *Bedava, bedava, bedava*, diyordu. Bunları düşünerek tüm gün hiçbir şey yememiştim. Tıpkı Noel yemeğini bekleyen çocuklar gibiydim.

"Delilah! Gel buraya!" Tiz bir ses, diğerlerini bastırırken birinin dirseğini bel boşluğumda hissettim. Beni görmezden gelerek yanımdan geçen Giselle, parmaklarını Delilah Ray'e doğru uzatıp sallayarak, on yıl sonra geri dönen denizci sevgilisi gibi onu kucakladı.

Görüşmeyeli iki gün olmuştu. Her hareketini takip eden (ve tabii ki her hareketini yazdığı kitabını satın alan) bir milyon takipçili meşhur Instagram fenomeni Delilah Ray, Nashville'de yaşıyordu.

Giselle, benim müdürüm. Aslında bir sürü müdürüm var ama ben, doğrudan Giselle'e bağlı çalışmaktayım. Bir buçuk metre uzunluğundaydı. Saçları platin sarısıydı. On yıl önce bir sömestiri yurt dışında okuduğu için, "telefonda" konuştuğu esnalarda herkese sessiz olmalarını ve şehirde geçirdiği geceden sonra hâlâ kendine gelemediğini söylemeyi alışkanlık edinmişti. Of. Benden nefret ediyordu. Ama bana da hak verin biraz. Sözleşme Bölümü'nden Sam, işteki ilk haftamda bana akşam yemeği teklif ettiğinde, aslında Giselle'le ayrıl-barış şeklinde ilerleyen bir ilişkisi olduğunu nereden bilebilirdim ki? Ben de o sırada aynı türden bir ilişki içindeyken üstelik. Giselle'in söylediği gibi aktarmam gerekirse, benim için de pek havalı bir durum değildi. Birinin eski kız arkadaşını

kıskandırmak için kullanılan yem olmayı kimse istemezdi. Hele de o kız arkadaş, yeni başladığınız işte olağanüstü kinci müdürünüzken. Neyse, bunun üstünden yıllar geçmesine ve hepimizin yetişkin bireyler olmasına rağmen Giselle'in beni affettiğini söyleyemem.

Giselle ve Delilah Ray, her zamanki yorucu ve "çevremizdeki herkesi görmezden gelecek kadar yüksek sesle konuşalım" selamlaşmalarından birine dalmışken arkalarından içeriye giren yeni kişiyi görememişlerdi. Fakat ben, kırmızı kazağı uzaktan görüp görsel onay için parmak ucuna yükselmiştim bile.

Gördüğüm doğruydu ve Oswald, şaşkınlık içinde etrafa bakarak arkalarından içeri girdi. Aslında... Uçuş sonrası canı sıkkın gibi görünüyordu. Ah canım.

Selam vermek için hemen yanına koştum. "Oswald, seni görmek ne güzel," diyerek yaklaştım. Elini tutup -hem geri çekmesine izin vermeyecek kadar sıkı hem de samimi bir şekilde- sıktım. "Ne güzel olmuşsun." Boynunu saran kırmızı kazağını inceledim. "Hanımefendinin hediyesi mi?"

Bana odaklanamaya çalışırken gözlüklerinin arkasındaki gözlerini kocaman açtı. Zavallı Oswald. Kelimelerle arası çok iyiydi. Sanat icra ediyordu. Satışları berbattı. İnsanlarla anlaşamıyordu.

Sersemce kazağına bakarak, "Boğazlı kazağım mı?" dedi nihayet. "Ah... Evet."

Gülümsedim. "Otele yerleştin mi?"

Yine uzun bir duraksama oldu. Sonunda, başını sallamakla yetindi.

"Ne güzel." Kocaman gülümsedim. "Ne güzel." Önümüzdeki yirmi dört saatin nasıl geçtiğini anlamayacaktım, *kesin*. Başka bir konuya geçmeyi denedim. "Eşinin gezide sana eşlik edememesine çok üzüldüm. Hafta sonu başka bir işi mi vardı? Umarım eğlenceli bir şeydir."

Neredeyse, yaprak döken ağaçlarla ilgili sayfalar dolusu yazdığı yazılar kadar uzun bir duraksama anından sonra, "Okuma yapması gerekiyor," dedi.

"Ve?" Devamı için başımı salladım.

Oswald, gözlerini kırptı. Hikâye bu kadardı. Bu kadar boş konuşma yeterdi. Artık eğlenceli kısma geçmeliydik. Ki bu noktada avantaj sahibi olduğumu hatırlattım kendi kendime. Delilah Ray yerine Oswald'la vakit geçirecek olmanın en iyi tarafı, Oswald'ın uysal olmasıydı. Pazarlama stratejileri ve kapak tasarımları konusunda fikirlerini almak için ona yalvarmama neden olacak kadar pasif biriydi. Kitaplarını düzeltirken pürdikkat davranmam gerekiyordu. (Özellikle "Alacalı Liriope, yeşil bahçenizin kenarlarını renklendirmenin en iyi yolu mu?" gibi alt başlıkları olanlarda.) Çünkü bahçeyle alakalı her hareketinin coşkuyla takip edildiği, sosyal medya hesabı bile olan bir bahçe ustası olarak, her sorumu dikkate alır ve sırf bana (saksıda sukulent[9] bile bakamayan bana) ayıp olmasın diye benim söylediklerimle hemfikir olurdu.

Editörlük mesleği, güç dengesi konusunda tehlikeli bir hâle gelebilirdi. Oswald, tek hareketimle, "Beton Bahçeler: Geleceğin Stili" diye bir kitap çıkartabilirdi.

Peki, bugün?

Bugün gücümü sonuna kadar kullanacaktım.

Çantamda anahtarlarımı ararken, "Şimdi... Bu öğleden sonrası için," dedim, "şehir merkezinde şirin bir restorana rezervasyon yaptırdım. Güzel bir kahveyle başlayıp öğle yemeğimizi yeriz. Balık sever misin? Karides dolgulu dil balıkları çok güzelmiş diye duydum."

"Alerjim var," dedi Oswald ama sözümü kesmesine kendi de şaşırmış olacak ki hemen sustu.

"Alerjin var," diye tekrarladım. Yüzü kızarıyordu. Endişeye gerek yoktu. Hemen çark ettim. "Önemli değil. Hiç önemli değil. Başka yemekleri de var. Eminim..."

"Orada yemek yiyemem," diyerek yeniden sözümü kesti ve bir anda sustu.

---

[9] Sukulent, kurak iklimlerde yetişen, su depolama özelliği olan bitkiler. (e.n.)

"Ya..." Bana, "Sonraki kitap avansı hakkında endişelenmene gerek yok," diyen -ki tam bu noktada, menajeri araya girip Oswald'ın söylediklerini geri almıştı- pasiflikteki biri için oldukça sert cevaplardı bunlar. Bir keresinde, televizyonda katıldığı bir sabah programında, yanlışlıkla bir sonraki haftanın metnini alan sunucu, Oswald'ı yarım saat boyunca *Katilin İkilemi* kitabı hakkında soru yağmuruna tutmuştu. Peki, Oswald onu düzeltmiş miydi? Hayır. Kulakları kızarmış hâlde öylece oturup, otuz yıllık hapislikten sonra hapishaneden çıkan Skippy G adına gelecek planları mırıldanıp durmuştu.

Tanrım! Oswald'ın saç diplerinde ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı. Elimi omzuna koyup, "Sorun değil, Oswald," dedim. "İstediğin başka bir yere gideriz. Nereyi istersen. Bugün, senin günün."

Midem guruldadı. *Neresi olursa, Ossie. Midemden gelen gurultular burayı ele geçirmeden önce gidelim de.*

Ancak başını sallamakla yetindi.

"Haydi," dedim cesaret vermek için. "Mekân ismi söylemen yeter. Neresi olursa."

Nihayet ağzını açtı. Ancak öyle alçak sesle konuşuyordu ki onu duymak için ağzına doğru uzanmak zorunda kaldım. Belli belirsiz kelimeler duyuyordum.

"Ne dedin?"

Kulağımı Oswald'ın ağzına dayamış hâldeyken, sıcak nefesinin arasından şunu duydum: "Oruçluyum."

Gözlerine bakmak için bir adım geri çekildim. "Oruç mu tutuyorsun? Peki..." Beynim sulanmaya başlamıştı. "Peki. Aslında bu çok *hoş*, Oswald. Çok *hoş*. Senin adına çok sevindim." Dudaklarımdan *"Biz yine de gidelim. Sen bir bardak su içip, yeni projen hakkında konuşurken ben şampanya içip tavuk yahnisi, balık ve tiramisu yerim,"* sözleri dökülecekti ki arkamda birinin olduğunu hissettim. Başımı çevirip baktım. William Pennington, ellerini iki yanına bastırmış hâlde konuşmaya dâhil olmayı bekliyordu. Ne zamandır orada durduğunu bilmiyordum ancak o duraksama anında bir adım öne çıkıp elini uzattı.

"Bay Markers. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben William Pennington, Pennington Yayınevinin yeni başkan yardımcısı ve yayın yönetmeniyim."

Oswald, gözlerini kırparak baktığı bu uzun boylu adama tereddütle elini uzattı. "Harry'ye... Harry'ye ne oldu?" diye sordu.

William onu duymamış gibi, "Gün içinde yapacaklarınızı mı konuşuyorsunuz?" diye üsteledi.

Oswald, gözlerini kırptı. Bana döndü.

"Öyle," dedim heyecanla. "Biz şeyi planlıyorduk... Biz..." Ama aklıma sadece *biscotti*[10] geldi. Ve *manicotti.*[11] Ve üzerinde süt köpüğünden yaprak şekli olan latte. Bunlar için bir haftalık maaşımı ödemem gerekecek bir restoranda. *Bedava.*

William'ın, cevabımı beklediğini fark ettim. *Haydi, Sav. Her şeyi planladın. Listende yemek yemek dışında yapılacak bir sürü şey var. Düşün. Listende başka ne vardı? Butcher & Bee*'de geç kahvaltı. Parnassus Kitabevinde kitaplara bakmak. *Margot*'ta öğle yemeği. *Attaboy*'da içki molası ve Amerika Kütüphaneciler Toplantısının açılışında Trace Green'in konuşması için geri dönüş.

Şimdi... Özellikle de bu yüzden heyecanlanıyordum. Yani Trace *Green*'den bahsediyoruz! Ona olan hayranlığım üniversitedeyken başlamıştı. Beni yazmaya teşvik eden de oydu.

Ferris'le her zamanki ayrılıklarımızdan birini yaşadığımız bir dönemde, Trace Green'in kitaplarından birini okuyordum. Kitap, beni kendisine bağlamıştı. Bağlanmıştım. İki ayda Trace Green'in yirmi dört kitabının tamamını okumuştum ve sonraki üç ayı da daha fazlasını arzulayarak sersem gibi geçirmiştim. Herkes, Ferris'i özlediğim için böyle olduğumu düşünüyordu. Ancak bu doğru değildi. En azından o seferlik. Ayrılmak kötüydü tabii ama Green'in okuyacak başka kitabının kalmaması, daha kötüydü. Yeni kitabının çıkmasına dokuz ay vardı ve buna dayanmak zorundaydım.

[10] Biscotti, İtalyanların sıkça tükettiği ve "iki kez pişirilmiş" anlamına gelen bir kurabiye çeşidi. (e.n.)

[11] Manicotti, içine et, peynir ve sebze doldurmak amacıyla üretilen iri bir makarna çeşidi. (e.n.)

Trendeki Kadın'dan sonra Clara'ya ne olduğunu merak ediyordum.

Kendini çıkmazdan kurtarabilmiş miydi?

Green'in kitaplarını okuma deneyiminden sonra öğrenci işlerine giderek, kitaplardan birini bankonun üzerinde koyup bölüm değiştirmek istediğimi söylemiştim. Hemşirelik, bana göre değildi. Hayatım, kelimelerin etrafında dönmeye başlamıştı.

Hiç tanımadığım biri, kelimelerin gücünü kullanarak beni teselli etmiş, nefes almaya ihtiyacım olan bir zamanda tüm sorunlarımı unutmamı sağlamış, hızlı tempolu romanlarının içine gizlenmiş birkaç cesaretlendirici mesajla bana hayallerimin peşinden gitmemin önemini göstermişti. Yeni maceralara atılmayı, cesur olmayı da. Böylece, edebiyat dünyası benim için bir tutkuya dönüşmüştü. O anda, tanımadığınız birinin dünyasına macerayı, sevinci, umudu, başka hayatları, farklı *dünyaları* sunmanın ne kadar büyük bir gurur kaynağı olduğunu anlamıştım. Roman yazmak, kurguyu hayata geçirmek süper güç gerektiriyordu.

Odanın diğer ucundaki Giselle, "Le Écureuil Volant!"[12] diye haykırdı ve kemikli parmakları, Delilah'nın parmaklarına sevinçle sarıldı. Muhasabeden Trina'nın kovulmasıyla park yerinin boşa çıkmasından beri onu bu denli mutlu görmemiştim. "Oradan döndükten sonra, pazar günü düzenlenecek imza gününle alakalı olarak *Pernassus*, seninle görüşmek istiyor. Sonra sen de istersen Paintbox'da manikür ve pedikür randevumuz hazır."

"Bay Makers." Dikkatim yeniden William'a kaydı. Oswald'a doğru gülümsese de çelik gibi bakışlarını bir an üzerimde hissettim. "Nevada'dan geldiniz, değil mi?"

Oswald, hileli bir soru sormuş gibi William'a baktı. "Evet," dedi, kendinden emin olamayarak.

"Yarın dönecek misiniz?"

Oswald, tuzağın ne olduğunu çözmek istercesine, gıdısını titreterek bana doğru döndü.

[12] Fr. "Uçan sincap!" (e.n.)

Sonunda başıyla onayladı.

"Pennington ailesi olarak, buraya kadar geldiğiniz için sizi en iyi şekilde ağırlamak isteriz," diye devam etti William. "Lütfen, bu akşamki ziyafetten önce ne yapmak istediğinizi bizimle paylaşın."

Bu sefer bir öncekine kıyasla daha uzun duraksadı. Düşüncelerini toparlayana kadar sonsuz bir süre geçmiş gibiydi. Ağlamaklı mavi gözlerini sanki bugün duyduğu en derin soruymuş gibi odanın içinde gezdirdi. İçime anlamlandıramadığım bir korku yerleşti. Ne cevap verecekti? Başkası olsa ne diyeceğini tahmin ederdim ama Oswald olunca durum değişirdi. Rastgele atış atmaktan bir farkı yoktu. Hedefin neresine isabet edeceği hiç belli olmazdı.

Fakat... Yine de sorun değildi. Şirket kartı bendeydi. Oswald'ı gezdirmek üzere, masabaşı işime bir günlüğüne ara vermiştim. Bu kıyafetlerin içinde çok güzel görünüyordum: Bordo hırka, beyaz gömlek, siyah çorap ve çalışırken de eğlenceli olduğumu gösteren kıvrımlarıyla son moda gri bir etek. Taslağımı teslim ederek elde ettiğim nihai zaferimin nişanesi olan bu kıyafetim, aynı zamanda serbest günümü de temsil ediyordu. Giydiğim şeylere zar zor sığmış olsam da sabah Olivia'dan işittiğim övgü dolu sözler, çektiğim çileye değdiğini gösteriyordu.

"Galiba... Galiba yakınlarda bir su tankı merkezi vardı."

Kıyafetimle ilgili düşüncelerime ara verdim. Sabah erken saatte, henüz gözlerim tam açılmamışken yaptığım buklelerden birinin açılmak üzere olduğunu fark ettim. Ne demişti o öyle?

William kaşlarını çattı. "Pardon, ne demek istediğinizi anlayamadım. Daha açık konuşur musunuz? Yüzmeye gitmek mi istiyorsunuz?"

Sonunda, "*Float Spot*,"[13] dedi Oswald ve bana bakıp göz kırptı. Bir an ne demek istediğini düşündüm. Float Spot. Yapılabilecek binlerce güzel şey arasından o, masajlı su tankına mı gitmek istiyordu?

[13] Float Spot, sıcak ve tuzlu suyla doldurulmuş, su masajı yapan kabin. (e.n.)

Şehirde yeni açılan, deniz suyuyla doldurulan masajlı su tankına girmek için tamamen soyunmanız, kendinizi o küçücük kapsüle bırakmanız ve en kötüsü de kapağını kapatıp içeriye hapsolmanız gerekiyordu. Durduk yere hem de. Bu tuhaf olayı, birkaç ay önceki tatilde Lyla'dan öğrenmiştim. Ona eşlik etmemi istemiş, ben de rahatlatıcı müzik dinleyip, pembe oje sürüp ayak masajı yaptıracağımız masaj merkezlerinden birine gideceğimizi düşünerek onu kırmamıştım. Sonunda kendimi nerede bulmuştum dersiniz? Kaşındıran bir bornoz giymiş, uzaylıların üretildiği kapsüllerden birine girmek için buz gibi bir odada sıramı bekliyordum. Karşı duvardaki tabelada kalın harflerle yazılmış uyarı aklımdan hiç çıkmıyor:

DUYUSAL MAHRUMİYETE UZUN SÜRE MARUZ KALMAK AŞIRI ANKSİYETEYE, HALÜSİNASYON GÖRMEYE, SIRA DIŞI DÜŞÜNCELERE KAPILMAYA, GEÇİCİ HİSSİZLİK VE DEPRESYONA SEBEP OLABİLİR.

Listeye BAŞ DÖNMESİ maddesini eklemeyi unutmuşlardı.

Bundan daha kötü bir istek düşünemezdim. "Ne şahane bir fikir." Başımı çevirdiğimde William Pennington'ın heyecanla gülümsediğini gördüm. "Uzun uçak yolculuğu sonrası, daha rahatlatıcı bir şey düşünemiyorum. Bayan Cade'nin de size katılmaktan mutluluk duyacağından eminim. Değil mi, Savannah?"

Beklenti içinde bana bakıyordu. Cevap vermemi istiyordu. *Tam da hayal ettiğim şey* dememi istercesine bana bakıyordu. O sırada da Giselle, kitap ayraçlarını taşımak için Delilah Ray ile aynı *Tory Burch*[14] çantayı almaları gerektiği hakkında bir şeyler geveliyordu.

Ona eşlik etmeyecektim tabii ki. Mümkün değildi bu. Oswald'ı oraya götürür ve o, üç saat boyunca sessizliğinin keyfini çıkarırken ben de benzin istasyondan aldığım sosisli sandviçimle bekleme odasında takılırdım. Of! Hatta bir ara ofise gidip taslağımı alır

[14] Tory Burch, 2004 yılında Tory Bruch tarafından kurulan ABD merkezli orta lükslükte bir moda markası. (e.n.)

ve beklerken çalışmaya devam ederdim. Belki akşamki ziyafetten önce Claire Donovan'a göndermeyi başarabilirdim, kim bilir? Ancak William'ın buz mavisi gözlerine baktığımda, planlarımın suya düştüğünü anladım. Aklımdan geçenleri okuyabildiği hissine kapıldım. Bir şekilde, ne düşündüğümü anlamış gibiydi. Dudaklarını bükmesinden ve kaşlarını çatmasından anladığım kadarıyla, aklımdan geçenleri *anlamıştı* ve patron olarak bundan hiç hoşlanmamıştı. Toplantıdaki sözleri kulağımda yankılandı: "*Editörler ise hafta sonu boyunca yazarları mutlu etmek için ellerinden geleni yapacak. Ne gerekiyorsa.*"

Üzerime bir ağırlık çöktü. Sanki hava on beş derece soğumuş, her yeri karanlık kaplamıştı.

Yemek yiyemeyecektim.

8th & Roast'tan[15] kurabiye alamayacaktım.

Trace Green'i bile dinleyemeyecektim.

O aptal tanka girmekten başka hiçbir şey yapamayacaktım.

Oswald'a dönüp titreyen sesimle, "Ne güzel fikir, Oswald. Sabırsızlanıyorum," dedim.

Giselle arka taraftan, "Trace Green mi?" diye bağırdı. Botoxlu alnı, kırışmak için umarsız bir çaba içindeydi. "Evet, onu dinleriz. Pedikürümüzü kısa kesmemiz gerekebilir, tabii. *Sarı Su* romanının yazarı değil miydi o?"

"*Dalga*," diye mırıldandım. "*Sarı Dalga*."

Peki. Olan olmuştu artık. Müdürüm, mükemmel tırnaklarını düzelttirip bir yandan J.Crew'in internet sitesine bakarken bir yandan da en sevdiğim yazarlardan birinden cesaretlendirici ve daha önce hiç anlatılmamış hikâyeler dinleyecekti ve ben de açlıktan ölecektim. Buz gibi bir tankın içinde. Karanlıkta. Halüsinasyon görerek.

William Pennington'ın bana baktığımı fark ettim. Ancak bu sefer korkutucu değildi. "Green'i sever misin?" diye sordu.

[15] 8th & Roast, kahveleriyle ünlü bir kafe. (e.n.)

Donup kaldım. Green'in yazdıkları... Edebiyat sayılmazdı. Daha çok aileni ve arkadaşlarını görmezden gelip, işten iki günlüğüne izin alıp, sabahlara kadar oturup dış dünyayla bağlantını kesmelik kitaplardı.

"Ya," dedim omuz silkerek. "Seneler önce okumuş olabilirim. Ben daha çok... Chaucer[16] seviyorum bu günlerde."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Chaucer," diye tekrarladı. Dudakları seğirdi. Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

"Evet," dedim çenemi bir milim kaldırarak. "Chaucer'a hayranım. Chaucer..." Geçenlerde böyle durumlarda kullanmak için ezberlediğim "Günün Kelimesi" aklıma gelsin diye, beynimin kıvrımlarına girmeye çalıştım. "...fantazmagorik."[17] Elimi salladım. "Saatlerce Chaucer hikâyesi okuyabilirim."

Yine aynı şey işte. Dudakları seğirdi. "Gerçekten mi? En sevdiğin hikâye hangisi, peki?"

Bravo, Savannah. Şimdi bittin. Fakat bunu biliyordum. İngiliz dili bölümünde ilk yılda Chaucer okumuştuk. Bir kısmını. Ya da Viktorya dönemi İngilizcesiyle yazılmış satırlarını anlayacak kadarını. Peki, hikâyelerinin adı neydi? Neydi?

Nihayet gökten inen bir mucize gibi aklıma gelen ilk ismi söyledim. "Bir isim vermem gerekirse 'Değirmencinin Hikâyesi' diyebilirim. Verdiği mesaj mükemmel."

William'ın, çalışma ortamındaki çatık kaşlarının yerini, eğlenceli bir bakış almıştı. Nihayet kendini bırakıp gülümsedi. "Bir marangoz ve iki erkeğin, sarhoş değirmencinin karısıyla yatmak istediği hikâye mi mükemmel mesaj veriyor?"

Bir an göz göze geldik. Benden cevap bekliyordu.

Dişlerimi sıkmamaya çalışarak, "Evet," dedim. "Tam da o. Çok sürükleyici. Başka şeyler de okuyorum bu arada. Şu..." Gözüme Oswald takıldı. "...bahçecilik kitapları gibi."

---

[16] Geoffrey Chaucer, İngiliz edebiyatının ilk büyük şairi. (e.n.)

[17] Fantazmagorik; aldatıcı görünrülerin, göz yanılmalarının, girişik ve tutarsız hayallerin tamamını tanımlayan terim. (e.n.)

"Ya, doğrudur." William, elini kaldırarak Oswald'a baktı. "Bahçecilik. Mutlaka. Chaucer ve bahçecilik. Büyük bir bahçen olmalı. Öğrendiklerini uygulayabilmek için."

"Pek sayılmaz," dedim gerilerek. "Ancak penceremin önü pek hoş görünür." Kuşlar, geçen sene ölen menekşelerin üstüne yuva yapmışlardı.

"Öyle mi? Ne güzel. Pencere önü peyzajını bilirim. Sanatsal çalışma gerektirebiliyor." Kibar sözlerine rağmen şakakları kırışmıştı ve gözlerindeki neşeli bakış, tehlikeli bir hâl almıştı. "Kendini geliştirmeye çalışmana hayran oldum ama yine de yazık. Ben Green'e bayılırım. Onu seven başka birini daha bulmak çok hoş olurdu."

Gözlerindeki meydan okumayı görebiliyordum. Kendimi bırakmamı bekliyordu. Konudan uzaklaşmak için Oswald'la ilgilenmem gerekecekti.

"Geçen sene çıkan kitabının adı neydi?" Hafızasını zorlarken kendi kendine söyleniyordu. "*Tehlikeli Oyunlar* mıydı?"

Yalanlar. Adı gibi biliyordu ki kitabın adı, *Tehlikeli Yalanlar*'dı. Gözlerimi kıstım. Beni sınıyordu. William Pennington'ın çok satanlar konusunda annesinden daha deli olduğundan emindim. Sonuçta buraya cellat rolünü üstlenmesi için getirilmişti. Pennington'ı korumak için zor seçimler yapması gerekecekti. İşten çıkarılan onca insandan sonra, şirketteki en kıdemsiz insanlardan biriydim. Önce, işte aşk romanı okuduğumu görmüştü. Şimdi de cezamı kesmeden önce iyi polisçilik oynayarak son delilleri topluyordu.

"Neyse," dedim yüksek sesle, "önümüzde uzun bir gün var, Oswald. Bir an önce işe koyulalım."

William, sohbeti bir süre daha devam ettirip ettirmemek konusunda kararsız bir şekilde bana baktı. Nihayet gözlerini kırparak Oswald'a döndü. "Akşam, neler olduğunu bana anlatmanızı bekleyeceğim," dedi ve vedalaşmak için Oswald'ın elini sıktı. Oswald ve ben merdivenlerin başına geldiğimizde, William, "Ee, Savannah?" diye seslendi. Durup kafamı çevirdim.

"Özellikle, senin tanktaki tecrübeni duymak için sabırsızlanıyorum. Mutlaka beni bul. Şirketin sağlık sigortasına onu da ekleyebiliriz."

İşte. Kurumsal gözlerinde hafif bir ışık çaktı. Neredeyse bana meydan okuduğunu söyleyebilirdim.

Hem patronum hem de şirketin CEO'sunun oğlu olan kişinin meydan okumasını görmezden geldiğimi göstermenin yanı sıra, şirketin sağlık sigortasına su tankının eklenmesi fikrinin midemi bulandırdığını da göstermemek için gülümsedim. "Tabii, seve seve."

Sekiz uzun saatten sonra, tepemde topuz yaptığım saçlarım hâlâ kurumamıştı. Topuzum da güzel görünmüyordu. Hani şu, üzerimdeki bol kazak ve düz ayakkabılarla kahve içerken öylesine yaptığım topuzlardan değildi. Tam tersi. "Islak bir deliğe kapatıldım ve sonsuz karanlığa mahkûm edildim" topuzlarındandı. Bu arada, cevabım *hayır*dı. Hiç rahatlayamamıştım. Bir saliseliğine bile.

Tüm zamanımı taslağımı düşünerek geçirmiştim. Düşündükçe daha çok gerilmiştim. Gerildikçe teslim etme konusunda daha çok endişelenmiştim.

Akşamki ziyafet, gece yarısına sarkarsa ne olacaktı? Kimse oradan ayrılmak istemez ve herkes heyecan içinde sohbetini devam ettirecek olursa orada oturup iyi ev sahibini mi oynamam gerekecekti? Ya Oswald yemekten sonra yeni kitabı hakkında konuşmak ve bu konudaki endişelerini dile getirmek isterse? Ya Oswald, Vladimir Nabokov[18] gibi uykusuzluk hastası biri çıkarsa ve otel odasında kapana kısılmışım gibi hissedip, kendimi onunla beyin fırtınası yaparken, onu dinlerken bulursam? Sabahın ilk ışıklarına kadar onun klavyedeki hareketlerini izlemek zorunda mı kalacaktım? Daha da önemlisi, bu tanktan hiç çıkamazsam ne olacaktı?

[18] Vladimir Nabokov, Rus asıllı ABD'li yazar. (e.n.)

Tanktan çıkmıştım.

Oswald'la yemeğe çıkmayı da başarmıştım. (Bugüne kadarki hiçbir yemek, bu kadar lezzetli olmamıştı.)

Onu oteline bırakmıştım. Ertesi günkü kaosu düşündüğünden dolayı, "duyusal mahrumiyet" tankına bir kez daha girmeye ihtiyacı varmış gibi görünen bu adama, katılacağı imza günü için ayaküstü cesaretlendirme konuşması yapmıştım.

Ve Pennington'ın kapıları kilitlenmeden önce ofise dönmeyi başarmıştım. Son merdivenleri çıkıp da koridordan hızla geçerken aşağıdan gelen tabak seslerine aldırış etmedim. Gerilmemi gerektirecek bir şey yoktu. Birkaç saat önce biten yemek davetinin eşyalarını toplayan yemek servisi çalışanları ile ikinci katı temizleyen hademe Robby dışında, kimse yoktu. Aşağıdaki mırıltıları duymazdan gelip ÖOK odasının kapısını açtım. Kararlılıkla içeri girdim. Her zamankinden daha karanlıktı. Odanın ucundaki metal dolaba ulaşana kadar tüm ampullerin zincirini çektim. Eğilip dolabın kapaklarını ittim.

Vitray pencereye yansıyan ay ışığı, camın üzerindeki serçenin gagasına denk geliyordu. Gülümsedim ve o gün ilk kez nefes aldım. Midem tıka basa doluydu. Oswald sağ salim otel odasına yerleşmişti. Saat 10.30'u gösteriyordu, yani taslağımı okuyup göndermek için bir buçuk saatim vardı. Ne kadar yorulduğumu ancak fark edebilmiştim.

Yere doğru bakarak ampulün zincirini çektim.

Durdum.

Gözlerimi kıstım.

Bir an, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Küçük odayı aydınlatan ışık, beni gerçeklerle yüzleştirmişti.

İran halısının üzerinde duran taslağım, benim bıraktığım gibi dağınık hâlde değildi.

Hayır.

Benim taslağımdı bu. Sayfa numaralarına göre düzenlenmiş, üst üste getirilmişti. Ortasından lastikle tutturulmuştu. Daha da

kötüsü, üzerine siyah mürekkepli kalemle bir şeyler yazılmıştı. Kenar boşluklarında bir düzine yeni kelime belirmişti.

Bana ait olmayan kelimeler.

Bölüm 4

Dairemin girişindeki "hoş geldiniz" yazılı paspasın (Olivia bunu *yine* mi temizlemişti?) önüne geldiğimde yorgunluktan bitmiştim. Tüm gün evi temizlemişim gibi, saç diplerimden tırnaklarımın ucuna kadar, her yerim ağrıyordu. Pennington'dan çıkarken masamın altındaki ayakkabılarla değiştirdiğim ince topuklu ayakkabılarım, bilgisayar çantamın ucundan sarkıyordu.

Saat on bir olmuştu.

Tüm gün Oswald'ın peşinden koştum, taslağımı önce saklamaya çalıştım ve ardından da geri alma derdine düştüm. Tüm bunlardan sonra, son okumamı yapıp e-posta atmak için bir saatim kalmıştı. Bir de sevgili taslağımın kenar boşluklarına yazılanlar konusunda ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu.

Her ne kadar bir an önce işe koyulmak istesem de duraksadım. Kulağımı kapıya dayadım. Dinlemeye koyuldum. İçeriden bir *Peloton*[19] bisikletin sesi geliyordu. Sadece bir. İki değil. Derin nefes aldım.

Adımsayarı kontrol ettim: 6670. Göğsüm sıkıştı.

Mükemmel.

[19] Peloton, merkezi New York'ta bulunan, egzersiz ekipmanı şirketi. (e.n.)

Umarım kendini iyice kaptırmıştır da beni fark etmez.

Anahtarı kilide soktum ve olabildiğince sessiz bir şekilde kapıyı araladım. Olivia, salonun tam ortasında, Peloton bisikletini sürüyordu ve modellere yakışır elmacık kemiklerinden terler damlıyordu, aynı anda da önündeki banka kasasını andıran kitabına bakıyordu. Kendini o kadar kaptırmıştı ki dönüp bana bakmadı. Süper.

Önceden kız kardeşimle yaşamıyordum. Altı yıl boyunca, Lyla'yla küçük bir daireyi paylaşmıştık. Onu da annemin Belmont'taki iş arkadaşından (küçük tarihî evlerini kiralamak için -mesela koridorlarında geğirme yarışması düzenleyecek kadar gelecek vadeden iki öğrenciye- yanıp tutuşan iş arkadaşından) tutmuştuk. Çok da sevmiştik. Her köşesini. Ta ki ev başka birine satılana kadar. Evle beraber bungalov otoparkımız da gitmişti. Lyla için sorun olmamıştı, çünkü biz evden atıldıktan üç ay sonra üniversitedeki sevgilisiyle evlenmişti. Böylece ortada kalan ben olmuştum.

Altı yıl boyunca, eve tüm faturalar dâhil 550 dolar ödedikten sonra ev ilanlarına bakmak, gerçekle yüzleşmenin en kötü tarafı olmuştu.

"Yeni ilaçlama yaptık, kokuyu görmezden gel," ya da "Bu arada bilmen gereken bir şey var, ayın on beşinde kimyasal temizleme yapılacak çünkü (boğazını temizleyerek) önceki kiracının kan izleri çıkmadı," diyen ev sahiplerinden sonra, annemi aramak zorunda kalmıştım. Aynı gün içinde de Olivia, beni arayıp boş odasını kullanabileceğimi söylemişti. Şunu söylemeden edemeyeceğim, "Yok, yok, evde spor malzemelerimi koymak için bir odayı heba etmeme gerek yok," derken dişlerini sıkmıştı. Ancak ailemin yanına dönmekle onun arasında bir seçim yaparken pek zorlanmamıştım.

Görüyorsunuz ya, her şey aile için.

Cade ailesi böyledir.

Evde dağınık kalmasına izin verilen tek yer olan ve yatay ya da dikey olarak tüm boşlukları kaplayacak şekilde yerleştirilmiş yemek kitapları, klasikler, Fransızca romanlar ve İspanyolca sözlükler, kalın hukuk kitapları, ekonomi üzerine ciltli eski kitaplar ve hatta köşelerde birkaç spor kitabı bulunan, duvardan duvara kitaplığın yanın-

dan parmak ucunda geçerek odama doğru ilerlerken, Oliva bana seslendi: "Ah, Savvy!"

Gözlerimi kapattım. Arkamı döndüğümde kulağındaki AirPod'u çıkartıyordu. Bana *Savvy* denmesinden nefret ederdim.

Alnından ter damlar vaziyette nefes nefese, "Adımlarını tamamladın mı?" diye sorarak, doğrulup ellerini beline koydu. Bacakları siyah taytın içinde öyle ince görünüyordu ki hamster turnikesinde antrenman yapan büyükbabaları andırıyordu.

Duraksadım. "Neredeyse," diye yalan söyledim.

Olivia tek kaşını kaldırdı. Bacaklarını yavaşlattı. Saatine baktı. "Bir saatin var."

"Biliyorum."

"Bugünkü kotanı tutturabilecek misin? Ne kadar kaldı?"

"Çok değil."

İç çekti. "Kalanı ben tamamlayabilirim istersen, Savvy. Makas çok açık değilse, tabii..."

"Ben hallederim," dedim ciddiyetle ama o anda bile kulağımın çınladığını hissedebiliyordum. İçgüdüsel olarak, elimi çantama -içinde taslağım vardı- attım.

"Evet, ama... Daha önce de böyle söylemiştin," dedi Olivia, şüpheyle.

Aşırı hareketli ve mükemmeliyetçi kız kardeşinizle birlikte yaşadığınızda olacak olan buydu. Benden üç yaş küçüktü ama yirmi yaşında Vanderbilt'i[20] dereceyle bitirdikten sonra, ağustos ayında, hem hukuk hem de ekonomi dallarında iki doktora programına başlamıştı. İki doktora yapabilecekken neden tekiyle idare edecekti ki?

Bu adım sayma işi de onun bebeğiydi. Her şubat ayında Hayat İçin Adım At - Binlerce Adım At etkinliği düzenleniyordu. Her gün attığın adımlar, ay içindeki hedefine ekleniyordu. En güzeli de neydi, biliyor musunuz? Bundan kaçışın olmaması. Saatinizle telefonunuzu eşleştiriyor, her şeyinize dâhil oluyordu. Yalan söylemek imkânsızdı. Takıntılı bir takım lideri gibiydi. Sizinle yaşayan, her hareketinizi gerçek anlamda kontrol eden biri gibiydi.

[20] Vanderbilt Üniversitesi.

Her şey üç yıl önce Olivia'nın grip olup beş gün istirahat etmesiyle başladı. Peki, o sürede ne yaptı dersiniz? Tüm gün yatıp *Frasier*[21] mi izledi? Gece saat 01.00'de internetten alışveriş yapıp sabah hatırlamadığı Amazon teslimatlarına mı uyandı? Uyudu mu?

Hayır. İstirahat etmesi gereken zamanı, beyin fırtınası yaparak, lojistiğe kafa yorarak, parasını güvence altına almaya çalışarak, uygulama yazarak ve nihayet birliktelik, sağlıklı kilo kaybı ve öz güven kazanmayı cesaretlendirerek dönemsel depresyona karşı kurduğu kâr amacı gütmeyen Hayat İçin Adım At derneği için harcadı. Olivia'ya göre, her şey spor yaparak çözülebilirdi. İlk ortaya attığı Hayat İçin Ultra Maratonlar fikrine insanlar sıcak bakmayınca, beklentilerini *aşağıdaki insanlarla (yani normal insanlarla) aynı noktada buluşma* seviyesine indirip yürümeye ikna oldu.

Üç yıl içinde üç milyon dolar elde eden Hayat İçin Adım At, Kuzey Amerika'daki otuz altı eyalette gelenek hâline dönüştü.

Ben de üç sene önce grip olmuştum. Sonunda fil şeklinde hava nemlendiricisi, *Aerie*'den üç gömlek ve Gana'daki adil ticaret derneğinden bitter çikolata almakla yetinmiştim.

"Sana bu konuda nutuk çekmek istemiyorum, Savvy," diye devam etti. "Sadece, biliyorsun..." Ne zaman sloganını söyleyecek olsa yaptığı gibi kollarıyla kalp çizdi. "Bunu beraber yapıyoruz. Her gün on iki bin adım atacağını söylemiştin. Bana..." sesini alçaltı, "taahhütte bulundun."

Tanrım. Sanki savaşa adımı yazdırmışım, ön cepheye gitmişim ama siperlerin arasında saklanıyormuşum gibi davranıyordu.

Bunlarla kaybedecek vaktim yoktu.

Ağzımı açıp özür dileyecekken (bir yazarla su tankına gitmek zorunda olduğum için, açlıktan bayılmamak için kendimi zor tuttuğum ve sonrasında da davete katılmak zorunda kaldığım için -ki orada ağzımda kuşburnunu çiğnerken bir yandan salonun içinde neden yürümediğimi sorabilirdi-) arkamdan bir ses yükseldi.

"Kızı rahat bırak, Olivia. Cade savaşı bugünlük bitsin."

---

[21] Frasier, 1993 yılından 2004 yılına dek yayımlanan, toplamda 37 Emmy Ödülü kazanan, ABD yapımı bir sitcom.

Nefesini ensemdeki tüyleri havalandıracak kadar yakın hissettiğim için kaskatı kesildim. Arkamdaki tuvaletten çıkmış olmalıydı ama Peloton bisikletinin sesini duymadığım için bana göre gökten zembille inmiş gibiydi. Her koşulda tepkim değişmezdi.

"Pardon, Savvy."

Parmaklarının ucunu kalçama değdirir gibi olduğunu hissedince havaya sıçramamak için kendimi zor tuttum. *Hareket etme*, dedim kendi kendime. *Sakın kıpırdama.* Ancak kendimi sakinleştirmeye çalışmama rağmen daracık koridorda yanımdan geçtiğinde kalbim göğüs kafesimi yırtacak gibiydi.

Ferris, ağır çekimde ilerler gibi dönüp bana baktı. Uzun ve dağınık bukleli saçlarıyla kahverengi gözleri ahenk içindeydi. Dudaklarını araladı. "Selam bu arada."

"Selam." Düşündüğümün aksine nefesim de kesilmişti.

Olamaz.

Ellerimi yumruk yapıp yanlarıma vurdum. Geriye doğru büyük bir adım attım ama sırtım duvara dayanmıştı. O da pek acele etmiyordu. "Burada olduğunu bilmiyordum, Ferris."

"Evet. İşlerimiz var. Pazartesi, büyük gün." Bir adım daha attı ve ben de fırsattan istifade ederek geri çekildim.

"Tabii, tabii," dedim odama doğru ilerleyerek. Olivia bana seslenip, beni sinir edecek sözler sarf etmeden içeri daldım.

İnsanları bir araya getirmek, tabii. Hayat İçin Adım At'ın yaratıcısını tanımasaydım eğer, işlerini hareketlendirmek isteyen çaresiz aile psikologlarının ve boşanma avukatlarının işi olduğunu düşünürdüm.

Ferris'in, "Film izlemek istemez misin?" diye seslendiğini duydum. "Bugün cuma, Sav. Erkenden yatma."

Derin bir nefes alıp verdim ve bir anlık duraksamadan sonra kapıyı kilitledim.

Ferris, eski erkek arkadaşım.

Ferris, Olivia'nın nişanlısı.

Bu konuda yetişkin gibi davranmakta bir hayli zorlanıyorum.

Aslında arkamda Peloton bisikletleri çalışırken ve bu ikilinin kalorileri yağmur damlaları gibi bedenlerinden akıp giderken, ben ilk sevgili, ilk öpücük, ilk aşk gibi tüm ilklerimi yaşadığım adamın yanında *ga-yet* rahat olduğumu göstermek için ekstra yağlı mısır patlağımı alıp iki saat boyunca koltukta uzanırdım şimdi ama daha önemli işlerim vardı.

Şunun gibi.

Taslağımı çantamdan çıkardım.

Yatağa oturdum.

Parmağımı dudağıma götürdüm.

Taslağıma baktım.

Üç ihtimal vardı.

Bir: Başka birinin gizli odama girip taslağımı okuduğu gerçeğiyle yüzleşmek. Fakat zaten gergin olduğum için bu durumda kendimi kaybedebilirdim.

İki: Sevgili odamın tadını daha sonraki bir saatte (mesela sabaha karşı üçte boş boş tavana bakarken) çıkarabilir ve şu anda bunu olağan kabul edebilirdim. Taslağımı bir başkası düzenlemişti. Elimdeki şeyi bir başkası kontrol etmişti. Ben de editördüm ve bu işten para kazanıyorum. Çok da büyütmeye gerek yoktu. Tek yapmam gereken, kenar boşluklarındaki yorumları okumak ve vaktim olduğunca hemfikir olduğum yerlere göre taslak üzerinde düzenlemeler yapmaktı.

Üç: Taslağıma dokunmaya cesaret eden bu manyağı görmezden gelip taslağı Claire'e gönderebilirdim.

Taslağı tutup üzerindeki bantla oynadım. El yazısı, oldukça iddialı görünüyordu. Kıvrımlı ve küçük harflerden oluşuyordu ama "t", "d", "b" harfleri, kendine has gibiydi. Siyah mürekkepli dolmakalemle yazılmıştı. Sanki yazarın önemsiz detaylara zaman ayıramayacak kadar önemli işleri varmışçasına "i" harflerinin noktaları eksikti. Doğruyu söylemek gerekirse beni pek rahatsız etmişti bu. Tüm noktaları tamamlamak istiyordum.

Kelimeleri okumaktan kaçınmak için iyice kısılan gözlerim yavaşça büyüdü ve ilk cümleye odaklandı.

Giriş zayıf.

Bakakaldım. *Giriş. Zayıf.*

Bu da ne demekti şimdi?

Bu ilk sayfa, hatta ilk paragraftı! Gizemli editörüm, karakterlerin tanıştığı kısma gelmemişti bile. Sonraki sayfanın alt kısmındaki yazıyı okudum: **Sıradan tanışma.**

Sıradan mı? Kahvecide siparişlerinin karışması, oldukça özgündü. Bu tanışmayı sevimli kılan da aslında aynı şeyi sipariş etmeleriydi. Bazı kitaplardaki "Ah, ne şapşalım. Filtre kahveniz burada. Nasıl oldu da fazladan kremalı büyük boy frappuccinomla karıştırdım" saçmalığıyla alakası yoktu. Buradaki sevimli ve en önemlisi de gerçekçi nokta, baristanın, "Bal kabağı şuruplu double Americano," diye seslenmesi üzerine, ikisinin de kahvelere uzanması ve kahve bardaklarının üzerinde birbirlerinin isimlerini görünce karşılıklı olarak *tatlı* sözler sarf etmeleriydi.

Aslında bunu büyük bir hevesle yazmamıştım ama...

Mide bulandırıcı, son on yılda çekilen tüm Hallmark[22] filmlerinden çalıntı.

Yeter bu kadar. Sayfaları hızla çevirmeye başladım. Kenar boşluklarına düşülmüş her not, yanaklarımı kırmızının başka bir tonuna büründürdü.

Yavaş başlangıç. Sadede gel. Okuyucuyu ikna et.
Sıkıldıkları an onları kaybedersin.
Tuhaf seçim?
Bu paragrafı sil.
Bu karaktere gerek yok.
Tavşan yolu gibi uzamış, konudan sapma.
Bakış açısı kaymış.
Kitabı şimdiki zamanla yazmayı düşündün mü hiç?

[22] Hallmark, dünya çapında yayın yapan televizyon kanalı. (e.n.)

Artık gerçekten *yeter*.

Elimdeki sayfaları yere attım. Ateşim çıkmıştı sanki. Kendimi aynada görünce bir buçuk kilometre koşmuşum gibi nefes nefese olduğumu fark ettim. Bunları yazan kimdi sahiden?

Kendini bilmezsin tekiydi işte. Kendini bilmez, kibirli, güzel şeylerin düşmanı... En önemlisi de yanılıyor olmasıydı. Hem de ne yanılma. Aşk romanı sevmediği, apaçık ortadaydı. Pennington'daki, kendini varoluşçuluk ve köpek gösterileri tarihine adamış editörlerden biri olmalıydı.

Ani bir kararla dolabımı açtım. Askılıkta tıka basa dizili olan kazakları, gömlekleri ve elbiseleri ittim, metal askılık gıcırdadı. Aşağıdaki büyük karton kutuya ulaştım. Bir elimle kıyafetleri tutup diğer elimle açtığım kutunun içine taslağı tıkıştırdım. Hayatımdaki tüm çöpler gibi, taslak da bir kenara atıldı işte!

Zarif hareketlerle dolabın kapağını kapatıp çalışma masamın başına geçtim. Fareye tıklayarak bilgisayarı açtım. Yeni e-posta oluşturma tuşuna bastım.

Gerçekçi olmak gerekirse, bugün not aldığım düzeltmeleri tamamlamamın imkânı yoktu. Yazdıklarımın çoğu, kelime seçimlerine ve eylemlere yeniden yazım alternatifi sunuyordu. İçgüdülerimi dinleyip taslağı bu hâliyle göndermek daha doğru olacaktı. Hepsini araya sıkıştırmamak daha iyiydi. Sakin bir kafayla, teslim tarihi olmadan metin üzerinde uzun uzadıya çalışmış yazara güvenmek, şu anki yorgun ve kafası karışık, her şeyi son dakika düzeltmesi gerektiğini düşünen kişiye güvenmekten iyiydi. Birlikte çalıştığım yazarlar da teslim zamanı geldiğinde böyle hissettiklerini söylüyorlardı. Kendimi tebrik etmeliydim. Kendimden şüpheye düştüğüme göre, gerçek bir yazar olmuştum.

Kısa ve anlık cesaretime güvenip "Gönder" tuşuna bastım. E-postamın, varış noktasına doğru yola çıktığını bildiren ses, her şey için çok geç olduğunu haber veriyordu.

Uzun bir süre ne olduğunu idrak edememiş şekilde bilgisayara baktım.

tg:kaktusunx

Böylesine küçük bir hareket, bir tuş...

Bu kadar.

Geri dönüş yok. Pişmanlık yok. Ne olursa olsun!

Huzursuz eden bir duyguydu bu. Böyle bir şey beklemiyordum.

Sandalyeden kalkarken gözlerim dolaba takıldı. İçim burkuldu. Taslağımı alan kişi, onu izinsiz okumakla kalmamış; aynı zamanda bu anımı benden çalmıştı. Şu anda mutlu olmam *gerekiyordu*. Nihayet, omuzlarımdaki yükün kalktığını hissetmem *gerekiyordu*. Aylardır bu anın hayalini kuruyordum. Hayır, *yıllardır*. Peki, şimdi ne olmuştu? Endişelenmekten başka bir şey gelmiyordu içimden. Bugün kutlama günüm olmalıydı hâlbuki!

Biri kapımı tıklattı. "Sav?" Kapının öbür tarafından Ferris'in nazik sesi duyuldu. "Film izlemek istemediğine emin misin? Mısır patlatacağım. Gelirsen, sana adım attırmaması için Olivia'yı ikna ederim."

Derin bir nefes aldım. Bakışlarımı dolaptan uzaklaştırdım, yataktan kalktım ve tüm gün içimde tuttuğum duygularımla kapıya doğru yöneldim.

"Geliyorum," diye seslendim.

Yapmıştım işte.

Taslağımı göndermiştim ve her ne olursa olsun, bunu aklımdan çıkaramayacaktım.

Kutlama zamanıydı artık.

Bölüm 5

Her sabah olduğu gibi bu sabah da 05.30'da, Olivia'nın odasındaki koşu bandındaki *pat-pat-pat* seslerine uyandım. Bir yılda bu sese alışılacağını düşünebilirsiniz ya da geçen Noel'de Olivia, bu koşu bandının üzerini kaplayan hediye paketini yırtarken, başıma neler geleceğini tahmin ettiğimi...

Neyse, bir sene sonra hâlâ aklımdaki tek soru şu: *Ferris neden daha sessiz olanlarından almadı ki?* Peşinden gelen sorular ise: *Bugün cumartesi değil mi, Olivia? Neden bir cumartesi kendine izin vermiyorsun?*

Fakat bugün aklıma sıralanan farklı düşüncelerle, birden doğruldum. Son yirmi dört saatte olanlar, film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Sıradan bir cumartesi değildi bu, yapılacak çok şey vardı. Hemen hazırlıklara başlamam gerekiyordu.

Kütüphaneciler fuarı.

Oswald'ın imza günü.

ÖOK odası.

Taslağım.

Taslağımla kimin uğraştığını bulmak.

Önceki gece, Ferris ve Olivia'yla film izlemiştim. Bir yandan gözyaşlarımı mısır kâseme akıtsam da (ağlamaya karşı esaslı duruş sergileyen Olivia'nın aksine) aklım hep başka yerdeydi. *Rem, tuhaf biri değil mi? Binanın içinde sürekli geziyor. Fakat yükseklik korkusu da var. Pam'in onun ofisini birinci kata taşımasının sebebi de buydu zaten. Rem ne zaman pencereden dışarı bakacak olsa bayılıyordu.*

Peki Lyla? Hayır, hayır, kesinlikle olamaz. Öyle şeyler yazmaz. Uzun kelimeler kullandığımı söyleyecek kadar kelime bilgisi de yoktur zaten.

Bu arada gizemli editör, kenar boşluklarına el yazısıyla yazdığı notta bu konuya da değinmiş. Benim uzun kelime kullandığım falan *yok*. Sırf kendimi şişirmek için, sözlüklerden, nadir kullanılan, en az beş heceli kelimeler seçtiğim fikri çok komik. Çok saçma. Okurların bilgili olduğu ve özenle seçilmiş kelimelerden hoşlandığı günleri yâd etmek gibi.

Peki, biraz doğruluk payı olabilir. Ancak doğru olması, kötü olduğu anlamına gelmiyor ki. Bir paragrafı kelimelerle parlatmakta yanlış bir şey yok ki. Açık konuşmam gerekirse benden daha zeki insanlarla dolu olan bir yerde çalışıyorum. Havalı kelimelere ihtiyacım var. İnsanlar, havalı kelimeler kullanan insanları takdir ederler.

Giselle olabilir mi? Aman, kimi kandırıyorum. Bırakın gönüllü olarak bir başkasının taslağını okumayı, güzellik salonunun arka kabininde bedavaya çalıştırdığı üniversite stajyerinin kurgusunu kendi adıyla hazırlatmıyorsa ben de neyim.

Bir yandan patlamış mısır yiyip bir yandan da bunları düşündükçe daha çok sinirlendim. Gizemli editörün benim taslağımı okumaya ne hakkı vardı? *Çatırt.* Kim, birisinin odasına öylece girip (burayı abarttığımın farkındaydım) halının üstüne yayılır ve başkasına ait bir taslağı lime lime ederdi? *Çatırt.* Kendini beğenmiş. *Çatırt.* Şeytan. *Çatırt.* Taslağımı düzensiz bir şekilde yerlere saçılmış hâlde görmek hoşuna gitti herhalde. *Çatırt.*

Bunun, benim mesleğimle alakası yoktu. Ben, editör olarak para alıyordum. Benden bunu yapmam isteniyordu. Yazarlar, beni editörleri olarak seçiyordu. En önemlisi de ben işimi *kibar bir şekilde* yapıyordum.

İki saat sonra mutfakta taburenin üstünde otururken, Oswald'ın son kitabının taslağındaki bir cümleyi okuyup kaşlarımı çattım. Agresif bir şekilde paragrafın altını çizdim ve kötü el yazımla kenar boşluğuna şu notu düştüm: *Bu paragrafın amacını anlamadım. Açıkla.*

Kahve bardağımı dudaklarıma götürüp, öylece durdum.

Lütfen diye ekledim.

Gördünüz mü? Ne kibarım.

Olivia buzdolabını açarken, "Hâlâ pijamalarınla mısın?" diye sordu. Buzdolabının sol tarafında düzgünce yerleştirilmiş yirmi porsiyon yemek duruyordu. İçlerinden birini aldı. "Bugün işe gideceğini sanıyordum."

"Gideceğim. Ancak dokuzda orada olmam gerekiyor. Uyuyamadığım için de..." Arkasından ona suçlayıcı bir bakış attım. "... gitmeden birkaç işimi halledeyim, dedim."

"Ya." Başını çevirdiğinde, öylece toplanmış atkuyruğu saçları yana savruldu. Uykudan yeni uyandığı hiç belli olmasa da benim için umut olduğunu söyleyen gözlerle bana baktı. "Zamanını değerlendiriyorsun demek. Fuar nerede?"

"Şehir Müzik Merkezi." Bunu söylerken bir anda heyecanlandım.

Claire Donovan da orada olacaktı. Bir yıl sonra ilk kez aynı binada bulunacaktık. Baird Yayınevinin çadırındaki koşturmacadan kafasını kaldıramayacaktı büyük ihtimalle ama bir yerlerde rast geleceğimize inanıyordum. Belki de ona "tesadüfen" çarpabilirdim de. Peki, ona ne söyleyecektim?

Merhaba, Claire. Son on iki saat içinde taslağıma göz atabildin mi?

O yazarlardan değildim ve kesinlikle olmayacaktım.

Kendi yazarlarımdan birine ait olmayan bir taslağı okuyup sindirmem on iki haftamı alıyordu. Biz küçük yayıneviydik bir de. Kadının on iki haftasını alacak bir şeyi, on iki saatte tamamlayacağını düşünmek saçmalıktı. Geceden sabaha. Fuar öncesi.

Olivia, saatine baktı. "Oraya yürüyerek gidersen adım hedefini tamamlayacağının farkındasın, değil mi?" Gözleri parlıyordu. "Öğle saati gelmeden işlerini halletmiş olursun."

Yüzüm gerildi. Her zaman benim adıma karar vermesi de cabasıydı. "Tanrım, Olivia, ne güzel fikir."

Olivia, mütevazı bir şekilde omuz silkti. "Gününün nasıl geçeceğini bilemezsin, bu yüzden..." Dolaptan, tam porsiyonunda hazırlanmış kuru meyveyle yoğurt çıkardı. "...her şeye erken başlamak en iyisi. Bu şekilde, sağlıklı bir bedende yaşama hedefine doğru başarıyla ilerlemenin getireceği tatmin hissinin yanı sıra, gün içinde işlerine daha rahat odaklanabilecek..." Onunla aynı anda, "ve hayatın getireceği diğer zorluklara daha rahat göğüs gerebileceksin," diyerek, cümlesini tamamladım ve kahvemden bir yudum aldım.

Her hafta, Olivia'nın Hayatın İçin Adım At uygulamasındaki konuşmalarına maruz kalıyordum.

"Doğru bu," dedi kaşlarını çatarak. "Bilimsel olarak kanıtlandı. Savvy, şunu bir ay denesen..."

Söylediklerine ne kadar kayıtsız kalsam da çatal kaşık çekmecesini açarken onu izlemeden edemedim. Kahverengi koşu şortunun altında mükemmel şekilli bacakları vardı. Üzerindeki çapraz askılı koşu atletinden görünen kasları, kaşığa uzanırken pürüzsüz teniyle birlikte kasılıp açıldı. Uzun boynu incecikti.

Eskiden böyle değildi tabii. Okuldayken utangaç biriydi. Kalçası biraz büyüktü. Uzun süre diş teli takmıştı. Daha parlak gülümsemesi, daha iyi notları ve bir beden küçük pantolonuyla peşimden ayrılmazdı. Üniversiteye gittiğim dönemde bir şeyler değişmeye başladı. Yavaş yavaş okul dışı aktivitelere dâhil oldu. Birkaç ayda bir, farklı müzik aleti kurslarına katıldı, staj yaptı, okul sonrası saatlerde çalışmaya başladı. Tüm bu koşturmacanın içinde zayıfladı ve sonunda ülkenin diğer ucuna taşındı.

Üniversiteden birincilikle mezun olduğunda, onu tanıyamaz hâle gelmiştim. Ben sıradanlığa razı gelirken o, Cade ailesinin yeni nesil yıldızı olmakla meşguldü.

Erzaklarla dolu olan dolaptan yulaf kutusunu çıkarırken bana döndü. "Gerçekten mi? Bir kutu daha mı aldın? Dolapta bunlardan on iki tane falan yok mu?"

"Ama sağlıklı," dedim ve burnumu kaşıdım. Yüzünü buruşturmuştu. "Nispeten. Ben seviyorum işte," dedim.

"Bunları koyacak yerimiz kalmadı," diye çıkıştı. "Bu erzak dolabına bakmıyor musun ama ya! Market listeni hazırlarken ne var ne yok diye baksan..."

Tüylerim diken diken olmuş hâlde, "Bir kutu mısır gevreği sadece, Olivia," dedim. "Birkaç kutu mısır gevreğinden bir şey olmaz."

"Evet, mısır gevreği kutularını dizip evin içinde domino oynayabilirim." Eliyle salonu işaret etti.

Kahve kupamı alıp ayağa kalktım ve "Senin yemek saklama kaplarına ne demeli?" diye sordum. "Tüm dolabı onlarla dolduruyorsun ve bana bir kalıp peynire yetecek kadar yer bırakıyorsun."

"Bu, benim dolabım," diye karşılık verdi, sesini yükselterek. "Son on iki aydır dolabımı ve hatta evimi seninle paylaşarak yeterince bonkör davrandım, bana kalırsa."

Yüzüme ateş bastı. Daha kahvemi bile bitirmemişken üzerime böyle gelmesine gerek var mıydı? Bu oyunu mu oynamak istiyordu? Hiç düşünmeden, Ferris'le olan ilişkisi nedeniyle bana kullanma hakkı verdiği kartı oynadım. "Haklısın, Olivia. *Her şeyi paylaşmak* konusunda ne kadar başarılı olduğunu..."

Arkadan yükselen "Hanımlar!" sesi üzerine kapıya baktığımızda, elinde üç kahveyle salona giren Ferris'i gördük. Yanakları, dışarıdaki rüzgâr yüzünden üzerindeki kazağın bordosuna bürünmüştü. Onu da kapsayan sözümü duymamış gibi gülümsüyordu. "Kahve isteyen?"

Ferris, her zaman içtiğimiz bir kaşık ballı, küçük boy, yağsız latteyi Olivia'ya; orta boy beyaz çikolatalı mochayı da bana uzatırken, benimkinin daha büyük boy olduğunu fark ettim. Ferris, ne düşündüğümü anlamış gibi yan yan gülümseyerek, "Dün gece seni uyutmadığımızın farkındayım," dedi. "Bugün büyük boy kahve içmek isteyeceğini düşündüm."

Haftada bir maruz kaldığım Olivia hastalığı yüzünden, göğüs sıkışmasını üzerimden henüz atamamışken elimdeki kupayı bıraktım ve Ferris'in benim için Raven'dan aldığı kahveyi gülümseyerek kabul etmek zorunda kaldım. Sıcak bardağı elime alır almaz içimdeki buzların eridiğini hissetmeye başladım.

İlişkimizin tüm karmaşıklığına rağmen kendimi kötü hissettiğim anlarda yanıma gelip beni sakinleştirebilen tek kişinin Ferris olduğu gerçeğini inkâr edemezdim. Bana kafeinli bir içecek getirmekteki zamanlaması olsun, saatlerce oturup tüm olayı enine boyuna tartışması olsun, hep yanımdaydı. Beni dinliyordu, yorum yapıyordu. Onu bu yüzden seviyordum.

Eskiden seviyordum.

Şimdi de her olgun kadının yapacağı gibi, eski sevgilim - yeni enişte olarak varlığından hoşnut oluyordum. Birlikte geçirdiğimiz uzun yıllardan sonra onu kardeşime kaptırmış olmam, canımı yakmış mıydı? Tabii. Medeni bir şekilde benden ayrıldıktan yirmi dört saat sonra kardeşime olan ilgisini açıkladığında, bilgisayarımı camdan atacak kadar gözüm dönmüş müydü?

Ke-sin-lik-le.

Ancak anlaşılan o ki Ferris gibi birini hayatınızdan çıkarmak kolay olmuyordu. Özellikle de son on yıldır ailenizle içli dışlı olduysa. Sevgili olduktan üç ay sonra kız kardeşinize evlenme teklifi ettiyse. Ve özellikle, Cade ailesi mensubuysanız.

Çünkü Cade ailesi, şu üç erdemle yaşar: Cömertlik. Israr. Aile Bağı. Her gün birbirimize hizmet etmek için uyanıyorduk, hayatın en güzel yanlarının en kötü dönemlerde ortaya çıkacağına inanıyorduk ve en önemlisi, ailemize sadık kalıyoruz. Her daim, sonsuza dek. Mafya gibiyiz. Sadece... Daha iyi insanlarız.

Evet, kız kardeşim, benim kalbimi kıran adama kara koyunlar gibi davranıp kendi kalbini vererek, Cade ailesinin kuralını çiğnemiş oldu ama aynı adam, dizlerinin üzerine çöktüğü an durum değişmiş oldu.

Aslında, dıştan müdahale gerektiren bir hâl aldı da diyebiliriz. Çünkü evlilik teklifinin üzerinden on iki saat geçmeden bizimkiler eve bomba gibi düşmüşlerdi. Beni Olivia'nın koltuğuna oturtmuş ve tüm hikâyeyi benden dinlemek istemişlerdi. Duygularımı, isteklerimi, nelere incindiğimi sormuşlardı. Yarım kutu peçeteyi bitirdikten sonra elimi okşayan annem, bana anlayışlı gözlerle bakarak, "Bir tanem, dört ay sonra düğünümüz var. Bazı şeyleri hızlandırmamız lazım," demişti.

Ardından da bana, daha önce şahit oldukları bir olayı uzun uzadıya, istatistikleriyle birlikte anlattılar. Yasın, ilk inkâr aşamasından (yani bir ay kadar, çevremizdeki herkese ilişkimize ara verdiğimizi abartılı ifadelerle duyurma) başlayıp kabullenmeye kadar giden beş aşamasından geçmek için bana vakit tanıyacaklarını söylediler. Fakat aileme göre ben, ikinci aşamada, öfke aşamasında takılıp kalmıştım. Bilirsiniz, odanızda yere çöküp bir tabağın içinde, birlikte katıldığınız mezuniyet gecesi fotoğraflarını yakıp, eski mektupları parçalarına ayırma aşamasında yani.

Bunda da bir sorun yoktu ama o, artık Cade ailesinin bir parçası olacaktı ve annemin pazartesi günü Harold's mağazasında elbise provası vardı. Bana bu süreci atlatmam için yardım edeceklerdi, kuşkusuz.

Uzun uzadıya süren tartışmaların ardından nihayet, her şeyi kabullenmiştim. Hatta işleri başkalarının gözünden görmeye bile başlamıştım. Sonuçta ben hariç herkes bu işe seviniyordu. Hatta onlara pek romantik geliyordu.

Genç adam, lise yılları boyunca büyük kız kardeşle çıkıyor. Çıktığı kızın üç yaş küçüğü olan ve onların her anını merdiven basamağından izleyen, diş telli kız kardeşinin yüzüne bile bakmıyor. Bu küçük kız kardeş, nihayet büyüyüp üniversiteye gidiyor, kendi ayakları üzerinde duruyor, güçleniyor ve neredeyse on yıl sonra artık adam olan bu genç adamla karşılaşıyor. Ki küçük kız (arkadaş ortamında anlatmaktan hoşlandıkları tanışma hikâyelerinden öğrendiğim kadarıyla) başından beri, genç adamdan hoşlanıyor.

Ekonomik çöküntü yaşamamdan sonra Olivia'nın yanına taşındığım gün, bu ikisi göz göze gelmişler. Ben, üzerimdeki lekeli tişörtle nefes nefese odamda kolileri boşaltırken, bu ikisi koridorda birbirlerine çarpmışlar. Olivia'nın "gözlerinin önüne düşen tatlı bir perçemi varmış" ve Ferris "ona ilk görüşte âşık olmuş."

Ferris'in söylediğine göre, *her şey kendi isteği dışında gelişmiş, aşk onu gafil avlamış. Aşk Tanrısı'nın okları ona isabet etmiş.* Bu noktadan sonra, ne onun ne de benim yapabileceğim hiçbir şey varmış. Dediğim gibi, çok romantik. Terk edilen ve kendisinden daha başarılı, daha güzel ve daha genç olan kız kardeşi tarafından alt edilen kız dışında.

Fakat Ferris'in kendi adına, bana yaptıklarından dolayı kötü hissettiğini biliyorum. Şimdi bile, olanlar için kendini affettirmeye çalışıyor. Beni her şeye dâhil etmeye, kendimi önemli hissettirmeye, sevildiğimi ve yalnız olmadığımı göstermeye çalışıyor. Bana kalırsa, düğünlerini iki kere ertelemelerinin sebebi de benim.

Saate baktım. Ferris, parmaklarımı tezgâha vurduğumu fark etti.

"Halledersin, Sav," dedi hafifçe gülümseyerek. "Kendini kanıtladın artık. Fuarı tek başına bile idare edersin."

Ben de ona gülümsedim. İlk senemde fuarda yaşadıklarım yüzünden gergin olduğumu düşünüyordu ama yanılıyordu. Tüm kitapları, ayraçları, etiketleri iki, üç, dört kere kontrol etmiştim. Fuar alanındaki masanın altında bizi bekliyorlardı. Yine de Ferris, düşünceli davranmıştı.

En azından deniyordu.

Aramızın iyi olmasını istiyordu.

Elimden geldiğince kibar bir şekilde kardeşime dönüp, "Biliyor musun, gerçekten yürüyerek gidebilirim," dedim. Bunun pek önemi yoktu belki ama en azından elimden geleni yapmıştım. "Gerginliğimi azaltabilir."

Ferris, iyice gülümsüyordu artık. Olivia, bir yandan yürüyüp bir yandan bardağına su koyarken, "Öyle mi?" dedi. Göz ucuyla tezgâhın üzerindeki saate baktıktan sonra bana döndü. Gözleri parladı. "Ne güzel fikir. Bugün için de iyi şanslar."

Hafifçe gülümseyebildim. "Teşekkür ederim."

İşte, diye geçirdim içimden ve Ferris'e bakarken gülümsemem iyice belirginleşti. *Zeytin dalı uzattım, zeytin dalı aldım.*

Cade ailesinin adını bugün de kurtarmıştım. Ancak donmuş parmaklarımla montumun yakasını sıkıca kavrayıp, kapatarak yirminci sokak lambasının da yanından geçip Şehir Müzik Merkezinin merdivenlerini çıkmaya başladığımda, bu "asil jest" son derece gereksiz görünmeye başlamıştı. Haberimin olmadığı 5 kilometre koşusu yüzünden bazı sokaklar kapatıldığı ve bir grup, country müzik eşliğinde sokakları ele geçirdiği için fazladan bir blok daha yürümek zorunda kalmıştım.

Fena hâlde geç kalmıştım. Hissedebiliyordum bunu. Ruhumun derinliklerinden gelen bu duygu yüzünden saatimi bile kontrol edemiyordum.

Kapıya vardığımda çenemi sıkıp saate baktım.

Dokuzu üç geçiyor.

Lanet olsun.

Tabelaları izleyerek Şehir Müzik Merkezinin kalabalığına karışırken kendimi şeker dükkânında gibi hissettim.

Of! Şu afişe bak! Sophie Kinsella'nın yeni kitap çıkardığını bilmiyordum.

Of! Bir bavul dolusu kitap almış. Acaba neler aldı?

Of! Şuradaki Fonz mu? Buraya mı gelmiş? İmza günü mü varmış?

Ve imza almak için takip ettiğim "Mutlu Günler" tabelası, beni tuvalete doğru götürmek üzereyken küçük bir koridordan geçtim ve devasa bir salona çıktım. Göz alabildiğine afiş asılmıştı. Her boşluktan kitap fışkırıyordu. Masaların üstü, altı, yanı kitap yığınlarıyla dolup taşıyordu. Saat daha dokuz olmasına rağmen içerisi oldukça kalabalıktı.

Kitapçının hayali gerçek olmuş gibiydi.

Her kitapseverin rüyasındaydım sanki.

Rüya.

Durduğum merdivenin tepesinden, her yöne karınca gibi koşturan kitapçıları görebiliyordum. Şanslı bir çocuğun beş dakikalığına oyuncak dükkânına bırakıldığı ve istediği her şeyi alışveriş arabasına doldurması istenen eski *Oyuncak Avı* programını anımsadım. Her şey bedavaydı. Tabii, burada konu oyuncaktan çok ama çok mühimdi.

Kitaplar.

Bedava yüzlerce kitap.

Kocaman "Harper Collins" afişinin altındaki, üzerinde serçe olan daha küçük afişte "PENNINGTON YAYINEVİ" yazıyordu. Üzerindeki pembe tulum ve 5 santimetrelik topuklu ayakkabılarıyla standın bir ucundan diğerine zıplayıp kitaplardan birinin tüm kopyalarını çantasına doldurmaya çalışan kadını, Lyla durdurdu. Giselle bir köşede oturmuş, kahvesini içip telefonuna bakıyordu. William Pennington ise Oswald'ın yanında, ellerini beline koymuş hâlde sabırsızca etrafına bakınıyordu.

Lanet olsun.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Tek elimle tırabzana tutunarak üç basamak birden aşağı atladım. Tişörtünde "KİTAPLAR İÇİN FRENE BASARIM" yazan bir kadın, bavuluyla merdiveni çıkıyordu.

"Pardon," dedim, yanından geçmeye çalışırken, "benim şuraya..."

"Hepimiz aynı şey için geldik," diye homurdandı ve bavulunu yanına çekip basamaklardaki adamla aramdaki bir iki adım boşluğu da kapatmış oldu.

"Hayır, anlatamadım," diyecek oldum ancak kadının elindeki etkinlik takvimine gözüm takıldı. Önümüzdeki üç günlük plan, saatlerine göre yazılmıştı. Ancak asıl dikkatimi çeken şey, sağ tarafta el yazısıyla yazılmış isimlerdi. "Green mi? Green'in yeni kitabı mı çıkıyor?"

"İki yüz kopya getireceklermiş!" dedi yanımdaki adam, bizi sırayla süzerek. Kadın takvimi kapattı.

İki yüz kopya mı? İmzalı mı, diye düşünmeden edemedim. Ama hayır. Kendimi toparlamalı, işime odaklanmalıydım. Buraya neden geldiğimi unutmamalıydım.

Bir kez daha bizim standa baktım ve baktığıma pişman oldum. Oswald, masaya tutunmuş, çıkışa doğru ilerliyordu. Yeni müdürüme gelince; yüzünde, iş konuştuğunda takındığını düşündüğüm bir ifade vardı. Belki yüzündeki canice bakış ve bir eliyle Oswald'ı tutmaya çalışması, her zamanki hâliydi.

Belki.

Saatime baktım. Dokuzu on bir geçiyor.

Yolu açın! diye haykırarak ağlamak istedim ama sonra neler olduğunu anladım. Tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir kadın, merdivenin tam ortasında duruyordu. Büyük ihtimalle, oradaki bir görevliden -neon renkli tişört giyiyorlardı- kendisini merdivenden çıkarmasını rica etmişti.

Sakinleşmek için nefes aldım.

Herkesin ona yardım etmek için can atması ne güzel, diye düşünmeye çalıştım. *Hepimiz buradayız, birlikteyiz ve benim kovulmama çok az kaldı! Önümden çekilin, yoksa avazım çıktığı kadar bağıracağım!*

Çantamdan telefonumu çıkarıp Lyla'ya mesaj attım: **Merdivende sıkışıp kaldım. Patrona iletir misin?**

İnsanların birçoğu, içerideki seslerden telefonunu duyamazdı. Çoğu çalışan, böyle etkinliklerde telefonunu yanında taşımazdı bile. Ancak Lyla, onlardan değildi. Superbowl sırasında stadyumun diğer ucundaki telefonuna gelen mesajı bile duyardı.

Cebinden telefonunu çıkardı, mesajı okudu ve William'ın yanına koştu. Canım Lyla. Hemen başını merdivene doğru çeviren William, biraz sonra beni fark etti.

Olamaz.

Her şeyi berbat etmiştim.

William'ın volkanik bakışları altında ezildim. Bir çıkış yolu düşünmeye koyuldum. *Buradan çıkmalıydım.* Önden ya da arka-

dan. Bu etkinliğe katılmama gerek yoktu. Bu işe bile ihtiyacım yoktu, öyle değil mi? Sonsuza dek kardeşimin evindeki fazla odada yaşayabilir, annemle babamın Olivia'ya, "Ablan, yetişkinlerin dünyasıyla senin gibi başa çıkamıyor, tatlım. Fakat biz, ailemiz için yaşarız, bunu unutma," demesine izin verebilirdim.

Tekerlekli sandalyedeki kadın, nihayet ilerleyebildi. "Berkley standıyla başlayalım!" dedi. Ama neon tişörtlü görevli, onu kalabalığın içine soktu. Kadın da bir yandan önündekileri elindeki bastonla ittirmeye koyuldu.

Evet, nerede kalmıştım? Ah evet, Bayan Pennington'ın oğluyla yüzleşecektim.

Standa ulaştığımda Lyla köşedeki kitapçıları bırakmış, oradan kaçmanın yolunu gözleyen Oswald'ı bir kenarda esir almıştı. William'ın yanına gittim.

"Bu ne kalabalık..." diye söze girdim ama beni susturdu.

"Sizce bu önemsiz bir etkinlik mi, Bayan Cade?"

Sesi, rahatsız edici derecede sakindi. Böyle bir tepkiyle karşılaşacağımı düşünmemiştim. Daha çok annesi gibi, yüksek sesli, yarı histerik ve dikkatleri üzerine toplayan bir konuşma beklerdim. Ancak bu sakinlik, kendimi daha kötü hissettirdi.

"Sizce, istediğiniz gibi ortalarda dolaşabileceğiniz bir alışveriş merkezinde miyiz?"

Ağzımı açtım ancak William, parmağını kaldırdı.

"Bu etkinliğin ne kadar önemli olduğunu dün yeterince açık anlatamadım mı?" Gözüm, çantasından çıkardığı törpüyle tırnağını törpülemeye başlayan Giselle'e takıldı. "Eğer Sterling'teki ekibimden olsaydın ve belli bir saatte bir yerde olmanızı isteseydim..."

"Will! İşte buradasın!"

William'ın gözleri arkama doğru kaydı. Dönüp baktığımda, iki adamın bize doğru yaklaştığını gördüm. Her adımda diğerinin önünü kesecek kadar küstah bir öz güvenle yürümeleri, göğsümdeki sıkışıklığı alıp götürmüştü. Kurtulmuştum. En azından şimdilik serbesttim.

Bu iki adam, çevrelerindeki renkli hırkalı ve üzerinde "Asla Kitabı Filmiyle Yargılama" ya da "Abibliofobi: Okunacak Kitabı Kalmaması Korkusu" yazan tişörtlü insanlara karşın, gri takım elbise giymişti. Her türlü duygudan arınmış takım elbiseler... Sanki muhatap olduğu bir insanı yanlışlıkla da olsa gülümsetmenin düşüncesi bile iğrenç bir şeymiş gibi...

Uzun boylu olan, William'ın sırtını sıvazlayıp gülümsedi. Ömrümde gördüğüm en beyaz ve en düzgün dişler, bu dişlerdi. "Her yerde seni aradık. 'Pennington Yayınevi' diye herkese sorduk. Küçük bir yayınevi olduğunu biliyorum ama buralarda bir yerdedir diye düşündüm. Davet edilmeyecek kadar küçük olmadığınızı da biliyorum," dedi ve kahkaha attı.

Arkadaşı kıkırdayarak araya girdi. Eliyle William'ın omzunu sarsarak, "Neyse," diye devam etti, "gözlerimizi kısa kısa bulduk seni işte."

"Jim. Gelmenize çok sevindim." Biraz önceki sakin tavrıyla korkutucu olduğunu düşündüğüm William, şu an tüm gücünü kullanıyordu. Gözleri, keskin buz sarkıtlarına dönüşmüştü. Hem de hani şu, ağaç dallarında sallanan, *vay, şu buz sarkıtlarına bak!* denilecek türden değil, insanların silah olarak kullanabilecekleri kadar büyük ve keskin olanlardan.

Sırtı da doğrama tahtası gibi dümdüz olmuştu. Bedeni öyle kasılmıştı ki -adam onu sert bir şekilde sallayacak olsa- eğilip bükülmez, doğrudan devrilirdi.

Gergin sessizliğin ortasında Jim, tanıştırılmayı bekler gibi bana baktı. Willim, hiç esnemeden elini bana doğru uzattı. "Savannah, bu Jim Arrowood ve Jenson Forbes. Sterling'ten çalışma arkadaşlarım." Çenesi, konuşurken neredeyse hiç hareket etmemişti. "Bu da Savannah Cade. Pen editörlerimizden."

"Aslında yardımcı telif editörü," diyecek oldum ama kendimi tuttum. Yeni patronumu düzeltmenin manası yoktu.

Uzun boylu Jim, elini uzattı. Gülümsemesi, ikinci el araba satıcısı kıvamına gelmişti ki bir an *elini sıkmasam ne olur,* diye düşündüm. Bu düşünceden isteksizce vazgeçtim.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Savannah," diyerek elimi samimiyetle sıktı. Diğer elini cebine atıp kartvizitini çıkardı. "Sterling House'ta yayın yönetmeniyim. Yeni nesil editörleri çok severiz."

Elimdeki kartvizite baktım. Sterling House'un logosu olan gösterişli malikâne resminin altındaki ismini ve unvanını okudum.

İnanılmazdı.

Yeni patronuma, onun işini devraldığını hatırlatmakla kalmıyor, bir de alttan alta bana iş teklif ediyordu. Sanki benim çalıştığım yerin pek önemi yokmuş gibi konuşuyordu.

Dudaklarımı sıktım.

Bu insanı tanımıyordum, William Pennington'ı da tanımıyordum tabii ama Pennington Yayınevini tanıyordum. Uzun süredir şirketi için koruduğu cesareti, kararlılığı ve dürüstlüğüyle Patricia Pennington'ı tanıyor ve her ne kadar korkutucu biri olsa da ona saygı duyuyordum.

Bu noktada, etiket çok önemli değildi.

Cadeler, aileleri için yaşardı ve Pennington Yayınevi de ailem gibiydi.

Yanaklarım kızarsa da elimdeki kartviziti geri uzattım. Ne olduğunu bile anlayamadan, kibarca gülümseyerek, "Olduğum yerde çok mutluyum," deyiverdim.

Üçü de sessizlik içinde bana bakakaldı. Şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. Aslında hem profesyonel etik gereği hem de Güney geleneklerine göre, sözümü yumuşatmam gerektiğinin farkındaydım ama geri adım atmadım. William'ın gözlerinin parladığını gördüm.

Mutluluktan ağlayacak değildi tabii ama yine de bir ışıltı oluşmuştu.

Güzel, diye düşündüm. *Son beş dakika yerine bunu düşün, William.*

Jim yavaşça uzanıp elimdeki kartvizitini aldı.

"Evet," diyerek kartını cebine soktu ve gözünü arkamızdakilere çevirdi. "Son aylarda neler yaptın? Şehirden ayrıldığını duydum." Başını iki yana salladı. "Kendimi hayal dahi edemiyorum. İntihar ederim herhalde."

William, dudaklarını sıkarak gülümsedi. "Evet. Doğru. Herkes yapamaz tabii."

Jim, kahkaha attı ve William'ı gevşetmek istercesine hafifçe sarstı. İşe yaramadı. "Aman, hadi oradan! Oralara hiç girmeyelim. Bugün imza gününde kimler var?"

Standın ortasındaki afişe baktı. Oswald'ın portresi, yeni kitabıyla yan yana duruyordu. Jim, kaşlarını çattı. "Budama Tekniğinin Eksiksiz Kılavuzu," diye mırıldandı. "Green'den sonra, çok değişik gelmiştir," dedi sırıtarak.

Green.

Greeeeeen...

Trace Green mi?

William'a baktım.

William Pennington, Trace Green'in editörü müydü? Tüm kalbimle hayranı olduğum ama önceki akşam bunu reddetmek zorunda kaldığım yazar mı? William, oradan *buraya* mı düşmüştü?

Jim, hiçbir kitabın adını bilmediğini ya da hiçbirinden etkilenmediğini belli ederek standımıza göz gezdirirken ben bile olduğum yerden tiksinmiştim. Bir anda gözlerinde eğlenceli bir bakış oluştu.

"Of, Will," dedi Oswald'ı işaret ederek. "Şu konuya el atmalısın."

William'la aynı anda arkamızı döndük. Oswald'ın, gözlerini hiç kırpmadan, kocaman açmış hâlde kendini kitaplarının üzerine bıraktığını gördük. Lyla'ya odaklanmıştı, onun ağına yakalanmış gibiydi.

William bana dönüyordu ki hemen araya girdim: "Ben ilgilenirim. Günaydın, Oswald!" Hemen harekete geçmiştim.

Sonraki on dakikayı, Oswald'ı kitaplardan uzaklaştırmaya ya da posterine bakan kitapçıların onu tanımasına engel olmaya çalışmak ile geçirdim. Herhangi biri onu tanıyıp konuşmak isteyecek olursa, Oswald'ın masanın altında saklanacağından adım gibi emindim. Yorucu bir işti ama aynı anda üç erkeğin sohbetini dinleyebiliyordum.

Dudaklarından dökülen her sözle birbirlerini iğneliyorlardı. Açıkçası bu, çok etkileyiciydi.

İki eline de birer raket alıp, aynı anda iki tenis maçı oynamak gibiydi. Sohbetlerden biri iş ile ev hayatı ve New York'ta yaşam gibi konular etrafında dönerken, diğeri de birbirlerine laf sokmak üzerine kuruluydu. William bu konuda başarılı olsa da Jim'in sözlerini içimde hissediyordum.

William'ın da öyle hissettiğinden emindim.

William'ın yerine başkasının getirilmesinin iyi olmuş.

William'ın gitmesiyle Sterling'in ivme kazanmış.

Green'in imzasının 207 numaralı stantta düzenleneceği anonsu duyuldu. İki adam, büyük bir öz güvenle "başıboş" bıraktıkları stantlarına (ki onların her isteğini yerine getirmek için çırpınan çalışanlarının orada olduğunu üç kere söylemişlerdi) geri dönmeleri gerektiğini söylediler. William'ın geç kaldığım için bana söylediklerini çoktan unutmuştum bile.

İkili, kalabalığa karışırken William bana döndü. Yüzü düşmüştü, yıpranmış ve rahatsız olmuştu. Göz göze geldiğimiz an hemen kendi işime döndüm.

William'ın artık unutarak bir daha sözünü etmesini istemeyeceğim dört şey vardı: Dün taslağımdan okuduğu sayfa, eski iş arkadaşlarıyla tanıştığımda söylediğim şey (her ne kadar hoşuna gitse de), geç kalmam ve Green hakkında konuştuklarımız.

Neden New York'ta yüksek edebiyatla ilgilendiğini düşündüğümü bilmiyorum.

Artık böyle olmadığını biliyordum ama neden öyle düşündüğüm hakkında bir fikrim var: Çünkü o, Bayan Pennington'ın oğlu, hatta tek çocuğu. Çok satanlar, Bayan Pennington için, Montague ailesinden olup Capulet ailesiyle takılmak uğruna çitlerin üstünden atlamaktan farksızdı. Bu, Romeo için ne kadar iyi olmuştu, bir bakın.[23]

[23] William Shakespeare'in Romeo ve Jüliet adlı eserinde yer alan ve biribirine düşman olan Montague ailesi ile Capulet ailesi. (e.n.)

Açıkçası, Pennington ailesinin Şükran Günü yemeğine katılmak istemezdim bile.

Oswald'ın imzası, kısa süre sonra başlayacak ve benim rolüm gittikçe ağırlaşacaktı. Bir yandan insanları antropofobik[24] Oswald'dan en az bir metre uzak tutmaya çalışıp bir yandan da Oswald'ın mırıldandığı sözleri, hayranlarına tercüme edecektim. En azından, önümüzdeki iki saat boyunca yeni patronumla konuşmaya fırsatım olmayacaktı ve sıradaki son kişiyi de iyi dileklerle uğurladığım zaman, William çoktan gitmiş olacaktı.

"İyi iş çıkarmışsın," dedi Lyla, saçlarımı okşayarak. "Sence beş yüz kopya yeter mi?"

"Doğru yetiştirilen ortancaların gücünü hafife alıyorsun," diye karşılık verdim. Masaya döndüm. "Değil mi, Oswald?" Kaşlarımı çattım. "Oswald?"

Oswald, idam sandalyesine oturtulma emrini imzalamış gibi boş gözlerle önündeki kalabalığa bakıyordu. "Pekâlâ, haydi başlayalım." Lyla'nın yanından ayrılıp Oswald'a uzanarak, onu yatıştırmak istercesine koluna vurdum. "Bugün çok iyisin. Sence de öyle değil mi, Lyla?"

Lyla, heyecanla başını salladı ve çantamı uzattı.

"Seni oteline bırakayım."

Oswald'ın koluna girip, kalabalığı yararak onu kapıya doğru yönlendirdim. Fuarın giriş salonuna çıkınca onu bıraktım. İçerisi iyice sakinlemişti. Salondaki insanların çoğu ya fuar alanına yönelmiş ya da konuşmacıları dinlemek için konferans salonlarına çekilmişti. Oswald, susuz kalmış çiçek gibi yeni yeni kendine geliyordu. Aslında, beklediğimden iyi durumdaydı. Köşedeki kahvecide kahve içmek isteyip istemediğini sormak üzereydim ki birkaç beyaz teli olan kahverengi saçlı biri, dikkatimi çekti. Aynı minyon yapı, aynı şort ve aynı mavi topuklu ayakkabı...

[24] Antropofobi, Yunanca, anthropos (insan) ve phobos (korku, çekinme) kelimelerinin birleşmesiyle oluşan, insanlardan veya toplumdan korkmaya verilen ad. (e.n.)

O anda zaman durdu.

Oswald'ı kolundan tutup kahveciye mi götürsem yoksa orada öylece bırakıp gördüğüm kişiye doğru mu koşsam, bilemedim. Ya da kaçabilirdim de. Belki onunla karşılaşmamak en iyisiydi.

Henüz kararımı veremeden bedenimin bir sonuca ulaştığını fark ettim. Çünkü Oswald'ı dirseğinden tutmuş, kapıya doğru çekiştiriyordum. Claire Donovan'ın sırtı dönüktü. Kahvecideki sıranın en sonunda duruyordu. Bedenim, acele edersem onu yakalayabileceğimi biliyordu ve beynim de bu durumu daha yeni kavrıyordu.

Merdivenlerden hızla inip kapıya yönelirken, "Gidiyoruz artık," dedim. "Dediğim gibi, Oswald. Seni gördüğüme çok sevindim. Bugün çok iyiydin." Kapıyı açtığım anda sert bir rüzgâr yüzümüze çarptı. "Seni böyle alıkoymamıza izin verdiği için eşine teşekkürlerimizi ilet, lütfen."

"Montum," diyerek montunu giymeye çalıştı.

"Sıcacık bir taksiye atlarsın şimdi," diye karşılık verdim. Sıradaki taksiyi çoktan çağırmıştım bile. Taksi durdu, kapıyı açtım ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kollarımı açtım. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Oswald, şaşkınlıkla bana sarıldı. "Satış raporları hakkında konuşacaktık..."

"Öyleydi ama bugünlük hepsini bir kenara bırakalım. Böyle başarılı geçen bir imza gününden sonra buna gerek yok. Sana pazartesi e-postayla atarım hepsini."

Yüzündeki şaşkınlık o kadar tatlıydı ki kendi kuyruğunu izleyen ve peşinden neden böyle bir şeyin geldiğini anlamayan köpek yavrusundan bir farkı yoktu. Ben taksinin kapısına vurunca gözlerini kırptı ve uyarımı dikkate aldı.

"İyi uçuşlar!" dedim kapıyı kapatır kapatmaz. Bir süre olduğum yerde durup taksinin arkasından el sallamak zorundaymışım gibi hissettim. Yüzümdeki gülümsemeyi düşürmeden beş saniye saydım ve sonra hızla içeri girdim.

Mermer zemine vuran topuklarımın sesi, boş giriş salonunda yankılandı. Kötü ev sahibiydim. Doğru düzgün vedalaşmamıza fırsat bırakmamıştım. Ancak bu şekilde vedalaşmamıza rağmen bana beş yıldız verecek biri varsa, o da Oswald'dı.

Bu da önemliydi benim için.

Yaklaşmıştım. Kasadaki kuyruğa baktım. Sıraya yeni insanlar eklendiğini görünce, bir anlığına Claire'in gittiğini düşündüm. Ancak onun, ilaveler tezgâhının önünde olduğunu fark ettim.

Bal poşetini açıp bardağına bal boşalttı ve ahşap çubuğu kullanarak karıştırmaya başladığında yüzünü buruşturdu.

Adımlarım yavaşladı. Neden yüzünü buruşturuyordu ki?

Zamanlamam yanlış olabilirdi.

Zamanlamam yanlıştı. Kadın, büyük yayınevlerinin önemli yüzlerinin davetli olduğu son derece ciddi ve önemli bir konuşmaya katılmak üzere olabilirdi. VIP odalardan birine gidiyor olmalıydı. Evet, kimsenin bilmediği ve sadece büyük başların yumuşak ışık altında toplanıp sektörün geleceğini tartıştıkları türden bir odaydı bu. Kırmızı kadife kanepeler, parlayan aplikler ve onlara gümüş tepside servis yapan garsonlar... Sonuncusu çok mühimdi çünkü bu insanlar, kültür ve edebiyat dünyasının geleceğine karar verirken yemek yiyeceklerini düşünemeyecek kadar meşgul olacaklardı.

Ve birden göz göze geldik. Claire, başını kaldırıp doğrudan bana bakmıştı.

Gözlerini kırpıştırarak kim olduğumu çıkarmaya çalıştı. Yüzündeki mutsuzluğun yerini bir gülümseme aldı ve bana doğru yürümeye başladı.

Buraya kadar.

Ben de ona doğru yürüdüm.

"Savannah," dedi sıcak ses tonuyla. "Ben de seni düşünüyordum." Yakındaki masayı işaret etti. "Bir dakikan var mı?"

Duraksadım.

Yani, duraksamak için kendimi zorladım.

İçimden gelen, aramızdaki tırabzanın üzerinden atlayıp boynuna sarılmaktı. Bunun yerine başımla onayladım. "*Öyle mi, konu neydi?*" ile "Tabii ki! Hemen! Hemen!" arasında bir tavır sergilemeyi umuyordum.

Her zaman böyle takılan eski dostlarmışız gibi havalı ama sıradan bir şekilde, "Tabii, ben de kahve alıp hemen geliyorum," dedim. Baird Yayınevinin başeditörüyle her zaman kahve içiyormuşum, birbirimize geç saatlerde Pinterest tarifleri gönderiyormuşuz ve sonraki hafta *brunch*ımızda bunu yapmamız gerektiğini konuşuyormuşuz gibi...

Hiç. Önemli. Değil.

Geçen ocak ayından beri her gün bunu hayal ettiğim gerçeğini ne çabuk unutmuştum?

Kahvemi aldım ve çayını yudumlayan Claire'in karşısındaki sandalyeye oturdum. Claire, çayını masaya koydu ve geçen sene Margaret Atwood'u beklerkenki sohbetimizde dikkatimi çeken mütevazı tavrını takındı. Edebiyat, köpekler ve filmler hakkında heyecanını saklayamayan iki editördük sadece. Aşk romanları üzerine çalıştığını söylediğinde, ona yazdığım kitaptan söz etmiştim. Önce konusunu anlatmamış, üzerinde çalıştığım bir taslak olarak anlatmıştım. O, soru sormaya devam edince gerçeği açıklamıştım. Üniversiteden beri üzerinde çalıştığımı ve birlikte çalıştığım yazarların sevincini gördükçe bir gün kendi hikâyemi de dünyayla paylaşma hayali kurduğumu söylemiştim. Anlattıklarım hoşuna gitmiş olacak ki bana kartvizitini vermiş ve yazmayı bitirdiğimde ona göndermemi rica etmişti. Elimdeki kartvizite baktığımda kim olduğunu anlamıştım. O, iyi bir yayınevinde çalışan iyi bir editör değildi sadece; Baird Yayınevinin başeditörüydü. En iyi yayınevinin yani. Sterling Yayınevi bile aşk romanı konusunda Baird Yayınevinin gölgesinde kalıyordu.

İşte o sıcak bakışlı gözler bir kez daha benimkilere bakıyor, korkularımı yatıştırıyordu. *Neden bu kadar endişelendim ki,* diye düşündüm kahvemi yudumlayarak. *Neden kafamda böyle bir imge*

yarattım? Korkutucu ya da can sıkıcı biri değildi. Hem bana seslenen de kendisiydi.

Benimle oturmak istemişti.

Gülümsüyordu.

Her şey yolundaydı…

"E-postanı dün gece aldım."

Dikkatimi ona verdim. "Öyle mi?"

Her şey açığa kavuşacaktı. Hayallerimin gerçek olacağı an, gelip çatmıştı. Ya da olmayacağı…

Ve o sıcak, mütevazı bakışlı gözlerini her zamankinden daha yavaş kırptı. Sanki söyleyeceği şeyi düşünüyor gibiydi.

Düşünüyordu ama düşündüğü şey, hoşuna gitmiyordu.

Hoşuna gitmiyordu çünkü o, iyi kalpli biriydi.

Ben de işimizin bu yönünden nefret ediyordum.

Reddetme haberini vermekten.

"Konuşmamız gerek."

Bölüm 6

Bacaklarımı sandalyenin altında kibarca toplamış ve ellerimi kucağımda birleştirmiş hâlde sandalyede oturmaya devam ettim. Fakat bedenim oradan koşarak uzaklaşmak istiyordu.

Dünyanın sesi kısıldı, mırıltıya döndü. Zaman durdu. Birbirine kenetlenen avuçlarım, tavadan yeni alınmış pankekler gibi sıcak ve nemliydi. Olivia'nın bana zorla aldırdığı deodorantı -gezegeni kurtarmak için üzerime düşeni yaptığımı düşündüren organik, doğa dostu deodorantı- kullandığım için kendime kızdım. Her zamanki alüminyumlu deodorantlar, gözeneklerimden bir şeyin sızmasına izin vermiyordu. Şu anda tüm vücudumu ucuz ama marifetli alüminyuma bulamak için her şeyi verirdim.

Konuşmanın kaçınılmaz yere varmasını hızlandırmak için, "Tabii, konuşalım," dedim. Kelimenin sonunda sesimin çatallaşmasını saymazsak, iyi başlamıştım ama aslında vurdumduymaz olmaya çalışırken endişeli bir tablo çizmiştim. Sesimi bir oktav alçaltıp konuşmaya devam ettim. "Bu hafta sonunun hareketliliğine rağmen e-postalarınızı kontrol etmenize çok şaşırdım."

Claire, dostça gülümseyerek elini salladı. "İşkoliklerin nasıl çalıştığını bilirsin. İşe arkanı dönmek mümkün olmuyor." Kendini küçümseyen bir kahkaha attı. Ben de ona eşlik ettim. Elimden

geldiğince gülümseyerek, "Aynen öyle," dedim. Bu, sözde kayıtsız tavrı daha fazla devam ettiremeyeceğimi hissediyordum. Bir an önce konuya girmeliydim. Neyse ki o da aynı şeyi hissetmişti.

"Neyse," dedi birden profesyonel sesini kullanarak. "Dün gece e-postanı açmamın bir nedeni vardı. Geçen sene hikâyeni bana anlattığında çok etkilenmiştim. Tedavi gören alışveriş bağımlısı ile radyodaki finans danışmanının kahve dükkânında birbirlerine âşık olup sonra ne kadar farklı olduklarını anladıkları hikâye çok güzeldi. Gerçekten. Ancak bana geçen sene anlattıklarınla dün akşam gördüklerim çok farklı hikâyelerdi. Ben onu..." Durdu. "Ben *o* hikâyeyi görmeyi bekliyordum."

O hikâye.

O hikâyeyi bekliyordu.

Tansiyonum düştü. Ne dediğini bile anlayamamıştım. Taslağımda da zaten o hikâye yok muydu? Tabii ki vardı. Her şey aynıydı. Sadece birkaç yeri düzeltmiştim, çünkü aşk romanı yazımı hakkında elime geçen her şeyi okumama rağmen bu konuda uzman olmadığımın farkındaydım.

Yazma sanatı üzerine bir kitapta okuduklarımdan sonra, amatörce yaptığım bir hatayı fark ettim ve kitapta bahsedilen bilge fikirlere göre hatamı düzelttim.

Başka bir kitapta okuduklarımdan sonra, yine bir hatamı anladım ve orada yazılanlara göre düzeltme yaptım.

Aslında, bu iki kitabın bazı noktalarda birbirine karşıt fikirler öne sürmesinin kafa karıştırıcı olduğunun ben de farkındayım ama kendi özelimde sorunlarımı çözdüm. Taslağımı ona göre düzenledim.

Ve daha güçlü bir hâle getirdim.

Öyle düşünüyorum.

Parmaklarımı kasmamaya çalışarak, "Ya," dedim sakince. Nasıl hissettiğim, yüzümden ve sesimden anlaşılmasın diye kendimi sıkarken bir yandan da tutarlı ve parlak kelimeler seçmeye çalışıyordum. Aslında tepeme yıldırım düşmüş ve bir telefon direği de üzerime yığılmış gibi hissediyordum.

"Hepsini okuyamadım bu arada," diye devam etti.

"Mutlaka," dedim, içimde yeşeren umut hissiyle. Hepsini okuyamamıştı. *Tabii ya.* "Ne kadarını okuyabildin?"

Tereddüt etti. "Yeteri kadarını."

Sözleri fırtına etkisi yaratmıştı.

Yeteri kadarını.

Yeteri kadarını okumuştu.

Midemde bulantı hissettim.

İşlerin yazar tarafında olmak *korkunçtu.*

Daha önce, reddedilen tarafta yer almamıştım. Korkunç bir histi. Kimse hiçbir şey yazmamalıydı.

"Ancak bazı noktaları var. Potansiyeli olan bazı yerler var. Ve..." Durup düşündü. "Normal şartlarda, hikâyenin potansiyelinin yüksek olduğunu ve seninle çalışarak tüm noktaların üstünden geçebileceğimizi söylerdim."

Gözlerimi açtım. Evet, evet ne güzel bir fikirdi bu. Potansiyeli olan bir yazarla karşılaştığımda ben de böyle yapıyordum. E-posta üzerinden sürekli olarak paslaşarak kitap hazır olana kadar birlikte çalışıyorduk. Sonra o, telif ajansıyla konuşuyordu, ben kitabı kurula sunuyordum ve sonunda sözleşme imzalıyorduk.

Son kelimeler kulağa ne hoş geliyordu. Sözleşme imzalıyorduk.

"Fakat," dedi, "şu anda normal şartlara sahip değilim. Bu e-postayı bir sene ya da en azından altı ay önce alsaydım her şey farklı olabilirdi."

Konuştuğumuz gibi, taslağı daha önce göndermem gerektiğinin altını çizercesine sandalyesini çekti.

Daha önce göndermeyi ben de *istemiştim.*

Gerçekten. Ancak kendimi hazır hissetmiyordum. Mükemmele yaklaşamamıştım bile.

"Fakat mart ayının sonunda emekliye ayrılıyorum," diye devam etti sözlerine, "üzerimdeki yazarları diğer editörlere yönlendirmeye çalışıyorum. Yeni yazar da kabul etmiyorum. E-postanı okumamın sebebi de aslında, hikâyeni sevmemdi. Seni de çok

sevmiştim. Aslında..." Söyleyeceklerini duygusal olarak kaldırıp kaldıramayacağımı görmek istercesine duraksadı. "Aslında, taslağın hazıra yakın olsaydı kabul edebilirdim. O zaman..." Hüzünle gülümsedi. "Sözleşme aşamasına geçer ve seni diğer editörlere devrederdim. Ama..."

Sustu. Hafifçe omuz silkmesinden, konuşmanın sonuna geldiğimizi anlamalıydım. Gittikçe daha çok endişeleniyordum.

Ama *ne*?

Ne?

Böyle bir konuşmayı "Hayallerini gerçeğe dönüştürebilirdim ama..." cümlesiyle yarım bırakıp, omuz silkerek benden şekeri uzatmamı isteyemezdin.

Editör sensin, diye haykırmak istedim! *Bir sahneyi nasıl kapatacağını bilmelisin!*

"Teklifler açılmadan kendimi ringin dışına atmaktan da hiç hoşlanmam." Burada, acınacak durumda olan kendisiymiş gibi gülümsedi. Düşündüm de benim de hatam vardı. Geçen sene Claire'in kartvizitini aldıktan sonra, *bir kitabım basılırsa, farklı New York yayınevleri kapımı çalabilir* hayaliyle kendimi havaya sokmuş olabilirdim. Of. "Neyse, benimle birlikte taslağının üstünden geçmek istemezsin zaten. Özellikle de sadece benim fikrimi alacakken."

Beynimde çınlamasını istediğim tek ses seninki! demek istiyordum ama ellerimi sıkıp kendimi tuttum. *Benim değer verdiğim bir tek sensin!*

Başka bir taktik uygulamalıydım.

"Neler," dedim elimden geldiğince sakince, "takıldı gözüne?"

"Hımm." Hafifçe gözlerini kıstı. Cevap vermeden önce uzun süre sessiz kaldı. "Mesela tanışmaları." Elini kaldırdı. "Kafede tanışma fikri çok güzel," dedi, beni cesaretlendirircesine. "Kafeleri evinin salonu gibi kullanan binlerce kişi var. Biz de burada karşılaştık. Ortam çok hoş. Ama," diyerek duraksadı, "pek iyi işlenmemiş."

Aklıma gizemli editörün yazdığı geldi: Özgün değil.

"Ben de," diye söze girdim, "karakterlerin kahvelerinin karıştığını, bardaklarını ellerine aldıklarında fark etmelerinin özgün bir fikir olduğunu düşünmüştüm." Gülümseyerek omuz silktim. "Aynı kahveyi sipariş etmişler..."

"Doğru. Hallmark da bu fikirden çok hoşlanıyor. Defalarca izlediğimiz üzere."

Yüzünde şefkat dolu bir gülümseme vardı. Benim için çabaladığının farkındaydım. Taslağımın kenar boşluklarına yazılın not, gözlerimin önüne geldi: Mide bulandırıcı, son on yılda çekilen tüm Hallmark filmlerinden çalıntı.

Söylediklerini beynime kazıyor gibi başımı sallayarak, "İlginç," dedim. Her kelimesi, beynimde parçalanan cam parçalarından farksızdı. "Tanışmanın üstünden geçmek gerek."

Claire, "Karakterlerin de," diye ekledi.

"Karakterlerin de. Tabii. Karakterler." Duraksadım. "Karakterlerin nesi var?"

"Mesela, Sloan."

"Slooooan," diye tekrarladım. "Evet, mesela Sloan'ın nesi var?"

"Sloan'ın gitmesi gerek." Claire *şu orta sehpayı atalım. Salonun havasını bozuyor* der gibiydi.

Sloan. Renaldo'ya umutsuzca âşık olan tuhaf kadın. Kendini her sahneye öyle ya da böyle beceriksizce sokan kişi. Diğer karakterlerin hareketlerini ve gelişimlerini ön plana çıkarmak için hikâyeye özellikle dâhil edilen kişi. Sloan.

Peki, tüm hikâyeyi çökertmeden, diye bağırmak istedim, *ana karakterlerden birini nasıl çıkaracağım?*

Gizemli editörün kelimeleri aklıma geldi: Bu karaktere ihtiyacımız yok. Ancak kendimi buna kaptırmak istemiyordum.

"Bir şey daha düşündüm," diye devam etti, gözleri parlayarak. "Kitabı şimdiki zamanla yazmayı düşündün mü?"

Kitabı. Şimdiki zamanla. Yazmayı. Düşündüm mü?

Claire Donovan, gizemli editörümün fikirlerini ve kelimelerini bire bir tekrar ediyordu. O da editördü tabii. Belki o editördü

hatta. Çalışmadığı yayınevinin binasına girip, gizli odaya çıkıp, taslağımın üzerine nefret dolu sözler yazıp gitmiş olamaz mıydı? En mantıklı açıklama buydu.

Ya da her ne kadar midemi bulandırsa da gizemli editörüm haklıydı.

Etrafımdaki herkes haklıydı ve kendi eserimdeki hataları göremeyen tek kişi bendim.

Bunu başka yazarlardan defalarca duymuştum. Kendi yazdıklarını göremiyorlar, hikâyeyi okurun gözünden okuyamıyorlardı. Ben, zihnen Indiana, Harpwood'da yaşıyordum. Bu hikâye için öyle çok çalıştım, öyle emek harcadım ki yazılı ya da değil, hikâyenin tüm detaylarını çok iyi biliyordum.

Bir an içimi karamsarlık kapsadı, omuzlarım çöktü. Bunca zamandır içimde bir his vardı. Bir fikir, bir kıvılcım. *Bunca zaman, yapabileceğimi düşündüm! İçimde yazar ruhu olduğunu düşündüm!* Fakat ben gerçekten neydim?

Kafede oturmuş, kendinden bihaber olan kızın teki.

Ayağa kalkmak için bacaklarımı toplayarak, "Ben artık kalkayım," dedim. Zorla güldüm. "Tüm gününü benimle geçirmekten daha önemli işlerin olduğuna eminim."

Konuşurken gözlerine bakmaktan çekinsem de yanaklarımı yukarıda tutarak gülümsemeye devam ettim. "Yine de her şey için teşekkür ederim, Bayan Donovan. Ben... Seninle kıyaslandığımda... Sektörde sizin kadar önemli biri olmadığımın farkındayım. Yine de e-posta kutunun birçok taslak ve fikirle dolu olmasının nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Bu koşullarda, benimkiyle ilgilenmenden onur duydum."

Yere bakarak doğruldum.

"Savannah, bir dakika."

Durdum.

Gözlerine baktım. O da bana bakıyordu.

Kelimelerini anlamamı beklercesine yavaş yavaş, "Hikâyen umut vadediyor," dedi. "Gerçekten. Sadece, geçen sene anlattığın hikâyeyi kâğıda dökmen gerekiyor, hepsi bu."

Uzun süre hareket edemedim.

İstediği gibi, kelimelerini idrak etmeye çalışarak sıcak gözlerine bakarken, olanların farkına vardım. Bir anda, geniş kanatlarını çırpan şüpheleri aklımdan uzaklaştırdım.

Kendimi yetersiz hissettiğim bir anda beni yükseltmeye çalışan biri değildi karşımdaki. Claire Donovan'dı.

Meşhur Claire Donovan.

Geçtiğimiz sene sırada beklerken keyifle sohbet etmiş olabilirdik ama bu, onun işiydi. Her yıl, seçkin telif ajanslarından özenle seçilmiş yüzlerce taslak ulaşıyordu eline. Evet, geçen sene çok hoş sohbet etmiştik ve eğer hikâyemin potansiyelini görmemiş olsaydı, değerli yirmi dakikasını benimle burada oturarak geçirmezdi. Aksi takdirde, o e-postayı açmazdı. Onu etkileyememiş olsaydım, gece yarısı bilgisayar ışığında birkaç sayfadan fazla okumazdı. Son olarak, tatlı dilli bir e-posta atmak yerine, benimle oturup konuşmak istemezdi.

Kulaklarımda nabız gibi atan şarkının aksine, sonum gelmemişti. Elimde sözleşme imzalatacak kadar iyi bir taslak olmayabilirdi ama bir yola girmiştim işte. Hem de çok güzel bir yola. Şimdi karar vermem gerekiyordu. "Ya şimdi ya hiç" anındaydım.

Zorla yüzüme yapıştırdığım gülümseme, yerini ciddi bir ifadeye bıraktı.

"Yani taslağımı istediğin seviyeye çekebilirsem mart ayının sonunda emekli olmadan önce yayın kuruluna sunabileceğini mi söylüyorsun?"

Ses tonumun değiştiğini fark etti ve ihtiyatla bana baktı. "Evet. Eğer yapabilirsen."

"Yani bir sonraki yayın kurulu toplantısına kadar taslağımı düzeltirsem listene almayı düşüneceksin."

Tereddüt etti. Nefes aldı. "Yani, Savannah..."

Elimi kaldırdım. "Yeniden yazım işinin ciddiyetinin farkındayım. Benden beklediğin iş yükünün de."

"Çok karmaşık bir hâl alacak," dedi. "Hatta korkarım ki kısa zamanda altından kalkamayacağım kadar. Bir sonraki yayın kurulu toplantımız, önümüzde ayın ilk salı gününde yapılacak."

"Önümüzde ayın ilk salı günü... Yapabilirim," dedim başımı sallayarak. "Yapacağım."

Uzun süre kuşkuyla bana baktı. Kendimi tutamayıp içimdekileri döktüm: "Hatta şu an birlikte çalıştığım bir editör var. Senin söylediklerinin aynılarını söylemişti."

Şaşırdı. "Sana yardım eden biri mi var?"

"Evet." Yardım. Eleştiri. Aynı şey.

Yüzündeki ciddi ifade, benim heyecanım ve kendime güvenim sayesinde yavaşça değişti. "Hiçbir şey için söz veremem ama bunu biliyorsun."

Hızla başımı salladım. "Biliyorum."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Etrafımızı saran kargaşa, gittikçe büyüdü. Konferans salonlarından çıkanlar, çevremizi sardılar.

"Pekâlâ, Savannah. 1 Mart'a kadar bana e-posta atarsan elimden geleni yapacağım." Bu sözlerden sonra toplantımız bitmişti. Ayağa kalktı.

Defalarca teşekkür edip yapacağımı söyledikten sonra vedalaştık. Yüzünde olmasını umduğum gibi, kendinden emin ve kaygısız bir gülümseme yoktu. Neyse, önemli değildi. Asıl önemli olan, bana bir şans daha vererek doğru karar aldığını kanıtlamak için fazladan zamanım olmasıydı. Zamanım olacaktı.

Birbirimizden ayrılıp, insanların arasına karıştıktan sonra neler olup bittiğini idrak etmeye çalışarak çıkışa doğru yöneldim.

Hayallerim yıkılmıştı. Bir anlığına.

Sonra gerçek olmuştu. Neredeyse.

Şimdi, saatimden tarihi kontrol ettim. Dört yılda yazdığım romanımı yeniden yazmak için kırk dört günüm vardı.

Kırk dört gün.

Kırk dört. Gün.

Altı pazartesi.

Altı salı.

Altı cumartesi.

Sadece altı.

Geçtiğimiz sene, sadece "Panik Atakları Nefesinizle Atlatın" kitabının editörlüğünü yapmıştım ki o dördüncü bölüm bir işaretse, durumu idrak ettikçe panik atak geçireceğimin farkındaydım.

İki tarafta stantlar olan salona girdim.

Pennington standı hâlâ kalabalıktı ve insanlar, sabaha kıyasla (her standı en az bir kere ziyaret ettikleri için) daha az endişeli görünüyordu. Bir kitabevi geziyor havasında, masaların üzerindeki kitap yığınlarını incelemeye başlamışlardı. Ellerinde sarı siyah çizgili disk tutarak Linden'ın yeni sesli kitabını tartışan iki kadının arasından geçtim.

Göz ucuyla, normalde parıldayan bukleleri fırtınadan çıkmışa dönmüş Lyla'yı gördüm. Yüzünde, dudaklarına vazelin sürmüş gibi (ki lisede uzun süre gülümsemesi gereken amigoluk döneminde kullandığı hilelerden biriydi bu) bir gülümseme vardı. Konuştuğu erkeğin rozetini tarayıcıyla okuttuğu esnada göz göze geldik ve gözleriyle bana, *"Kaç, Sav! Hayatını kurtar!"* dedi.

Birden durdum.

"Savannah!" Önümdeki kitapçılar açılınca karşımda Giselle'i buldum. "Tom, seni soruyordu."

Tom.

Kaşlarımı çattım.

Tom kimdi?

Bir anda beynimde çanlar çaldı.

"Tom?" dedim ve kendimi Tom'un kollarının arasında buldum. Noel Baba kıvamındaki göbeği benimkini sarmaladığında, ciğerlerime ekşi kremalı ve soğanlı cips, sigara ve eski deri koltuk kokusu doldu. O, beni sıkarken, "Tom. Geleceğinden haberim yoktu," dedim.

"Gelmeyecektim," diyerek geri çekildi. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Sanki küçük bir oyun oynamış, bana sürpriz yapmış gibi bakıyordu. "Sonra, böyle bir fırsatı kaçırmaya değer mi diye düşündüm. E-postamı okumadın mı?"

"Hımm... Hayır." Aramızdaki mesafeyi açmak için bir adım geri çekildim. Tom, bana haftada en az otuz e-posta -genellikle kedilerle ilgili- atmayı seven yazarlarımızdan biri olur. "Gözümden kaçtı herhalde."

"Ya, ben de öyle düşünmüştüm. Neyse, buradayım işte!" dedi ve kollarını iki yana açtı. Çevresindeki üç kişi kafalarını eğmek zorunda kaldı.

Tom Haggerty, birkaç sene önce, Siri adındaki bir editör tarafından keşfedilmişti. Siri, altı ay önce işten atılınca Giselle onun yazarlarını bize paylaştırmıştı. Kendisine yılların çok satanlar yazarı ve her doğum gününde küçük pasta göndermeyi alışkanlık edinmiş Francine Thomas'ı almış; bana da karşısındaki insana en az otuz saniye boyunca sıkıca sarılmayı seven, uzun yıllar boyunca çok satanlar listesinde kitapları olan Tom'u vermişti.

"Sen bana takılma," dedi göbeğini kaşıyarak. "Bu tarz etkinliklerde ne kadar yoğun olduğunuzu biliyorum. Seni alıkoymayacağım."

"Saçmalama," dedi Giselle, Tom'un omzunu sıvazlayarak. "Sen, Pennington ailesinin bir parçasısın. Savannah'nın seni gezdirmekten memnun olacağına eminim."

Kırk dört gün.

"Aslında," diye söze girdim ama yanıma gelen bir çift Oxford ayakkabıyı gördüm. Dişlerimi öyle sıkmıştım ki vazelin gülümsemesini takınmama imkân yoktu. "Yapılacak, bundan daha iyi ne işim olabilir ki?"

Göğüs kafesimdeki ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım.

Kırk dört gün. Her güne bir bölüm sığdırmam gerekiyordu. Her gün bir bölümü baştan yazmam gerekiyordu.

Tamamen değiştirilmesi gereken tanışma bölümüne girmiyordum bile.

Bazı karakterler atılacaktı.

Diyaloglar baştan kurulacaktı.

Ayrıca, kullandığım dil hem kibirli hem de *dénué de sens.*[25]

"Şahane." Tom, ellerini yine iki yanına açtı ve bu sefer birkaç kitabı ayaklarımın ucuna düşürdü. Kitapları toplayıp doğrulduğumda Tom'un yeniden bana yaklaştığını fark ettim. Yosun yeşili gözleri ve üzerindeki yakalı gömlek, uyum içindeydi. Gömleğinin üç düğmesini iliklememişti ve bu hâliyle aşırı karanlık, felsefi ve Camus tarzı kitaplarıyla uyum içindeydi. Neredeyse kedi mırıltısına benzeyen kısık bir sesle, "Gerçekten şahanee!" dedi.

"Biz henüz tanışmadık."

Bir anda aramıza giren kol, Tom'u geri çekilmek zorunda bıraktı. Hafifçe somurttu ve aramıza giren erkeğe döndü.

Tıraşlı yüzündeki dengeli ifadesiyle, *sen kimsin de editörümle konuşuyorsun* diye soran William, Tom'un gözlerinin içine bakıyordu. Boyları aynı sayılırdı ve ortak tek noktaları da buydu.

"William Pennington," dedi Tom'un elini sıkarak. "Pennington Yayınevinin yeni yayın yönetmeniyim." Gözü yaka kartına kaydı. "Sen de yazarlarımızdan Tom'sun. Bu ne güzel sürpriz!"

Şimdi gözleri parlayan ben olacaktım.

"Evet," dedi Tom. William'ın elini samimiyetle sıktı. "Hafta sonum boştu, ben de *dünyada görmek istediğim tek insan kim* diye düşündüm." Hemen bana döndü. "Cevabım belliydi."

Hafifçe gülümseyerek karşılık verdim. Tom'un bu dünyada en sevdiği insandım demek.

Ayak bileklerime giren ağrı, birkaç ay önceki geceyi hatırlattı. Tom'un ayakkabılarına bakıp yüzümü ekşittim. Aynı ayakkabıları giymişti. Üzerinde en az bir düzine taş olan kırmızı kovboy çizmeleri.

William, elini çekip, pantolonun ceplerine sokarak, "Ya, öyle demek," dedi. "Üzerinden geçmeniz gereken bazı işler var sanıyorum."

Tuhaf. William, diğer yazarlarla iş hakkında konuşmamıştı.

---

[25] *Fr.* Anlamsız. (e.n.)

"İş, evet, tabii. Sonra da..." Tom, sırıtarak pantolonunu çekti ve kırmızı botlarını gösterdi. "Bu şehri yeniden kırmızıya boyayalım diyorum. Ne eğlenmiştik, değil mi, Savannah?"

"Hem de nasıl." Nashville'deki tüm karaoke barlarını ve dans gecelerini gezmek öyle farklıydı ki gülmemek elde değildi.

Lyla'nın yaşlı bir kadınla bir tür münakaşaya girdiğini fark ettim. Boncuk gözlük askısı boynunda sallanan yaşlı kadın, Oswald'ın köpük portresini Lyla'nın elinden almaya çalışıyordu.

"Pardon, benim..." Ben olay yerine doğru ilerlerken, William ve Tom dönüp oraya baktı. William'ın surat ifadesi değişmedi. Böyle olaylarla, yaşlı kadının bize kargo konusunda yardım etmek istediğini düşünecek kadar çok karşılaştığı belliydi.

"Ben de biraz dolaşayım o zaman!" diye seslenen Tom, ellerini ceplerine sokup uzaklaştı. "Görüşürüz, Savannah!"

Profesyonel ilgilimi devam ettirmek için hafifçe gülümseyerek, "Tamamdır, Tom!" diye bağırdım arkasından.

Tom Haggerty. Dans gecesi.

Kırk dört gün.

Bölüm 7

Painted Pony Salooon'daki müzik öyle yüksekti ki günlerce ağrı kesici içmem gerekecekti. Müzik sesi, dans pistinin üzerinde durmadan dönen ışıklar ve iç bacaklarımın birbirine sürtmesinden dolayı tenimin tahriş olması derken, bunun yerine kendimi su tankına bırakmayı tercih ederdim.

"Heeeeey!" diye bağırdı, Tom. Sahnedeki dansçıyı taklit ederken ellerini çırparak çıkardığı ses, kulaklarımda gök gürültüsü gibi yankılandı.

Elimden tutup beni döndürdü.

İki sene önce başka bir yayınevinde işe girmiş olabilirdim. Aklıselim bir yayınevinde, aklıselim patronlarla, aklıselim editörlerle ve şehre geldiklerinde pastırmaya sarılı kuşkonmaz yiyip olası hikâyeleri konuşan aklıselim yazarlarla çalışabilirdim.

Ama hayır.

Benim payıma düşen Tom'du. Bir de dans gecesi hostesiymişim gibi Tom'u gezdirmemi isteyen bir yayınevi. Saatime baktım. Cumartesi gecesi on biri gösteriyordu ama ben çoktan yorulmuştum. Yarın her şeyi baştan yaşamak zorunda olmam da cabası.

Şarkı bitti ve kemandan çıkan tek notayla yeni bir şarkı başladı. Sahnedeki adam, dudaklarını mikrofona dayadı ve kovboy şapkasının ucuna dokundu. Büyük bir sırrı paylaşıyor gibi kısık sesle konuşmaya başladı. "Hanımlar, beyler, bu sefer yavaştan alacağız. Sevgilinize sıkıca sarılın ve en sevilen eski *country* ezgilerinden biri olan 'Just Another Woman in Love (Yine Âşık Bir Kadın)'[26] ile yavaş yavaş sallanın."

Tom, bana döndü ve incecik dudaklarıyla sırıtarak, "Sanırım bize emredileni yapmaktan başka çaremiz yok," diyerek ellerini uzattı.

"Olmaz, Tom. Ben biraz oturacağım."

Ben sözlerimi bitiremeden, beni dirseklerimden çekiştirmeye başladı. "Haydi ama. Şu şarkıyı bir dinlesene." Beni kendine doğru çekerken gözleri parlıyordu. "Klasiklerden."

Dirseklerimi onun parmaklarından kurtarmaya çalışarak, "Evet, çok güzel," dedim. "Ama geç oldu artık."

"Geç mi?" Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak alnını kırıştırdı. Sahne ışıklarının camsı gözlerine yansımasıyla, son yarım saat içerisinde çaktırmadan bir içki daha içtiğini anladım. "Güzel müzik ve güzel kadınlarla çevriliyken geç diye bir şey olamaz."

"Hayır, ben..." dedim ama karşı çıkmama rağmen bileklerimden tutup beni kendine doğru çekti.

Yüzümü ateş bastı. İçki ve ucuz deri kokusuyla kaplanmış dans pisti kadar ısınmıştım. Sonunda, bütün akşam korumak için çırpındığım otokontrolüm üzerindeki son duruşumu kaybettiğim, Tom'un New York Times çok satanlar listesindeki yeri, Pennington'un cirosuna katkısı ve dünyanın zorlu ekonomik dönemden geçtiği hakkındaki düşüncelerin aklımdan uçup gittiğini hissedebiliyordum. Durmaksızın sallanmış gazlı içecek gibi kapağım olsa da olmasa da patlayacaktım.

Giselle'e, William'a ve hatta Bayan Pennington'a yarın ne söyleyeceğimi düşünmeden kendimi koruyacaktım ki birinin aramıza girip Tom'u kolundan yakaladığını hissettim.

---

[26] Anne Murray'e ait bir şarkı. (e.n.)

"Bence bu kadar *yeter*," dedi, William. Onu gördüğümde ağzım açık kalmıştı.

Üzerinde hâlâ sabahki mavi takımı ve Oxford ayakkabıları vardı. Ancak sabahki profesyonel hâlinden uzaklaşmış gibiydi. Kravatı gevşemiş, mavi pantolonu kırışmıştı. Hatta ayakkabısının kenarına sakız yapışmıştı. Kıyafetine bakıldığında bile yorulduğu belli oluyordu. Ancak mavi gözlerinde, tüm gece devam edebileceğini söyleyen buz gibi yırtıcı bir bakış vardı.

Tom da benim gördüklerimi fark etmiş olacak ki bir adım geri çekildi. "Eğleniyorduk," dedi ve abartılı bir kahkaha attı. Bana döndü. "Değil mi, Savannah? Kendi hâlimizde eğleniyorduk."

Ne cevap vereceğimi bilemeden bir Tom'a bir de William'a baktım. Hem yorumsuz hem de profesyonel bir cevap vermeye hazırlanıyordum ki William, tam aramıza girerek beni arkasına aldı. Bense öylece durup üstümden yavaşça geçen renkli ışıkların altında, patronumun deniz gibi parlayan takım elbisesine bakakaldım.

"Dışarıda Uber bekliyor seni," dediğini duydum. "İstediğin yere götürecek seni."

"Ancak beni otele Savannah bırakacaktı. Sonraki kitabım hakkında konuşacaklarımız vardı."

"Sana iyi bir haberim var, Tom. Terfi aldın. Bundan sonra senin editörlüğünü ben yapacağım ve maalesef seninle dans edecek vaktim yok. İyi geceler."

Birkaç saniyeliğine William'ın arkasında durup duyduklarımı anlamaya çalıştım. Ne demişti o? Ne yapmıştı? Benim adıma mı konuşmuştu?

William nihayet bana döndüğünde Tom çoktan gitmişti.

Etrafıma baktığımda dans eden çiftlerden başka kimseyi göremedim.

Dans eden çiftler ve yavaşça dönen ışıklar yerindeyken Tom'dan eser yoktu.

William'ın gözlerine baktım ve tüm gece boyunca ilk defa omuzlarımın düştüğünü hissettim. İçimde sıkışmış bir nefes verdim. Kahkaha atmak istedim. Yaşadıklarım, beni hem endişelen-

dirmiş hem de endişelerimden arındırmıştı. Tom'un yüzündeki şaşkın ifade, gözümün önünden gitmiyordu.

William ise gözlerini kapıya dikmiş hâlde taş kesilmişti. Elle çizilmiş gibiydi. Ve kesinlikle çok yorgundu.

Kendimi tutamayıp, omuzlarımı sallayarak hafifçe kıkırdadım.

İlk kez bana bakan William'ın bakışları değişti.

Alnındaki tek çizgi, iyice kırıştı.

Uygarlıktan uzak adamın çıkıp gitmesi, William'ın tüm endişelerini dindirmiş gibiydi. Şimdi ise karşısındaki minyon ve tuhaf çalışanının, dans pistindeki kahkahalarına takılmıştı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedim ve yeniden kahkahalara boğuldum. Karşımda patronum olsa da kendimi tutamıyordum.

Bir an bana baktı ve anlam veremediği küçük ve tuhaf bir yaratıkla karşılaşmış gibi hafifçe kaşlarını çattı. "Onunla dans ettiğine inanamıyorum."

Kahkahalarım kesildi.

Bu gecenin günahını bana kesmeyecekti, değil mi? "Yazarlarımızı eğlendirmemizi istemiştin," dedim. "Ne kadar değerli olduklarını hissettirmemizin öneminden bahsetmiştin."

"Evet ama bu kadar da değil," diyerek saçlarını düzeltti ve kapıya baktı. Elini uzattı. "Lütfen ama, Savannah. *Bu* kadar da olmadığını sen de biliyorsun."

İşimi iyi yaptığımı kanıtlamak için kendimi Tom'a teslim etmeme gerek olmadığını anlamam gerekiyormuş gibi beni eleştirdiğini fark ederek, bir an afalladım. Sanki New York'taki seçkin yayınevinin kendi başının çaresine bakan, gösterişsiz ve yetişkin editörlerinin aksine, kanatları altındaki yeni editörlerine bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalacağı gerçeğiyle yüzleştiği için canı sıkılmıştı.

Aslında, sözlerine alınmam gerekiyordu ancak aklıma bir şey takılmıştı. "Bizi nasıl buldun?"

"Şehirdeki bekârlığa veda partilerinde uygulanan taktiği uyguladım," dedi. "Kalabalığı izledim."

Bir anlığına biraz önceki eleştirilerini unuttum ve kapıyı gözetleyen bu adamı incelemeye koyuldum. İçinde bulunduğum duruma inanmakta güçlük çekiyordum. Karşımdaki adam, yeni patronum, beni bulabilmek için Nashville'in sarhoş turistlerle dolu kalabalık sokaklarını tek tek dolaşmış, tüm gürültülü mekânlara girip çıkmıştı.

Peki, ne için?

İyi olduğumu görmek için mi?

"Bu konuşmayı şurada..." diyerek dans pistinin dışında kalan bölgeyi işaret etti.

"Ya, tabii." Bara doğru döndüm. Botlar, ayağımı acıtmaya başlamıştı. Zaten bunları da güzel görünmek için değil, Tom geçen seferki gibi parmaklarımı çiğneyemesin diye giymiştim. "Haydi."

Dans eden çiftlerin arasından olabildiğince yavaş geçtik ve barın önünde iki tabure bulduk. Kırmızı, çatlak derili taburelerin üzerine çıkar çıkmaz ikimizde derin birer nefes verdik. Gelip önümüzde duran barmenin arkasındaki raflarda dizili şişelere baktım. Ancak beynim, seçenekleri sorup seçim yapamayacağım kadar yorgundu. Bu yüzden, aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Cin tonik alayım," diyerek kimliğimi gösterdim.

William da aynı durumda olmalıydı ki tereddüt etmeden, "İki olsun," diye ekledi.

Siparişlerimizi verdikten sonra, uzun süre sessizce oturduk. İkimiz de içinde bulunduğumuz ortama rağmen kendi huzurumuzu bulmaya çalışıyor gibiydik.

"Neden beni aramadın ki?" diye sordum birden. Maraton koşmuş gibi görünen bu adama baktıkça üzülüyordum. "Telefonumu bulabilirdin."

"Aradım," dedi. "Birkaç kere."

Telefonumu cebimden çıkardım ve tanımadığım bir numaranın cevapsız aramalarını gördüm. "Kusura bakma," diyebildim. "Sessizde kaldığını fark etmemişim."

Konuyu uzatmanın manası yokmuş gibi elini salladı. "Önemli değil. Bir sonraki şirket toplantısının konu başlığını sesli söylemem gerekiyor: *Yazarlarınızı memnun etmek için içinizden geleni yapın ama aşağılık erkeklerle dans etmekten kaçının.*"

"Aşağılık." Gülümsedim. Bu kelimeyi telefonuma not etmemek için kendimi zor tutuyordum. "Güzel kelime. İnsanlar bunu daha sık kullanmalılar."

Durup hafifçe gülümsedi. "Ya da kullanmasalar da olur." Ne demek istediğini sorarcasına kaşlarımı kaldırdım. İçkisini kendine doğru çekti. " 'Geri zekâlı' da onun yerini tutuyor."

Ben de bardağımı kendime çektim. "Eğer bu fikirden hoşlanmadıysan öğlen bir şey söylemeni beklerdim. En azından bunca zahmete girmezdin."

"Öğlen, bu fikre karşı değildim ki," dedi nazikçe. "Ta ki sen yanımızdan ayrıldığında Tom'un senin arkandan bakışını görene kadar."

William düşünceli bir tavırla içkisinden bir yudum alıp karanlık bir ifadeyle gülümsediğinde, şahit olduğu şeyi düşündüm. Tüylerim ürperdi. "Onun editörlüğünü yapmaktan büyük keyif alacağım."

Aklımdaki manzara, kahkahalarımın arasında kaybolup gitti. "Korkutucu olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Korkutucu bir editör olduğum kesin," dedi. Öyle istemsiz bir şekilde ve öyle kendinden emin söylemişti ki bunu, ben bile inanmıştım.

Pekâlâ.

Önümüzdeki aylarda Tom'la e-postalaşmak istiyorsa kendisi bilirdi ancak Tom'un her hafta gönderdiği otuz kadar kedi fotoğrafıyla *selfie*lerini içeren e-postaları, bir süre sonra beklenmedik şekilde Pennington e-posta kutusuna ulaşamayacaktı.

"Neyse, sonuç olarak, teşekkür ederim. Neredeyse kendimi..."

"Gözlerindeki bakışı gördüm. Yapabileceklerinden şüphem yok."

"Buna gerek kalmadığına memnunum," diye devam ettim. Sonra kadehimi kaldırdım. "İyi patronlara. Teşekkür ederim, William Pennington. İkinci günün olmasına rağmen iyi gidiyorsun."

Bir an, bana eşlik etmeyecekmiş gibi göründü ama sonunda kadehini tokuşturdu. İkimiz de şişelere doğru dönüp içkilerimizi yudumlarken, William'ın dudağını bükerek gülümsediğini göz ucuyla gördüm. Güzel. Yaptığı şeyle gurur duymalıydı. Birçok patron, işi bu boyuta getirmezdi. Ancak...

Sonraki şarkının ritmiyle aklımda şekillenen soru, aynı zamanda midemi ekşitmişti.

Olamaz.

Tabii ki olamaz. O benimle... İlgileniyor...

"Bana 'Will' diyebilirsin. Ayrıca iyi bir yayınevi sadece yazarlarının değil, editörlerinin iyiliğini de düşünür. Bunu aklından çıkarma."

Bir an, hayal kırıklığına uğradım ama hemen kendime geldim. Öyle ya, şirketini düşünüyordu. Hatta güvenilirliği. Belki de Pennington'ın "tacize teşvik" gibi bir konuyla dava edilmesini istemiyordu. Kesinlikle.

Sessizce içkilerimizi içmeye devam ederken başka bir konu açmam gerektiğini düşündüm. Herhangi bir şey. Ne olursa.

"Şehirden buraya gelmek büyük bir karar olmalı. Orayı özlüyor musun?"

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez pişman oldum. New York'taki güzel işinden kovulmuştu. Dönmesinin sebebi de başka seçeneğinin olmamasıydı. *Aferin, Sav, adamın yarasına tuz bas.*

Hesabı istedi. Yüzünde belirsiz bir ifade vardı. "Bazen."

"New York'a birkaç kere gittim," dedim müziği bastırmaya çalışarak. "Bir keresinde babam, yeni tarif kitabını tanıtmak ve canlı yayında baklava yapmak için 'TODAY' programına katılmıştı. Bir kere de kız kardeşim, 'Macy Şükran Günü Geçit Töreninde' yürüyordu."

"Baban aşçı mı?"

"Hayır, diş hekimi. Yani, tatlı ve hamur işlerine düşkün bir diş doktoru. Youtube kanalı var. Bir de şehir merkezindeki imkânı kısıtlı gençler için cumartesi günleri yemek kursu veriyor."

"Tatlıya düşkün bir diş hekimi." Bu, Will'in hoşuna gitmişti. "Ne ironik."

"İşini sağlama alıyor."

"Peki, kız kardeşin?" diye sordu. "O, ne tür müzik aleti çalıyor?"

"Hepsini."

Gülümseyerek gerçek cevabımı beklemeye koyuldu.

"Hayır, gerçekten hepsini çalıyor. Yani, geçit töreninde yan flüt ve trompet çaldı. Ama normalde, her şeyi çalabilir."

Ailemden bahsettiğim zaman herkesin verdiği tepkiyi verdi, kaşlarını kaldırdı. "Elinden her şey gelen bir aile."

"Tahmin bile edemezsin."

"Pennington Yayınevinde çalışmandan memnun olunmasının sebebini anladım şimdi."

"Hayır," diye karşı çıktım. Neredeyse boğuluyordum. "Hayır, ben onlara benzemiyorum."

Will, gözlerini açtı. Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Sen çalışkan biri değil misin yani? Ne kötü."

Bardağımı bara koyup, "Bir dakika ya, öyle demedim," diye söze atıldım. "Tembel de değilim. Sadece, gerektiği kadar çalışıyorum."

"Tatmin edecek seviyede yani."

Gözlerindeki bakışı anlamıştım. Benimle dalga geçiyordu. Dudaklarımı büktüm. "Memnun edecek kadar."

"Mükemmel yeterlilikte," dedi gülümseyerek. "Öz geçmişinde, bunu ön plana çıkarmalısın."

"Bu işe nasıl girdim sanıyorsun?"

Bir süre birbirimizin gözlerinin içine bakarak gülümsedik. İçimi sıcaklık kapladı. Ne olduğunu tarif edemiyordum ama bu bir koku olsaydı, hindistan cevizi serpilmiş muhallebi kokusu olurdu. Bir ses olsaydı, dostunuzun ayak sesleri olurdu.

"En azından," diye devam etti, "Sterling'e attığın e-postana bunu mutlaka eklemesin."

Şakalaşmanın ortasına sığdırdığı bu yorum beni öylesine şaşırtmıştı ki ne diyeceğimi bilemedim. Cevabımı beklerken ifadesi değişti. "Bu arada, sabahki olay için de teşekkür ederim. Jim Arrowood'un kartivizitini herkes iade edemez. Bunun için sana minnettarım."

Bana minnettar.

Pennington adına değil. Pennington'ın patronu olduğu için değil.

Kendi adına.

Will adına.

İltifat ettiğimi belli etmeden, biraz da onu pohpohlayarak, "Eski iş arkadaşların gerçekten aşağılıklar," dedim. "Ayrıca, bugünden itibaren Tom'un editörüsün. Senin yaptığın fedakârlık daha büyük."

"Ya, bir de o var. Tom'un Pennington'la çalışmaya ne kadar süre devam edeceğini göreceğiz. Yakın zamanda başka yayınevine geçeceğini hissediyorum. O yüzden, endişelenecek bir şeyim yok."

William gülümsedi. Ancak ben kaşımı kaldırdım. "Evet ama çok başarılı olduğunu biliyorsun, değil mi? Geçen sene, kitabı daha en başından yüz bin kopya satmıştı."

Yine aynı şeyi yapıyordu. Yüzündeki gülümseme, son baharda düşen bir yaprak gibi kaybolmuştu. "Doğru ancak Camus'nün sözlerini kendi sözleri gibi yazması, hem editöryel hem de yayıncılık olarak hataydı. Roman boyunca ince bir köprüde yürümüş, özellikle de..."

"O sözle, değil mi?" diye araya girdim. " 'Mutlu olmak için başkalarının söylediklerini önemsememelisiniz,' sözünü sahiplendi. Ben de herkese aynı şeyi söyleyip durdum!"

Will durdu. Taburesini düzeltip bana baktı.

"Herkese ne söyledin tam olarak?"

Sesi öyle cüretkârdı ki hata yaptığımı düşündüm. Sesim kısıldı. "Sadece... Aynı olay örgüsünü ve temayı, hatta başlığı kullanmasının telif hakkı ihlali olacağını söyledim. Tom'un iddialaşmasının aksine, Camus'nün sözlerini eş anlamlı kelimeler ile yeniden yazmasına..."

"İzin vermek büyük ihmalkârlık," diye araya girdi. "Kesinlikle böyle. Kimse sana katılmadı mı?"

Omuz silktim. Giselle'in *toplantılarda* çocuk gibi olduğumu, *kendimi göstermemi ancak sesimi çıkartmamamı* söylediğini anlatmama ve olayı detaylandırmama gerek yoktu. "Ben yardımcı editörüm sadece."

Will'in alnındaki çizgiler derinleşti. Hemen cevap vermedi. İyice düşünülmüş ve kendinden emin bir cevap hazırlamıştı: "Anladım. Benim bugüne kadar çalıştığım yerlerde herkesin konuşma hakkı vardır. Pennington'a bunu hatırlatmak gerekiyor sanırım."

Sessiz kaldık.

Başka söyleyecek ne vardı ki?

Bardağımı birkaç kere barın üstünde çevirerek, içkimden çıkan baloncukları izlerken başka hangi konudan konuşabileceğimizi düşünüyordum. Nihayet aklıma gelen ilk şeyi söyledim: "Umarım bu değişiklikten hoşnut kalırsın. New York'u özleyeceğinden eminim ama değişiklik iyi gelebilir."

"Teşekkür ederim, doğru söylüyorsun." Duraksayınca gözlerindeki düşünceli bakışı fark ettim. "Özlenecek çok şey var ama burada kazanacağım şeyler de var."

Bu ne demekti? İş dışında bir konudan mı bahsediyordu? Uzun yıllar önce ayrıldığı bir kız arkadaşı mı vardı? Geri kazanmak istediği birinden mi bahsediyordu? Ancak hayatını orada bırakmıştı. Yakın arkadaşları ve kabul etmekten hoşlanmasam da sayısız kız arkadaşı olmalıydı. New York'tan bahsediyorduk. Oradaki insanlar çok hoştu.

Fakat bunların hiçbiri beni ilgilendirmezdi. Daha da önemlisi, o benim patronumdu. Havalı ve entelektüel biriydi. Gerçek bir erkekti. Yetişkin biri gibi yaşadığına göre, kız kardeşinin evinden taşınacak kadar bile kendini idare edemeyen biriyle ilgilenmesi beklenemezdi.

Ancak buradaki en önemli noktayı kendime hatırlatmaktan vazgeçmemeliydim. Bunların bir önemi yoktu, beni kesinlikle ilgilendirmezdi.

Barmen geldiğinde, Will bardaklarımızı işaret etti. "Bunlar benden."

"Hayır, lütfen," dedim hemen ve elimi çantama attım. "Buna izin veremem."

"Şirketten," diyerek, gümüş kredi kartını çıkardı. "Korkunç gece için özür olarak."

Bir an *ciddi mi acaba, Pennington Yayınevini temsilen birlikte çalıştığımız kaba yazarın yaptığı hatayı on iki dolarlık kokteyl ısmarlayarak telafi etmeye mi çalışıyor*, diye düşündüm. Ancak kredi kartının üstünde kendi adının yazılı olduğunu gördüm.

"Affedildiniz," dedim ve sırıtarak tabureden indim. "Her şey unutuldu."

Aklıma yeni bir konu geldi ve kendimi kaptırmadan uygun zamanı bekledim. Ne düşündüğünü öğrenmenin vakti gelmişti. Eğer doğru şekilde sorarsam kendimi açık etmekten kurtulabilirdim. "Bu arada... Toplantıda elimden düşen taslak vardı ya," diyerek parmağımı tezgâha vurdum. "O konu için de özür dilerim."

Beni susturdu. "Merak etme, Savannah. O kadar sayfayla çalışırken olur böyle şeyler. Fakat bir dahakine tel yaptırabilirsin. Ya da daha iyisi... Kimseye göstermeyebilirsin."

Gülümsedi. "Sonuçta Pennington'daki kimse macera romanlarından hoşlanmıyor. Sen ve ben hariç."

Otuz dakika sonra anahtarı kilide soktuğumda, olanların şaşkınlığını hâlâ üzerimden atamamıştım. Will'in aramıza girip Tom'un ellerini tuttuğu an, Tom'un suratındaki ifadeyi unutamıyordum. Will'in otoriter ses tonuyla Tom'un editörlüğünü üstleneceğini söylemesi, kulağımda çınlıyordu. Hiç soru sormadan taslağımla ilgili konuyu kapatması da öyle.

Bunlar paha biçilemezdi.

Hepsi.

Ancak yaşananları düşündükçe bazı cevapsız sorular aklıma takılmıştı. Mesela zihnini çoğunlukla meşgul eden şey neydi? New York'ta özlediği kimdi?

Kapıyı açar açmaz, bir ay boyunca peşimi bırakmayacak olan çok daha önemli başka bir konu aklıma geldi. Kırk dört gün. Neredeyse gece yarısı olmuştu ama vazgeçmeyecektim.

Salona girdiğimde, pedalları dönen Peloton bisikletleriyle karşılaştım. Olivia, kitabının sayfasını çeviriyordu. Beni görünce duraksadı.

"Kaç adım oldu?"

Merhaba yok.

Bilgisayar çantamı indirip saatime baktım. "On dokuz bin. Sana da merhaba."

"*On dokuz*," dedi nefes nefese. Öyle gururlanmıştı ki ağlayacak gibi görünüyordu. "Şahanesin, Savvy. Neler yaptın bugün? Her ne yaptıysan, ay sonuna kadar aynılarını tekrar edebilirsin."

Tabii, diye düşündüm ve gözünün önünden çekilip, bilgisayar çantamı sürükleyerek acılar içindeki zavallı bedenimle odama doğru ilerledim. *Bugünün kaosunu bir daha tekrarlayacakmışım...*

Yatağımın baş ucundaki çiçek buketini görünce durdum. Bir an *bunları Will Pennington mı gönderdi*, diye geçirdim içimden.

Buketin kurdelesindeki notun üstündeki el yazısını görünce, maalesef yanıldığımı anladım. Notu alıp üzerindekini okudum:

Sabahki olaydan sonra keyfimin yerine gelmesi için ikisi adına çiçek gönderme işi, Ferris'teydi. Olivia'nın böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Annemin Noel tebrik kartlarına babamın -haberi olmadan- adını da eklemesi gibi, takım olarak hareket ediyorlardı artık. İkisine de yarın teşekkür etmeliydim.

Durup sarı çiçeklerin kokusun içime çektim. Kartı yeniden okudum. *Umarım bugün parkın keyfini çıkarmışsındır.* Keyfini çıkardığım bir şey olmuştu, o kesin. Claire'le cesurca yüzleşmiş, korkacağım yerde kendimi övmüştüm. Bunlar sayesinde müthiş bir fırsat yakalamış oldum. Tom'la uğraşmama gerek kalmadığını söylememe bile gerek yok. Bir güne neler sığdırmışım böyle.

Bir an, kendime olan güvenimin yükselmesiyle dolabımdaki taslağımı bulup çıkardım.

Sayfaları sıkı sıkı tutarak yatağıma oturdum. Keyfim yerine gelmişti. Planımı yapmıştım. Yoğun bir süreç beni bekliyordu. Önümüzdeki ay, bir hayli sancılı geçecekti. Hayatımdaki tüm öncelikleri bir kenara koymamı gerektirecek bir plandı bu. Fakat başaracaktım. Yeter ki bunu yapabilecek...

Duraksadım.

Bir yandan bunları düşünüp bir yandan da sayfaları karıştırarak gizemli editörümün, sayfalardaki kenar boşluklarını dolduran kelimelerini, düzeltmemi söylediği yerleri inceliyordum ki on altıncı sayfaya geldiğimde hepsi kesildi.

Hiçbir şey yoktu.

Bir sayfa daha çevirdim.

Hiçbir şey yoktu.

Birkaç sayfa atladım.

Hiçbir şey yoktu.

Kalbime yavaş yavaş çöken ağırlıkla taslağımın kalanını hızlıca taradım. Hepsini okuduğunu düşünecek kadar aptal mıydım gerçekten? Tüm öğleden sonrasını bu taslağa ayırıp kenar boşluklarını notlarla dolduracağını mı sanıyordum?

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım. Neler olup bittiğini kendime hatırlattım.

Gizemli editörüm, sadece birinci bölümü okumuştu.

İki seçeneğim vardı artık: Ya içgüdülerime güvenerek kendi kendimin rehberi olacaktım ya da...

Ne yapacağımdan emin olarak yutkundum.

Yardım isteyecektim.

Ve geri bildirim almayı umacaktım.

Bölüm 8

Sevgili Gizemli Editör ve Odamın Gizli Vahasına Giren Davetsiz Misafir

Eğer bunu okuyorsan...

Bana yardım et.

Üç gün oldu. Ya da dakika bazında düşünecek olursak 4320 dakika. Taslağımı, üzerindeki notla birlikte küçük sığınağıma bırakıp cevap beklemeye koyulalı dört bin üç yüz doksan dakika oldu. Artık böyle yaşıyordum. Dakikalarla.

Lyla, benim idrar yolu enfeksiyonu geçirdiğimi düşünüyor. Günde beş kere, tuvalete gideceğimi söyleyip gülümseyerek el sallıyordum ve odamızdan çıkıp koridor boyunca açık kapıların önünden geçtikten sonra köşeyi dönüp çatı katına çıkan merdivenleri hızla tırmanıyordum. Son günlerde bunu öyle sık yapmıştım ki adım hedefime her gün ulaşmıştım, hatta bir kilo vermiştim. (Ciddiyim. Olivia, kilo verdiğim için çok mutluydu.)

Çarşamba günü, pencerenin önünde oturmuştum ve tırnaklarımı kemirerek (berbat bir alışkanlık olduğunu biliyorum) haftalık editör toplantısı için yapmam gerekenleri yapıyordum.

Yaklaşan teslim tarihime ve içimi kaplayan çaresizliğe aldırmadan, Merriam-Webster'ın sitesinden günün kelimesine bakarak elimdeki işe odaklanmaya çalıştım. Kalın harflerle yazılı kelimeyi okudum: Yetki Bölgesi.

Hımmm.

1.Yetki Bölgesi: *Kolluk kuvvetinin çalışma alanı ya da yargı yetkisi.*

Günlük konuşma sırasında kullanmak çok zor olacaktı. Bakalım…

"Onuncu yüzyıldan on sekizinci yüzyıla Rus filozofları tarihini ilginç kılan konu, Bayan Pennington, benzersiz sembolizm ile yetki bölgelerinin betimlenmesi…"

Olmaz. Devam edelim.

2.Yetki Bölgesi: *Birinin uzmanlık alanı, özel alan.*

Bunu kullanabilirim belki. Uzmanlık, bilgili olduğu alan. Bakalım…

Tam yetki bölgesinin bu anlamda kullanıldığı cümlelere bakıyordum ki Lyla, kulaklığını çıkararak ayağa kalktı. "Haydi, Sav. Donutlar bitmeden yetişelim."

Bedenim, *doğru söylüyor, çikolata kaplı olanları seviyorum*, diyordu ama zihnim kalmam gerektiğini söylüyordu.

Lyla'nın arkasındaki duvarda bir saat asılıydı. Saat, ona on var. Örnek cümleleri okuyup anladığımdan emin olmalıydım.

"Sen git," diyecek oldum fakat Lyla, sözümü kesti. "Yeni patronumuz dönmüş. Geç kalanları işten çıkartmak için hepimizi takip edeceğinden şüphem yok."

Elimi fareden çekip öyle hızlı ayağa kalktım ki dizimi masanın köşesine çarptım. "Tamam," dedim ve Lyla'nın masasının arkasında kalan aynadan kendime baktım. Saçlarım birbirine gir-

tg:kaktusunx

mişti. Üzerimdeki soluk gri kazak, hem bollaşmış hem de şeklini kaybetmişti. Aynaya iyice yaklaştım. Dudağımın hemen üstünde tuhaf bir sivilce mi çıkmıştı? Yayınevinde çalışan kız kardeşlerimin hiçbiri, bundan bahsetmeyi akıl edememiş miydi?

Bu nasıl kardeşlikti? İçimden çığlık atsam da çantama uzandım.

Şeker yüzündendi. Taslağımı düzeltmeye çalışırken uyumamak için sürekli elimin altında tutarak tükettiğim *Twizzlers* marka şekerler, dondurma ve diyet kola yüzündendi.

Çantamdan kapatıcı çıkarıp sivilcenin üstüne sürdüm.

Lyla'nın mükemmel alnında bir çizgi oluştu. Ellerini önünde kavuşturarak bana baktı.

"Biraz kendimi toplamam gerek," diyerek kapatıcıyı göz altlarıma da sürdüm. Mor halkalardan kurtulmam gerekiyordu. Alnıma bakınca yüzümü ekşittim ve tüm noktaları kapatmaya koyuldum.

Kasaba şenliğinde on iki tane sosisli yiyen birini izlerken yüzünüzde oluşabilecek korku dolu ifadenin aynısı, Lyla'nın yüzünde belirmişti. "Sakin ol, Sav."

Kapatıcıları yüzüme yedirdim.

Olamaz.

Şimdi de göz altlarında torbalar olan yorgun ve solgun bir balerine benziyordum. Bu torbalardan nasıl kurtulacaktım?

"Gitmemiz gerek," dedi Lyla, sabırsızlıkla saatini kontrol ederek. "Neden birden nasıl göründüğüne taktın?"

"Burası rekabetçi bir yayınevi," diye çıkıştım. Yanaklarıma vurmaya başladım. "Profesyonellik konusunda ciddi baskı var."

Yanaklarıma durmaksızın vuruşumu izleyen Lyla, "Sen o konuyu çok düşünme," dedi.

Fakat iki yanağımın da kızarmaya başladığından emindim. "İşte," dedim kendime hayranlıkla bakarak. "İşe yaradı. Gördün mü?"

Lyla, başını salladı. "Tabii. Fırçalarınızı atın hanımlar. Savannah Cade, yirmi birinci yüzyılın makyaj sorununa kökten çözüm getirdi."

Hızla yanından geçip, "Haydi," dedim. "Çabuk ol," diye ekledim elimden geldiğince ciddi bir ses tonuyla. "Geç kalmamalıyız."

Tam koridoru yarılamıştım ki Lyla, arkamdan seslendi, "Bayan Profesyonel, baksanıza. Bilgisayarınızı unuttunuz."

Gözlerimi kısıp boş ellerime baktım. Dikbaşlılığımı elimden geldiğince korumaya çalışarak geri döndüm.

Pennington Yayınevinin çarşamba günleri düzenlenen toplantıları, Lila Salonda yapılırdı. Bunun birkaç nedeni vardı. Elimizdeki en büyük salonlardan biri olmasının yanı sıra, eski bina içerisindeki en teknolojik alandı. Duvarlar kalındı. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu anlamanız için kitap kapağında #2C4952 yerine neredeyse aynı tondaki #/CADA2 kullanılması konusunda çıkan tartışmalara şahit olmanız gerekiyordu.

Pennington Yayınevinin bizim dâhil olduğumuz yapılanmasında sekiz kişi vardı. Kişilikten yoksun iki satın alma editörü, Rob Orren ve Yossi Jacobs ile ben; üniversite yıllarındayken, güzelliği ve babasının çek defteri sayesinde yardımcı editörlük işini kapmış olan editöryel müdür Giselle Shaw; altmış beş yaşında olan, Google takvimi kullanmayı henüz beceremeyen pazarlama müdürü Clyve Prinz; kitaplarımızı inanılmaz baskılara dönüştüren ve birçoğumuzun, alttan alta kirli işlere dâhil olduğundan şüphelendiğimiz reklamcı Marge Dippolito; aramızda en yetenekli kişi olmasına rağmen, iş konusunda en hevessiz olan grafik tasarımcı ve dijital pazarlamacı Lyla.

Bir de artık, Will.

Bira lekeli, kovboy çizmesi izleriyle dolu dans salonundaki gecemizden sonra onu görmemiştim. Ertesi sabah fuara katılmamıştı ve söylentiye göre, iş için New York'a gitmişti. Ancak gerçek sebebini kimse bilemiyordu. Tek bildiğimiz, karar verme yetkisinin yeniden Giselle'e geçtiğiydi. Bu yüzden, 1970'lerden kalma dosya dolabındaki her bir kâğıt parçasını yeniden düzenleme görevinin bana verilmesi ve kahve odasına pembe renkli yeni bir espresso makinesi alınması gayet normaldi.

"Herkes yerleşsin, arkadaşlar."

Lyla ile hızla odaya girdik. Elimdeki kâğıtları ve bilgisayarı oval masanın müsait bir yerine bıraktım. Bu sırada, Lyla da çantasını benim yanımdaki sandalyeye koyup donutlara doğru yöneldi. Bayan Pennington, masanın başında durmuş, sabırsızca bizi izleyerek kalemini açıp kapatıyordu. Mavi gözlerinde delici bir bakış vardı. Her zamanki gibi suratı asıktı ve kırmızı takım elbisesiyle kusursuz görünüyordu.

Bayan Pennington, binanın her yerinde aynısından asılı olan duvar saatine baktığında kaşlarını iyice çattı. Duraksadı.

Lyla, iki elinde birer tane donutla masaya döndü.

Beklemeye koyulduk.

Akreple yelkovan, tam saat başını gösterdi ve Bayan Pennington, bakışlarını bize çevirdi. "Artık başlayalım. Yossi, seninle başlayalım. Rogers'tan ASMI* raporunu alabildin mi?"

On iki yıldır burada çalışmasına rağmen, adını her duyuşunda yerinden sıçrayan Yossi, önündeki kâğıtları eline aldı. "Aslında Pam, bu hafta meşguldü. Louisiana'ya gidip geldi, fuara gitti falan derken..."

"Sonuca gelebilirsin, Yossi. Bundan sonra başka bir toplantım var."

Gözlüğünü çıkarıp hırsla tüvit ceketinin koluna silen Yossi, "Alamadım," diye mırıldandı.

"Raporu almayı beceremedin," diye düzelten Bayan Pennington, hemen yanında oturan ve her gün elinde kâğıt ve kalemle Bayan Pennington'ı kuyruğu gibi takip eden yirmi üç yaşındaki asistanı Brittney'ye doğru başını salladı. Brittney, önündeki kâğıda not aldı. Bayan Pennington, oldukça geleneksel biri olduğu ve duvar kâğıdı, el yazısı gibi eski şeyleri çok sevdiği için, zavallı Brittney de her şeyi el yazısıyla not alıyordu. Duyduğuma göre Bayan Pennington'ın bilgisayarları zar zor kabullenmesi bile doksanların başına denk gelmiş.

"Rob. Sen anlat," diyerek söze girdi ve önündeki kâğıda baktı, "Sonya'nın geliştirme düzenlemeleri ne durumda? Dosyayı geri gönderdin mi, nasıl tepki verdi?"

Rob, soruya cevap verirken ben de odaya göz gezdirdim. Dışarıda kar yağıyordu ve küçük bahçeye açılan iki pencereden, dışarıdaki dalın üzerinde oturan kardinal kuşu görünüyordu. İçeride, oval masanın üstünde açık bilgisayarlar, kahve kupaları, donutlar ve bolca kâğıt duruyordu. Sıranın sonunda, soldan ikinci sandalyede ise Will oturuyordu.

Midemde bir hafifleme hissettim ve hemen Bayan Pennington'a döndüm. Toplantı esnasında ondan başka bir şeyle ilgilenmemeye dikkat etmek gerekiyordu. Eski pazarlama müdürü Rachel, dışarıdaki kardinal kuşuna gereğinden uzun süre baktığı için itaatsizlikten kovulmuştu.

Masanın çevresinde sorular ve cevaplar uçuşurken, aklım başka yerde olsa da gözlerimi Bayan Pennington'dan ayırmadım.

Will neden bu kadar yorgun görünüyordu? Gözlerinin çevresinde, bilgisayarın karşısında uzun süre kaldığımda olan mor halkalardan vardı. Bugün gözlük takmıştı ve bakır renkli yuvarlak çerçeveler, beyaz gömleği ve deniz mavisi kravatıyla birlikte, onu oldukça çekici gösteriyordu. Çekici ve... Şık. Şık desek daha doğru olur.

Normalde de gözlük kullanıyor muydu? Yoksa Lyla'nın bana da aldırmaya çalıştığı mavi ışık korumalı gözlüklerden mi takıyordu. Neyse, çok da önemli değildi bunlar.

"Savannah, Smith'in gönderdiği taslağı okudun mu? Ne düşünüyorsun?"

Düşünme zamanı kazanmak için gözlerimi kırptım.

"Evet, Smith." Sandalyemde doğrulup notlarıma baktım. "Smith'in taslağı çok etkileyiciydi," diyerek, Smith'in teklifini bulmak için diğer kâğıtları ayırmaya başladım. "Amerika'nın çevre çalışmaları öncülerinden George Bird Grinnel'i ele alışı, öyle önemli bir... Önemli bir..." O kelimeyi hatırlamaya çalışıyordum.

Of! İşlerimi yetiştiremeyip konuşmamı masamda hazırlamaya çalıştığım zaman böyle oluyordu işte. Nihayet, "Yetki bölgesi sınırı çiziyor," diyebildim, "ki anlatımı çok güçlü. Smith gerçekten," kelimeleri seçmeye çalışıyordum, "alanında kendini geliştirmiş biri. Projesini satın alma aşamasına taşımak istiyorum."

Bayan Pennington'ın, önceki haftaların aksine, bu hafta kelime seçimlerinden pek etkilenmediği belliydi. "Peki," diyerek geçiştirdi. Fakat bana bu da yeterdi. Toplantıya devam etmek için önündeki notlara döndü ancak birden aklına bir şey gelmiş gibi başını kaldırdı. "Bu arada, Savannah."

Rahat bir nefes almak üzereyken, "Buyurun," dedim hızla.

"Giselle, cumartesi günü Baird Yayınevinden Claire Donovan'la kahve içtiğinizi görmüş. Bu konuyu açıkla lütfen."

Oda bir anda buz kesti. Herkes dondu.

Giselle'e karşı hem hayret hem de nefret duygularıyla dolup taşarak, "Ya," dedim. "Evet, doğru görmüş." *Hızlı ol, Savannah. Düşün. Neden fuarda başka bir editörle kahve içiyordun? Hem de çalışma saatinde? Aşk romanı editörüyle? Neden...*

Aklıma gelen tüm yanıtlar yetersiz kaldığı için paniklemeye başladım. Sandalyesinde sakince oturan ve gümüş rengi kahve kupasını dudaklarına götürürken sinsice gülümseyen Giselle dâhil herkes bana bakıyordu.

"Ben istedim."

Bu sefer de ben dâhil herkes şaşkınlıkla Will'e döndü.

Bayan Pennington kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi, William? Neden?"

Evet, William. Bakalım, şimdi ne diyeceksin?

Will sesi titremeden, gözlerini kaçırmadan konuşmaya başladı. "Claire Donovan, bu alandaki en saygın editörlerden biri. Ben de onu senelerdir tanırım. Yakın zamanda emekliye ayrılacak ve ben de potansiyeli olan bir proje hakkında fikrini almak için onunla konuşmak istedim ama sözleştiğimiz saatte meşgul olduğum için özürlerimi iletmek üzere Savannah'yı gönderdim."

Bayan Pennington gözlerini kıstı.

Will sakince etrafına bakındı.

"Claire'le toplantı, ha?"

"Evet."

Uzakta biri, kurşun kaleminin ucunu sivriltiyordu.

"Senin de bildiğin üzere, Will; Pennington kurgu dışı ve edebi kurgu sektörlerinde istikrarlı bir temel üzerine..."

"Son on iki ayın mali raporlarına bakıldığında, pek de *istikrarlı bir temelden* bahsedemeyiz."

Herkes Bayan Pennington'a döndü. "Sadık okurlarımız..."

"Rekabetçi yayınevlerine yöneliyorlar."

"Duvarlarımızı kaplayan, onlarca yıla yayılmış başarılarımız..."

"Seksenlerden kalma tozlu çerçevelerden ibaret. Hepsini biliyorum."

"En önemlisi de şu, cips rafından geçerken market sepetine atılacak kâğıt kapaklı kitaplar çıkarıp kendimizi alçaltmayacağız."

Herkes Will'e baktı. "Çok güzel bir duruş ama buradaki herkese yakın zamanda iş aramaya başlamalarını söylesek daha iyi olur."

"Böyle bir şey asla olmayacak!" Bayan Pennington öyle sert konuşmuştu ki odada deprem olmuş gibiydi. İçimden saydığım kadarıyla masanın diğer ucundaki oğluna otuz saniye boyunca gözlerini kırpmadan bakmıştı. Kimse kıpırdamıyordu.

Sonunda Bayan Pennington doğruldu. Kontrollü bir şekilde yeniden konuşmaya başladı. "Unutanlar için yeniden hatırlatmakta fayda var. Pennington Yayınevini, 1969 yılında, okurlarla sadece basılmaya değer edebî hikâyeleri buluşturmak amacıyla kendi ellerimle kurdum. Bu yıl ve gelecek yıllarda da aynı misyon ve amaç doğrultusunda çalışmaya devam edeceğiz. Şimdi izninizle," dedi ve Brittney'e bakıp başını salladı. O da not defterini kapatıp ayağa kalktı. "Katılmam gereken başka bir toplantı var."

Bayan Pennington, peşinde Brittney ile salondan hızla çıktı. Bizlerse olanların etkisiyle sessizliğimizi bozmadan onların çıkışını izlemekle yetindik.

Oğlu dışında kimse biraz önce söylenenlerden sonra yakayı kurtaramazdı. Hiç kimse.

Masadaki herkes gibi ben de olanları anlamaya, sarf edilen kelimeleri sindirmeye çalışıyordum. Ancak beynimi meşgul eden en önemli şey şuydu: William beni korudu.

Bilinmeyen bir nedenden ötürü, Will Pennington kendini benim için kalkan etmişti. Gerçi, kendini sadece kalkan ettiğini söyleyebilir miydik? Hayır. Daha çok benim için ringe girmiş, her yumruğa ustaca göğüs germiş, geri çekilmiş ve rakibini devirene kadar temiz vuruşlar yapmıştı. Ya da bizim durumumuzda geçerli bir mazeret bulmuş ve rakibi hızla odadan çıkartmıştı.

Kobra. Tam olarak böyleydi. Will Pennington bir kobraydı.

Odada birden sorular yankılanmaya başladı.

"İşsiz mi kalacağız?" diye sordu Clyve.

Will cevap vermeye zaman bulamadan, Marge, "Pennington'ın mali sorunları ne boyutta?" diye araya girdi.

"Bayan Pennington, niye bize bundan bahsetmedi?" diyen Rob, çevresineki kaostan oldukça korkmuş görünüyordu. "Bizi işten çıkaracak mı?"

Ancak Will, sorulara tek tek cevap vermek yerine ayağa kalktı ve odadakilere şöyle söyledi: "Akşam saatine kadar, odadaki herkesten bugünkü toplantı konularıyla ilgili e-posta bekliyorum. Tüm Pen ekibini de bilgi kısmına ekleyerek gönderirseniz, oradan hep birlikte konuşabiliriz. Toplantıda bahsedilen hassas konulara gelince, durum hakkında yeterince bilgi sahibi olduğumda, sizleri de bilgilendireceğim. Şimdilik bu toplantıyı bitirelim."

Cevapsız kalacak birkaç soru girişiminden sonra herkes koridora çıktı. Bayan Pennington'ın tüm sorularına tatmin edici cevaplar veren tek kişi olan Lyla, koluma girdi.

Sanki kahve dükkânında tartışan iki yabancıyı dinlemiş de aslında işimizden olacağımız gerçeğiyle yüzleşmemiş gibi, "Neler oldu böyle?" diye sordu. "Şirket batıyor mu dersin?"

Köşeyi dönüp, lobi merdivenlerine doğru ilerlerken yaşananları aklımdan bir daha geçirdim. Gerçekten hepsi çok tuhaftı. Yani, mali olarak sıkıntı yaşadığımızı biliyorduk. Geçtiğimiz sene bazı şeylerden kısmıştık. Fakat bunlar, tüm şirketin tehdit altında olduğunu gösteren boyutta şeyler değildi. Bu ölçekteki yayınevleri için normal sayılabilecek şeylerdi hatta. Bugünlerde küçük şirketlerin hepsi böyle durumlarla boğuşuyordu ve benzer ortamlarda çalışan herkes, böyle söylemlere alışkındı.

Değil mi?

Değil mi?

Kendi katımıza çıktığımızda devam etmek istedim. Çatı katına kadar. Bir an, sonraki basamağa basacakmış gibi ayağım havada kalakaldım. İşimin başına dönmeliydim. Biraz önce duyduklarımdan sonra bilgisayarın karşısına geçip hemen çalışmaya başlamalıydım.

Ama...

"Hemen tuvalete gidip geleceğiz," dedim, Lyla'nın kolundan çıktım.

Bir an duraksayan Lyla, kaşlarını kaldırıp saatine baktı. "Sav, bir doktora görünsen iyi olacak artık."

"Biliyorum," diyerek başımı salladım ve bir sonraki basamağa çıktım. "Randevu alacağım." Yukarı çıkmaya koyuldum.

"Yarın gidiyorsun!" diye bağırdı arkamdan. "Ciddiyim!" Köşeyi dönmeden önce başparmağımı kaldırarak onayladım.

İki koridordan geçip iki kat daha çıktıktan sonra ÖOK odasına vardım. Kapıyı açtım. Yol boyunca bana eşlik eden endişe, içeri girdiğimde de peşimi bırakmadı.

Ya kimse taslağa dokunmadıysa?

Kırk dört günlük geri sayımın üçüncü günündeydim ve o karakteri kitaptan çıkarmaya çalışmıştım ama her şeyi daha beter etmiştim. Buz pateni sahnesinin başını sonunu, bir türlü kotaramamıştım. Ayrıca 8. bölümü kısaltmam gerekiyor muydu? Hem baş erkekle baş kadının arasındaki diyaloglar, bana artık tamamen yapay geliyordu.

Bir ayağımı küçük odaya atıp durdum.

Halının ortasındaki taslağa baktım.

Taslağın üzerindeki yapışkanlı yeşil not kâğıdının üzerinde kalın, siyah mürekkeple yazılmış başka bir yazı daha vardı. İçeri girdim.

Sevgili Gizemli Editör ve ~~Odamın Gizli Vahasına Giren Davetsiz Misafir~~

Eğer bunu okuyorsan...

Bana yardım et.

1.Kural: Konudan sapma.

Bölüm 9

Elimdeki sayfalara bakarak halının üzerinde volta atmaya başladım.

İlk kırk iki sayfanın iki yanı da dolmuştu. Gizemli editörüm baştan başlamıştı ve daha önce üzerinden geçtiği ilk on altı sayfayı da yeniden ele almıştı. Bazı yerlerin üzerini çizerek neredeyse bütün paragrafı attığı olmuştu. Özellikle iki yerde yazdığı kelimenin altını bir değil, iki değil, üç çizgiyle belirginleştirmişti.

Gizemli editörümün erkek olduğunu düşünüyorum çünkü bıraktığı üç ipucu, şüphelerimi doğrulamıştı.

1. *Kullandığı kalem.* Kalemiyle birlikte, pahalı olduğunu gösteren izler bırakan siyah mürekkep kullanıyordu. Bu kalemin, Lyla'nın kullandığı pembe renkli Sharpie'yle alakası yoktu. Aslında, bazen kendim de siyah kalem kullandığım için bu, yeterli bir ipucu sayılmazdı, yine de hiç yoktan iyiydi.
2. Az sözlük kullanımı. Uzman değilim ancak kısa süre önce editörlüğünü yaptığım "*Cinsiyetler Arası İletişim*" kitabından hatırladığım kadarıyla, kadınlar günde yirmi bin kelime kullanırken, erkekler bunun neredeyse üçte biriyle yetiniyorlar.

Sayfaların kenar boşlukları dolu olsa da genellikle kısa ve öz anlatım kullanıyordu. Bir kere bile iltifat içeren bir söze rastlamamıştım. Sanki görevi, sadece hataları ön plana çıkarmaktı ve o da sadece bunu yapıyordu. Yapış yapış iltifat kelimeleri kullanmak, zaman kaybından başka bir şey değildi.

3. Kız arkadaşından örnek vermişti. Eski kız arkadaşı.

Aklı başında olan hiçbir erkek, böyle bir şey söylemez. Eğer eski kız arkadaşımla tanıştığımda böyle bir şey söylemiş olsaydım, arkasına bakmadan kaçardı.

İşaret parmağımı, yazdığı şeyin üzerinde tutup işaret ettiği paragrafa baktım. Kahve dükkânının sipariş sırasında beklerken, yanlışlıkla Cecilia'nın siparişini aldığını fark eden erkek karakterin ilk sözleriydi bunlar. Pasajı yeniden okudum:

Renaldo kahve bardağını dudaklarına götürdü ve kurumuş boğazından geçen kafeinin yumuşak ve dolgun notalarının tadını çıkardı. Oh! Bal kabağı baharatıyla tatlandırılmış double Americano. Tam sevdiği gibi. Ancak bardağı indirip kapıya yöneldiğinde gözüne bir şey takıldı. Bardağın üstündeki isim.

Cecilia.

Bardağın üzerine büyük ve kıvrımlı harflerle yazılan isim buydu... Bir yudum daha aldı. Fakat içindeki, onun kahvesi olmalıydı. Her zaman sipariş ettiği kahve. Bunu nerede olsa tanırdı.

"Hımm."

Kahvesinden ilk yudumu alan kadının memnuniyetle mırıldandığını duydu. Kabarık kıvırcık saçlı, parlak ela gözlü, genç ve güzel bir kadındı. Sonra kadının elindeki kahvenin üzerinde kendi adını gördü.

Gözleri açıldı. "Bakın şu işe," diyerek kadına doğru adım attı ve omuzlarına neredeyse dokunabilecek mesafeye gelene kadar da durmadı. Genç ve güzel geyik yavrusuna gülümsedi. "Şanslı günümdeyim demek."

Seri katil gibi konuşuyor.

Dahası, kaç kişi kahve dükkânının sipariş teslim sırasında öylece durup ellerindeki kahveyi tadarak memnuniyetini gösterir ki? Mantık dışı.

Ve lütfen isimleri değiştir. Bu, bir opera değil ki. Renaldo'yu kullanabilirsin, Cecilia'yı kullanabilirsin ancak ikisini bir arada kullanamazsın.

Eleştiri kaldıramadığım için ilk tepkim kızmak oldu fakat daha sonra şaşırtıcı bir şekilde gülümsemeye başladım. Pasajı onun bakış açısıyla yeniden okudum. Aklımdan geçen tek şey, onun haklı oluşuydu.

Renaldo gerçekten de seri katil gibi konuşuyordu.

Sayfanın yarısına kadar devam ettim ve Renaldo'nun, "Hayatımda birinin olmasını istiyordum. Senin gibi birinin. Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum," dediği yerde içim ürperdi.

Cecilia, oradan hemen uzaklaş! diyebilmek istedim.

Bir an, sayfaları elimde sıkıca tutarak vitray pencerenin önünden süzülen kar tanelerini izledim. Birinci bölümü ilk defa bu gözle okuyabilmiştim. Son üç günün endişeli bekleyişini, gülerek üzerimden attım. İlk kez umutla gülüyordum.

Bana yardım edecekti.

Bu işte tek başıma değildim.

Gülmem geçtiğinde, kitap yığının üstünde lamba görevi gören telefonumu alıp, akşam bakmak üzere kenar boşluklarındaki notların fotoğrafını çekmeye başladım. Daha sonra buraya gelip okumaya devam ederse diye taslağı eve götürmeyi göze alamazdım. Bakılacak çok sayfa, not alınacak çok sorun vardı.

Neredeyse öğle arası saati gelmişti. Çıkmam gerekiyordu ancak sabah toplantıya götürdüğüm kâğıt yığının üstündeki kaleme uzandım. Notunun altına hızla şunları yazdım: *Peki, sen eski kız arkadaşını tavlamak için hangi muhteşem cümleyi kurdun? Benim aklıma bir şey gelmiyor da.*

Zamanım iyice azalıp aşağıya dönme zorunluluğum ağır basana dek, notlarının altında kendi notlarımı eklemeye devam ettim. Aşağıya indiğimde, Lyla'yı telefonda doktorla konuşurken bulursam şaşırmayacaktım. Bu saatten sonra beni tuzağa düşürüp, ofisten sürükleyerek çıkartarak doktora götürse yeriydi.

Kendi kendime gülümseyerek -ki son birkaç gündür yüzüme yeni yeni yerleşmeye başlayan bir ifadeydi bu- kendi katıma indim.

Odanın kapısının önüne geldiğimde, Lyla'nın içeride olmadığını gördüm.

Onun yerine, masamın başında Ferris duruyordu.

Of, tabii ya. Saati gelmişti, değil mi?

İki parmağını ahşap masaya vurarak derin düşünceler içinde, masamdaki fotoğraflara bakıyordu. Olivia'yla üniversite mezuniyetimde çekilen fotoğrafımıza bakarken gözlerinde tuhaf bir ifade oluşmuştu.

O günü dün gibi hatırlıyordum. İyi günlerimizden birinde, birbirimizin beline sarıldığımız, babamızın akıllı ve güzel kızlarıyla ilgili söylediklerinden sonra gözlerimiz parlarken çekilen fotoğraf. Ferris de o gün kendi mezuniyet törenine katılmıştı diye hatırlıyorum. Benimkine gelememişti ancak arkadaşlarımızla akşam dışarı çıktıktan sonra buluşmuştuk. Ve hayatımızda pek çok kez olduğu gibi, o gece de ikisi farklı yerlere dağılmıştı. Sonrasında yüzlerce, hatta binlerce kez aklımdan şunu geçirmiştim: *Birbirlerini daha erken tanımış olsaydılar, biz daha erken ayrılmış olur muyduk?*

Üniversitedeki son senemde ailemle çıktığım tatile bizimle gelseydi mesela?

Ailesi Paskalya tatili için Oklahoma'ya gittiğinde, gelip bizde kalsaydı?

Ruh eşlerini daha erken tanımış olsaydılar, beni daha fazla acı çekmekten kurtarıp zamanımı boşu boşuna çalmamış olurlar mıydı?

Yüzündeki ifadeden onun da aynı şeyi düşündüğünü tahmin ediyordum.

Geldiğimi duyunca kapıya doğru döndü. Eski ifadesinin yerini gülen bir ifade aldı. Önceki hâlini görmemiş olsaydım, gözlerindeki parıltıya kanabilirdim. Kibar ruhlu biri olduğuna da... Ellerimden kayıp giden -onunsa nihayet kavuştuğu- aşk macerasının gereksiz kalıntılarını hemen unutturacak kadar düşünceli olduğuna da.

Böyle anlarda onu affetmek, daha kolay veya daha zor oluyordu.

"Hazır mısın, Sav?"

Aklımı toplayıp göğsümdeki sıkışmaya aldırmamayı denedim. Yakalarını kaldırmış, elleri montunun ceplerinde duruşunu izledim. Başımı salladım. "Olivia nerede?"

"Arabada," dedi. "Montunu alacak mısın? Yağmur yağacak gibi."

Bilgisayarımı ve elimdeki kâğıtları masanın üzerine bıraktım ama birden içimden masayı toplamak geldi. Bu dağınıklığı daha önce nasıl fark edememiştim. Her şey birbirine girmişti. Bir sürü kalem, içinde olmaları gereken kalemlikten oldukça uzaklaşmış hâlde, her yere saçılmıştı. Köşelerde üst üste yığılmış kitaplar, tam olarak üç kahve kupası ve bir düzine fotoğraf çerçevesi duruyordu.

Beni neden terk ettiğine şaşmamak gerekiyordu.

Olivia, hiçbir zaman bu denli dağınık olmamıştı.

Çalışma alanımın dağınıklığından utanarak, "Sen git, ben de geliyorum," dedim. "Bitirmem gereken bir şey var."

Ferris, yüzünü ekşitti. "Saçmalama. Ben beklerim."

Hayalî bir işe girişip bekleme süresini uzatmak yerine, siyah montumu giydim ve kapının arkasında asılı olan atkıma uzandım.

Hızla koridora çıktım. Bir yandan telefonumu cebime sokup, bir yandan da atkıyı boynuma dolarken elinde kahve kupasıyla yürüyen Will'e çarpıyordum. Aynı kutbun mıknatısları gibi birbirimizden hızla uzaklaştık. Ben geri geri Ferris'e çarptım, Will ise elinde kahve kupasıyla arkasındaki duvara dayandı.

Neyse ki Ferris'in refleksleri kuvvetliydi. Kimseye zarar vermeme mahal kalmadan kollarımdan tuttu.

Bir an kendime hâkim olamadım. Ferris'in ellerini bedenimde hissetmeyeli, misk ve limon notalı kokusunu içime çekmeyeli, yüzünü yakından görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki kendimi kaybedecek gibi oldum.

Sonra kontrolümü aniden geri kazandım.

"Kusura bakma, Ferris. Teşekkür ederim," dedim doğrulurken. Atkım, bir tür işkence aleti gibi çevremi sardı. Aslında beni boğsa iyi ederdi. Parmaklarımla atkıyı çözmeye çalıştım. Sonra Will'e baktım. Tüm kahve eline dökülmüştü. Damlalardan kurtulmak için kupasını bir elinden diğerine geçirip ellerini silkeliyordu.

Suçlunun kim olduğunu bilemeden, "Özür dilerim, Will," dedim.

"Dar koridorların kurbanı olduk," dedi. Dalgın bakışlarını, hâlâ damlayan kahvesinden ayırıp bize baktı. Kaşlarını iyice çattı.

O ana kadar Ferris'in elinin hâlâ belimde olduğunu fark etmemiştim.

Olanlardan sonra şaşkına dönen Ferris de "Herkes iyi mi?" diye sordu.

Bir adım geri çekildim. O da elini çekerek montunun cebine soktu.

"İyiyim," dedim. Koridor, karton kutu gibi üzerime kapanıyordu.

Tam olarak tarif edemesem de içimden o anda ortadan kaybolmak geçiyordu. Bunun nedeni Ferris değildi, sanıyorum. Bana ihanet edercesine kızarmış yanaklarım da değildi. Yanaklarımın kızarma sebebi de bazen Ferris hakkında kapıldığım gizli düşünceler olamazdı. Başka bir şey olmalıydı. Will, bir etkendi. Koridorda Ferris'e verdiğim tepkiyi gören kişinin o olması, hoşuma gitmemişti. Burada olması hoşuma gitse de beni böyle görmesi iyi olmamıştı.

Neden peki?

Sadece patronum olduğu için değildi herhalde.

Tuhaf bir sessizlik oldu. "Evet... Bu Will Pennington, Pennington Yayıncılığın yeni yayın yönetmeni," dedim, elimle bir tabloyu

gösterir gibi. "Will, bu da..." Bir an tereddüte kapılıp ne diyeceğimi bilemedim. Onu, sevgilim değilken ilk defa birine tanıtacaktım. "Ferris," dedim hızla, "kız kardeşimin nişanlısı."

Will'in gözleri parladı. Durumu bu bilgi ışığında baştan düşünüyor gibiydi.

Ferris, neler olup bittiğini anlamamış ya da önemsemiyormuş gibi, "Memnun oldum," dedi otomatik olarak. "Artık gidelim, Savvy. Bir saatimiz var."

"Savvy mi?" dedi Will, kaşlarını kaldırarak. "Bu adı mı tercih ediyorsun? Çünkü ben de sana..."

"Hayır," dedim çatallanan bir sesle. "Ailemdekiler böyle sesleniyor. Herkese yaymanın manası yok."

"Ya." Will, ıslık çalar gibi gülümsedi. Ne demek istediğimi anlamıştı. "Anladım. Peki. Size afiyet olsun..."

"Kan bağışına gidiyoruz."

"Öyle mi?" Will'in gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Kan bağışına demek. Ne güzel."

Sözlerinin arkasında, *peki, Savvy. Kız kardeşinin nişanlısıyla kan bankasındaki öğle yemeğinin tadını çıkar. Söylediklerinin hepsi çok mantıklı gerçekten*, diye düşündüğünü anlayabiliyordum.

Ferris'in elini yeniden belimde hissettim. Devam etmemizi istiyordu. Bu sefer, kendimi onun dokunuşunun büyüsüne kaptırmadım ve hareket etmedim. Olduğum yerde kaldım.

"Aile meselesi," dedim sakince. "Annem, babam, kız kardeşim, hepimiz sekiz haftada bir kan bağışında bulunuruz. Toplum için bir şeyler yaparken aynı zamanda beraber zaman geçiririz." Will'in ifadesinden, yeterince açık konuşamadığımı anlayınca sözlerime devam ettim. "Bazı aileler öğle yemeğinde buluşur. Cade ailesi kan bağışında. Neyse, biz artık gidelim. Altıya kadar raporu gönderirim. Bu arada, Smith'in taslağı gerçekten gelecek vadediyor."

"Bu senin yetki alanın, sana güvenmek zorundayız," diye karşılık verdi. İş ciddiyetiyle konuşmuştu ama gülümsediğini görebiliyordum.

Bedenimde, boynumdan yukarı yayılan bir sıcaklık vardı ama neyse ki atkım kızarıklığın üstünü örtüyordu. Ben başka bir şey söyleyemeden, Will ikimize de başıyla selam vererek arkasını döndü.

Binadan henüz çıkmamıştık ki Ferris, "Yetki alanı mı? Savvy, yetki alanı öbeğini kim cümle içinde kullanır ki? Bu insanların seni germesine şaşmıyorum," dedi.

"Bir de şuna bak, tatlım. Şimdiye kadar altın renkli porselen düşündük ama bu, krem renkli çiçekli tabaklar, masadaki şakayıklarla çok güzel görünmez mi?"

Uzun sıranın solundaki en uzak sandalyeye oturup, arkama yaslamışken Excel sayfalarıyla dolu bilgisayarını, yanındaki Olivia'ya beceriksizce göstermeye çalışan annemi izliyordum. Onlara odaklanmamıştım ancak diğer tarafımda hemşirenin biri, kolumdaki en büyük yeşil-mavi damarı parmağıyla yokluyordu. Yumruğumu sıktığım için kolum uyuşmuştu.

Daha önce defalarca kan vermiş olsam da her seferinde geriliyordum.

"Damarlarım göründüğünden daha küçük," diye çıkıştım. Bunu, kan merkezine her gelişimde hatırlatmam gerekiyordu. "Herkes dışarıdan iyi göründüğünü söylüyor ama sonra..."

"Kelebek iğne kullanmak zorunda kalıyorlar. Biliyorum, canım." Saçını atkuyruğu yapmış hemşire, bunu binlerce defa duymuş gibi bana gülümsedi. Dürüst olmak gerekirse haklı da olabilirdi. Yine de öyle olsa bile bir keresinde üç hemşirenin koluma işkence edercesine üç kere şanslarını denemeleri ve sonunda, "Damar patlayacak... Patlamak üzere... Of, patladı," gibi şeyler söylemeleri, aklımdan çıkmıyordu.

Hemşire, kolumu yokladı. "Bir şey olmayacak. On saniyede bir elini yumruk yapmaya devam et. Birazdan gelirim."

Elimdeki kırmızı topu iyice sıktım ve içimden saymaya başladım.

Bir... İki... Üç...

Annemin, babamın, kız kardeşimin ve Ferris'in, yanımdaki sandalyelerinde plajda güneşlenir gibi uzanmalarının aksine, kan vermek benim için hiçbir zaman kolay olmamıştı. Tansiyonum her daim düşüktü. Her iki gelişimde bir, çalışanlar kan alımına başlamadan önce her ihtimale karşı, bana tuzlu kurabiye yedirip kola içiriyorlardı. Kanım inatla bedenimden çıkmayı reddettiği için de içeride diğerlerinden iki kat fazla kalmam gerekiyordu. Bir de bayılma hikâyem vardı tabii.

Ancak bunların hiçbiri beni kan bağışından alıkoymuyordu. Ben, Cade ailesinin üyesiydim. Sadece, beni sonrasında birinin gelip alması gerekiyordu.

"Nasılsın, Savvy?" diye seslendi babam. Üzerinde ne zaman kan bağışına gelse giydiği Hawai gömleği vardı. Bir eliyle kolasını tutuyor, diğer eliyle de topunu sıkıyordu.

Hemşire yanıma gelince iyice gerildim. Gülümsedim ve boştaki elimin başparmağını kaldırarak iyi olduğumu işaret ettim. Babam da kolasını bana doğru kaldırdı.

"Sav, baksana."

Ferris, tam da devasa iğne tenime temas etmek üzereyken seslenmişti.

"Savvy, bana bak."

Göz devirerek ona bakmaya zorladım kendimi. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ferris'in gözlerinde yumuşak, hayat dolu bir bakış vardı. *Benimse hayat enerjim yavaş yavaş bedenimden çekiliyordu.* "Cinayet temalı Noel partimizi hatırlıyor musun? Daha parti başlamadan aksilikler peşimizi bırakmamıştı. Parmesanlı tavuk yanmıştı. Herkese dağıtacağımız kartları basamadan yazıcının kartuşu bitmişti ve kostümüm yüzünden kavga etmiştik."

İğneye bakmamak için gözlerimi kırparak, "Noel Baba kostümü giyecektin, Ferris," dedim. "Söz vermiştin. Kilit karakterim sendin."

Gülümsedi. "Sos dökülünce bana bağırmanın sebebi de o muydu?"

Üniversiteden yeni mezun olduğumuz döneme denk gelen o geceyi düşünüp, sarf ettiğim sözleri hatırlayınca yüzümde bir gülümseme oluştu. İstemsiz bir şekilde yüksek sesle tekrarladım: "Eğer cinayetler silsilesi için Noel Baba kostümü giyemiyorsan ne diye bu partiyi veriyoruz?"

Koluma bir ağrı saplandı. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Bir saniye sonra medikal bandın kopma sesini duydum. Gözlerimi açtım. Hemşire, "Bu kadar," diyerek bandı koluma iyice yapıştırdı.

Bir dakikadır ilk kez nefes verip Ferris'e döndüm. Yanaklarıma kan gitmeye başladığını hissedebiliyordum ki aslında kanım, damla damla yanımdaki torbaya doluyordu.

Bir an, Ferris'in ifadesinin değişmesi, beni de şaşırttı. Gözlerimin içine bakarken düşünceli ve manalı bir bakış vardı yüzünde. "O arkadaşlarına ne oldu?"

Sohbetin yön değiştirmesine "Of," diyerek tepki verdim. Kimlerin geldiğini hatırlamaya çalıştım. Altı kişi olmalıydık çünkü karakter listesini çok iyi biliyordum: Narsist Noel Baba, Tükenmiş Noel Anne, Orta yaş krizi yaşayan Rudolf, Kıskanç Dasher, Yaramaz Elf, Noel Anne'ye platonik âşık olan kardan adam. Farrah ve Micheal'ın geldiğinden eminim çünkü o zaman sürekli görüşüyorduk. "Bilmem. Koptuk herhalde."

"Ne ilginç bir şey," dedi. "Bir dönem her şeyi beraber yapıyorsun, sonra da..." Omuz silkti.

Elimdeki topu iyice sıktım. Garipti. Farrah da benim gibi Nashville'de yaşıyordu. Mezuniyetten sonra bir süre görüşmeye devam etmiştik ancak iş temposuna girip yeni iş yerlerimizde başka arkadaşlar edindik. Bir yıl boyunca mesajlaşmaya devam ettik, birbirimize buluşmamız gerektiğini söyleyip kalp emojileri atıp durduk. Sonunda ikimiz de harekete geçmedik. "Başka arkadaşlıklar kurduk. Ben, Lyla'yla takılmaya başladım. İşteki arkadaşlıklar daha önemli oluyor. Bence, 'esas insanlarımızı' hayata devam ederken buluyoruz." Lyla'nın böyle anlarda söylemekten hoşlandığı cümleyi de kurdum: "Sonunda ruh dostlarımızı bulduk."

Ferris'i ikna edememiştim. Hatta sözlerime biraz bile olsa katılmıyordu. Kara kara düşündüğünü fark ettim. Düşüncelerini toplayıp cevap vermek istiyor gibiydi. Nedense bu konuyu çok önemsemişti.

"Ferris, şuna baksana." Olivia, parmağını şıklattı. "Annem, masa örtülerini Büyülü Deneyimler'den kiralarsak metrekare başına 10 *cent* kâr edeceğimizi söylüyor."

Böylece Ferris içindekileri dökemeden, bilgisayarı elden ele geçirerek çevirdikleri düğün sohbetine katılmış oldu. Bir süre, karşımdaki duvarda açık olan Hallmark filmini izledim. Elimdeki topu sıkmaya devam edip, televizyonun sesi kısık olduğu için neler olup bittiğini anlamak üzere dudak okumaya çalıştım. Ancak ne uzun boylu sarışın kadının ne de mum dükkânının sorunları, dikkatimi dağıtamadı.

Sonuçta düşünecek başka sorunlarım vardı. Gizemli editörüm kimdi?

Birkaç gündür aralıklı olarak aklıma gelen bu soru, beni sürekli meşgul olduğum anlarda yakalıyordu. Bu konuyu, oturup doğru dürüst düşünememiştim bile. Şimdi bu sandalyeye ve kan bağış makinesine bağlı olduğuma göre bu konuya yoğunlaşabilirdim.

Yossi miydi acaba?

Olamaz! Bayan Pennington'ın hoşuna gitmeyecek bir şey yapmaktan öyle korkardı ki kendi gölgesinden bile sakınırdı. Dosya dolabını açsa bile bir saniye kadar sessizce içine baktıktan sonra kapağını kapatıp bir daha da açmaya cüret edemezdi.

Rob?

Olamaz. O çok... İyi biriydi. Lafı da çok uzatırdı. Sayfalara kısa eleştiriler bırakmazdı. Yazarlarından birini eleştireceği zaman da hep iyi taraflarını ön plana çıkarırdı. Yazarları, kendilerini çok parlak zannederlerdi çünkü Rob, taslaklara parmakla sayılacak kadar az not yazardı. "Baskı yapmak istemem ama İngilizce kurallarına göre cümle sonunda nokta kullanmak gerekiyor. Aslında noktalama işaretlerinin çıkışı on altıncı yüzyıla uzanıyor ve Latince *punctus*[27] kelimesinden geliyor." Aslında yazması gereken ise şuydu: "Anlamsız."

[27] *Lat. Punctus*, İngilizcede "noktalama" anlamına gelen "*punctuation*" kelimesinin kökeni. (e.n)

Clyve?

Olamaz. Clyve, pazarlama konusunda çok iyi ama "hikâye çatısı" gibi bir terim kullanmaz.

Evet, Pen Yayınevindeki herkesin üstünden geçtim. Hatıra, Mimari ya da Çizim bölümlerinden biri olabilir. Ya da...

Bir an, mideme bir ağrı saplandı ve başım döndü.

Yanımdan geçen hemşire kan torbasına bakarak, "İyi gidiyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim," diye karışık verdim. Başım hâlâ dönüyordu. "Bir kola daha alabilir miyim?"

Anlayışla bana baktı. "Tabii. Başın mı dönüyor?"

Sohbetimizi duyan Ferris, elindeki çiçek buketi örnekleriyle dolu tabloları bırakıp bana döndü. "İyi misin, Savvy?"

"Evet," dedim hemen. "Sadece... Canım kola çekti."

Hemşire başını sallayarak onayladı. "Tamam. Seni biraz şekerle besleyelim. Biraz da tuzlu kurabiye getireceğim." Odanın karşısındaki buzdolabına doğru ilerledi.

Ferris'in bakışlarını üzerimde hissettiğimde yanaklarım karıncalandı. Sorunlu hasta olmaktan nefret ediyordum.

En sonraki makinenin alarmı çaldı ve babam at yarışını kazanmış gibi kolasını havaya kaldırdı. "İşte bu!"

On saniye sonra, annemin bağlı olduğu makine de çaldı. "Of," dedi, "çok yaklaşmıştım."

Ailem, bunu bile yarışa çeviriyordu.

On beş dakika sonra, ben daha yarılamamıştım bile.

Hemşire, torbamı kontrol edip kanımın yavaş aktığını söyledi. Olivia, "Sana kafeini bırakmanı söylemiştim," dedi. "O kadar kahve içtikten sonra, kanının pekmeze dönmesine şaşmamak lazım."

"Bir tane içti, Olivia," dedi Ferris, beni korumak için. "Ondan bir şey olmaz."

Olivia, "Araştırmalarım öyle söylemiyor," diye çıkıştı. "Kafein, nöroreseptörlerimizin adenozin üretimini engellemiyor sadece, üç saatlik yarı canlı bir yapısı vardır ve..."

Babam, "Ben, beş diye biliyorum," dedi araya girerek.

"Üç olduğuna eminim, baba. Adım kadar eminim."

Babam, "Washington Post gazetesinde 2017'de yayımlanan makaleden mi bahsediyorsun," diye üsteledi. "Çünkü beş olduğuna iddiaya girebilirim."

Ailedeki herkes kan pıhtılaşması hakkında tartışmaya tutuştuğunda benim düşünebildiğim tek şey vardı.

Will Pennington.

Tanrım, Will Pennington.

Lafını sakınmaz.

Mantıklı.

Son derece korkutucu.

Zamanlama da denk geliyordu. Will, New York'tan döner dönmez ben de gizemli editörümden haber alıyordum. Peki, gerçekten *bu kadar* kaba mıydı?

Kendi annesinden başka kimse onu tanımazken bundan emin olmam mümkün müydü? (Annesine de onunla alakalı bir şey soramazdım ya.)

Bir süre bunu düşünmeye koyuldum. Bir anda aydınlandım.

Tabii ya.

Editörlüğünü onun yazarlarından daha iyi kim bilebilirdi ki?

Bir kolum sabit dururken diğer elimle cebimden telefonumu çıkardım. Harflere dokunmaya alışık olmayan parmaklarımla Amazon'un arama motoruna "Trace Green" yazdım.

İki yıl önce işe başladığımda öğrendiğim küçük yayıncılık hilelerinden biriydi bu. Hemen hemen her kitap, teşekkür bölümüne sahipti ve sıradan okurların atladığı bu bölüm, meraklı yazarlar, ajans çalışanları ve editörler için bulunmaz nimetti.

Green'in son çıkan kitabının teşekkür bölümüne tıkladım ve Will'in ismini aradım. Green'in yayınevi ekibi. Green'in muhteşem telif ajansı. İlham aldığı ikinci dereceden kuzeninin tekne arkadaşının kardeşi. Green'in eşi, üç çocuğu ve iki köpeği.

William'ın adını göremediğim her satırda umudum kırılmaya başladı. Liste uzadıkça Green'in kalbinde yer eden insanlara ayrılan alan da büyüyordu. Green'in kurtarıcısı ve efendisi olarak Yüce İsa'nın adını görünce vazgeçecektim ki onun hemen altında gözüme başka bir isim daha takıldı. Yavaşladım. Okumaya başladım.

Ve sabırlı dinleyicim, bitmek tükenmek bilmeden bana cesaret verenim, eksikliğinde bunların hiçbirini başaramayacağımı düşündüğüm kişi olan Will Penningtona teşekkür ediyorum. Sen bu dünyada isteyebileceğim en iyi editör değilsin yalnızca, kendime örnek aldığım en özverili, en bonkör insansın. Sonraki tur benden olsun, dostum.

Will Pennington. Sabırlı Dinleyici.

Bitmek tükenmek bilmeden cesaret veren kişi.

En bonkör insan olmakla kalmayıp en özverili de olan. Bu dünyada.

Vay be. Yazarlarımdan biri benim için "akıllı" dediğinde çok sevinmiştim ama Will neredeyse Nobel Barış Ödülü'ne layık görülmek üzereydi.

Ben, gizemli editörümü nasıl tarif ederim, peki?

Hımm.

Bugün çektiğim fotoğrafların sonuncusuna baktım.

Eğer bir kez daha "birden" kelimesini kullanırsan, buna fazla maruz kalmaktan öleceğim. Zarfları azalt.

Evet.

"Özverili ve bonkör" havası sezmiyordum.

Yanımdaki makine titredi. Başımı kaldırdım.

Ferris, elinde yeni *kan bağışçısı tişörtü* ile "Bak sen şu işe, Sav," dedi. "Olivia'dan önce bitirdin."

"Sakin Ol ve Kan Ver" sloganlı tişörtten *large* mı yoksa *extra large* mı alması gerektiğine karar veremeyen babam bana döndüğünde, hemşirenin yanımdaki makineyi aldığını gördü. Elindeki yarım su şişesiyle oturan Olivia ise yüzünü astı.

"Ne güzel!" dedi annem. Sanki Pennington'da yayın yönetmeni olduğumu duyurmuşum gibi, heyecanla bana bakıyorlardı. Onlara karşı göz devirsem de içten içe kendimle gurur duyuyordum.

Ferris sırıttı. O da gururlanmıştı. "Sonunda yanlış bir şey yapmamışsın işte."

Bölüm 10

"Eğer Pennington, harekete geçmeden boş sözler verip duran şirketlerden biriyse, yazarım da ben de burada hiçbir şey yapmadan durmayı..."

"Tamam, Diann," dedim omzumun üstünden. "Fakat Annabelle'in işlerini geçtiğimiz ay *Gardens and More*, *Ladies Tea Society* gibi dergilerde yayımlattığımızı unutma lütfen."

Lyla'nın masasıyla benim masamın arasında kalan pencerenin önünde durmuştum, solgun ve saçaklı dantel perdelerin ardından aşağıyı izliyordum. Bir yandan da konuşulanları dinliyordum. Tarihî sokak, Viktorya döneminden kalma eski ve güzel evlerle doluydu. Hepsinin bebek mavisi renginde tavanları olan geniş taraçaları, üçgen çatıları, cumbalı pencereleri vardı. Ancak aklım, yolun karşısındaki sarı evin çatısına yerleştirilen zencefilli kurabiye süslemesinin güzelliğinde değildi. Tek düşünebildiğim, Will'di. Bayan Pennington'ın omzuna elini atmıştı, çatlak kaldırımın üstünden sokağın köşesindeki arabalarına doğru yürüyorlardı. Arabaya yaklaşınca Will, annesinin kapısını açtı.

Arabanın çalışmasını ve elleri ceplerinde sessizce duran Will'in, annesini başka bir toplantıya doğru yolcu edişini izlerken kendi kendime gülümsedim.

Birden, biri gömleğimi çekti. Başımı geriye çevirdiğimde, yazarımın çalıştığı telif ajansındaki görevlinin telefonun diğer ucundaki monoloğuna devam ettiğini anladım.

Sandalyesinde oturan Lyla, dudaklarını oynatarak, "Fikrine ihtiyacım var," dedi.

Diann, "Bu konuyu böyle aktarmanın manası yok," diye devam etti. "Annabelle'in kitabından kısaca bahsedildiğini, ayrıca o dergilerin okur sayısının *Landscape and Leisure* dergisinin onda birine denk geldiğini ikimiz de biliyoruz. Diğer yandan, Oswald Makers..."

Oswald. Zavallı Oswald, başarısının bize ne kadar pahalıya mâl olduğunu bilmiyordu. Reklamcımız Marge, elimizdeki kitapları ilgili dergilere gönderirdi. Oradaki editörlerin, Oswald'ın yeni kitaplarından mutlaka bahsederken diğer başlıklara ara sıra yer vermesi, bizim suçumuz değildi. Eğer yazarlarımızdan birinin telif ajansından, dergide adı geçen bir kitap yüzünden sabahın köründe her telefon alışımda kenara bir dolar atsaydım...

"Marge'dan, Annabelle'in son kitabını gönderdiği dergilerin tam listesini sana e-posta atmasını isteyeceğim," dedim. Lyla da bana o sırada grafikleri gösteriyordu.

Omuz silktim. Bana göre hepsi aynıydı. "Bir fark yok," dedim, dudaklarımı oynatarak ancak onu tatmin edemediğim belliydi. Masmavi gözleri öfkeyle parladı ve uzun, pembe tırnağını grafiğin üzerindeki yazıya doğru tıklattı.

"Mesele şu; yazarımız, Sutham Yayınevinden ayrılmaya karar verdiğinde biz Pennington'ın, Annabelle'in kitaplarına inandığını düşünüyorduk. Ancak verilen sözler tutulmadığı gibi, son aylarda bazı yazarların pozitif ayrımcılığa maruz kaldığını..."

Lyla, diğerinin aynısı olan başka bir grafik gösterirken, "Bilmiyorum," dedim dudaklarımla.

"...gereksiz bir sürü düzeltmeyle iki kez gözden geçirmenin..."

Lyla'nın sinir krizi geçirmenin eşiğinde olduğunu fark ederek, "Soldaki," dedim.

"...kitap kapakları, beklentimizin çok altındaydı..."

İki saniye önce pille çalışan tavşan gibi enerji patlaması yaşamanın eşiğinde olan Lyla, bir anda durdu. Bakışları saniyeler içinde sakinleşti. Elini telefona doğru uzattı.

Olamaz.

Artık telefonu ona devretmemek olmazdı.

"Merhaba, Bayan Brightside." Telefonu elimden kaptığı gibi, tek tırnağıyla hoparlörü kapattı ve sandalyesini duvara doğru çevirerek ahizeyi kulağına götürdü. Öfkeyle klavyeye vuran tırnakları, dakikada yaklaşık üç yüz kelime yazmaya başladı. "Ben Pazarlama ve Tasarım Bölümü'nden, Lyla. Evet, şu anda Annabelle için tasarladığım kapağa bakıyorum. Annabelle'in Sutnam'daki son kapağıyla karşılaştırdığımızda -ki o da amatör kartvizitlerde kullanılan ve aylık beş ziyaretçisi olan cosplay bloglarından alınan, herkese açık fotoğraflardan biriydi- göreceksiniz ki..."

Konuşmayı Lyla'ya devredip sandalyeme döndüm. Gelen kutumu dolduran öneriler ve başvurular hariç, haftalık işlerimin çoğunu tamamlamıştım. Lyla'ya tekrar göz ucuyla baktığımda, bir süre daha telefonda meşgul olacağından ve öğleden sonra patronla acil toplantıya gireceğinden emin olduktan sonra ayağa kalktım.

ÖOK odasına uğrayabilirdim.

İçinde on dört inç bilgisayarım olduğu için oldukça ağır olan bilgisayar çantamı omzuma taktım.

Lyla, "Hayır, hayır, sana yazarlarının iyi niyetini sömüren biri olduğunu ima etmiyorum, Diann," diye devam ederken ben koridora çıktım. "Sana iyi niyeti sömüren..."

Bir dakika yirmi iki saniyelik yolculuktan sonra, küçük sığınağımın kapısını açtım. Metal dolabın, benim itişim karşısındaki gıcırtısıyla kalbim iyice hızlandı. Buraya son gelişimin üzerinden sadece dört saat geçmişti ama bugünlerde düşünebildiğim tek şey kitabımdı. Bir haftadır üzerine notlar aldığımız taslağım, bazen günde iki üç kere aramızda gidip geliyordu. Şu ana kadar kimsede şüphe uyandırmamış olmam ya da kendi şüphelerimi

arttıracak herhangi bir ipucu tespit etmemiş olmam, çok ilginçti. Gerçi, herkes gün boyunca kendini ofisine kapatır, ancak toplantılar ya da kahve molaları için dışarı çıkardı. Anladığım kadarıyla, Lyla benden şüphelenmişti ama onunla aynı odayı paylaştığımız için bu da oldukça normaldi. Zaten o da "özel durumum" yüzünden benim antibiyotik kullandığımı sanıyordu.

Gözlerim şimdiden, gizemli editörümün yazılarını bulmak için yapışkanlı not kâğıtları arıyordu. En yeni eklemeleri için. Ve elbette, aradığımı buldum.

Yola girdin.

Nefes verdim.

Aramızda bir sistem oluşturmuştuk.

ÖOK odası sekizden ona, on ikiden ikiye ve dörtten mesai bitimine kadar benimdi. Geri kalan saatlerde *o*na aitti. İkimiz de belirlenen saatlerden on dakika önce gelemez ya da on dakika önce ayrılamazdık. Bu konuyu dördüncü günümüzde kararlaştırmıştık. Öğle yemeği saatinde, bir elimde patates salatası diğer elimde çılgın umutlarım ve hayallerimle odanın kapısında duruyordum ki içerideki ışığı gördüm. Köşedeki metal dolabın gıcırtısını duyar duymaz, kimseyle karşılaşmamak için oyalanmadan koridora çıktım. Bir sonraki notların en tepesine saat çizelgesini yerleştirdim.

Buna neden uyduğunu da bilemiyordum.

Belki de bu kelime oyunumuzda benim gibi o da anonim kalmak istiyordu. Bayan Pennington'ın da dediği gibi, benim yaptığım şey, yüksek edebiyata önem veren ve asıl amacı "toplumu içi boş kitaplardan uzaklaştırmak için kaliteli öykülerle buluşturmak" olan bir yayınevinde mesai saatlerinde "boşa zaman harcamak" da olabilirdi. Şu cümlenin yanındaki yıldız işareti, sayfa sonu notuna işaret ediyordu: "Gerilim, büyülü gerçeklik, tarihî roman, gizemli hikâyeler, kovboy hikâyeleri, dramlar ve -en önemlisi- aşk romanı gibi edebi türlere özellikle dikkat."

tg:kaktusunx

Ya da belki onun kimliğini açığa çıkarırım ve başını belaya sokarım diye kim olduğunu açıklamak istemiyordu. Ben de buraya her gelişimde, hiçbir kural kitabında böyle bir şeyden -açıkçabahsedilmemesine rağmen bazı sınırları aştığımı hissediyordum.

Ya da belki o da burayı sığınağı gibi görüyordu ve odada yalnız kalacağı saatlerin belirlenmesine seviniyordu.

Ya da belki o da bu işin ortaokulda aramızda dolaştırdığımız notların yarattığı heyecanı yeniden canlandırdığını hissediyordu. O notları heyecanlı kılan, üzerinde ne yazdığı değildi. Zaten kimse, "Öğle yemeğinde ne yedin?", "Ben hindili sandviç yedim. Sen?" sohbetini önemsemezdi. Önemli olan, o notları aramızda dolaştırma yöntemimizdi. O notlar, üzerinde ne yazılı olursa olsun birkaç dakika sonra yeni ilavelerle geri dönerdi.

Acaba o da notlarımız için aynı şeyi hissediyor muydu?

Benim hissettiğim kesindi.

Karşılıklı olarak birbirimizden devrim niteliğinde bir şeyler öğrenmediğimiz de kesindi fakat bu, işin heyecanını azaltmıyordu.

Bir sahne üzerine yorumlarımızı yazarken, başka şeyler ortaya çıkıyordu. Kişisel gerçekler. Hatıralar. Mesela, Rhode Island[28] kıyılarındaki eski, yıkık dökük bir kulübeye tatile gitmiş. Ortaokulda, büyüme atağına geçmeden önce bir süre akran zorbalığına uğramış. İş gereksinimlerinin ötesinde, büyük bir şevkle okuyordu kitabımı.

Her hatıra, her gerçek, doping etkisi yapıyordu. Altın külçesi gibi. Parlak bir yıldız gibi.

Puf koltuğa doğru ilerlerken sayfaları karıştırmaya başlamıştım bile. İlk bakışta, 7. bölümdeki karakterin gelişimine değindiğini (köpek yavrusunu koltuktan itmesi, karakterin sempatikliği için kırmızıçizgiydi) gördüm. Ben de bu akşam o konu üzerine yoğunlaşmak istiyordum. Ancak asıl doping, 65. sayfadaki eklemeyle olacaktı.

[28] Rhode Island, Amerika Birleşik Devletleri'nin New England bölgesinde yer alan bir eyalet. (e.n.)

Önceki gün, başkarakterlerimin ilk buluşmasına şöyle bir not yazmıştı: **Karakterlerin, iki yıldızlı restoranda bayat ekmeklere rağmen, "Bu gece hayatımın en iyi gecesiydi," demesi, Bayan Pennington'ın, "Orta çağ şiirleri geleceğe uzanan yoldur" demesinden daha ironik.**

Ben de ona ilk buluşma için hangi dâhiyane fikre sahip olduğunu sorduğum için, sabahki notunda gözünden kaçmış olsa da şimdi o konuya geri dönmüştü. Ve ilk defa yazdığı şey, ikinci bir yapışkanlı kâğıt kullanacak kadar uzundu.

Mükemmel ilk buluşma, kişilere bağlıdır. Güzel yemeklerden hoşlanan birini Catbird Seat'e götürürüm. Müzik dinlemeyi seven birini Schermerhorn Senfoni Merkezine götürürüm. Mükemmel buluşmanın benimle alakası yok. Tamamen karşımdaki kişinin beğenilerine göre şekillenecek şekilde, birbirimizi tanımak için en uygun atmosferi yakalayacak şekilde ayarlanmalı.

Bu cevap karşısında göz devirdim ve kurşun kalemimin ucunu açtım. Kitabımda *tam* da bundan kaçınmaya çalışıyordum. Okuduğum hiçbir aşk romanında, ödüllü elmalı turta pişiren, üç dili akıcı olarak konuşabilen, klasikleri ezbere bilen ve boş zamanlarında barınaklarda gönüllü olarak çalışan bir başkaraktere yeterince değer verildiğini görmedim. Hiçbir kadın başkarakter normal değildir. Kadın başkarakterlerin hepsi, yakut dudaklı *Victoria's Secret* modelleri gibi yüzlerce yeteneğe sahiptir mesela, yine de kendini kahramanının kollarına atmayı bekler.

"Peki, sıradan insanların ilk buluşmaları nasıl oluyor?" yazdım. Tekrar düşündüm. *Yıldızlaşmadıkları işlerde çalışan kadınlara ne olacak? Bütçeleri sadece yulaflı barlara yetenler ne olacak? Kim, akşamlarını ailesinin düzenlediği hayır etkinliklerine giderek, kız kardeşim ve kız kardeşimin nişanlısının arasına sıkışmış hâlde film izleyerek ya da odama tıkılıp kimsenin okumayacağı bu kitabı yazarak geçiriyor?*

Durup kalemi elimde çevirerek yazdıklarımı okudum.

Bunu yazamazdım. Çok kişiseldi.

Ayrıca "onlar" zamirinden "ben" zamirine geçerek büyük bir hata yapmıştım.

Hiç profesyonel değildi.

Hatta ürkütücü bile sayılırdı.

Silgiyi yazdıklarımın üzerine götürdüm ama duraksadım. Çünkü bir yanım şunu öğrenmek istiyordu: *Peki ya ben?*

Benim gibi biri hakkında ne düşünülürdü? Kim, yazdığı hikâyeye başkahraman olacak kadar özel olduğumu düşünürdü?

Yoksa hayatımın sonuna kadar ikinci kahraman mı kalacaktım?

Bir an daha durup sonra sayfayı çevirdim. Böyle bırakacaktım. Onun ne yazacağını merak ediyordum.

Gözden geçirdiğim notların fotoğraflarını -akşam yapacağım düzeltmeler, ekleyeceğim sorular ve yorumlar için- çektim.

Çocukken "Bıyık" adında bir kedim vardı ve gerçekten de köpek gibi havlıyordu. Ayrıca kedi otuna bağışıklığı vardı. Gerçekten.
Eğer benim gibi küpeye alerjisi varsa, erkek karakterin bunu fark etmesi çok hoş olur...
Hayır. Kendi yemeğini yapabilmesi önemli bir beceri ancak övünülecek bir şey değil...

Notların üzerinden geçtiğimde, gizemli editörüm hakkında birkaç şey daha öğrenmiştim. Çok değil ama paçası uzun kesim olan şık takım elbiselerden alabilmek için kendine, özel mağazalar belirleyecek kadar uzun boyluydu. Disleksikti. Bu, çok az kişinin bildiği şaşırtıcı bir konuydu. Ve taslağımın umutsuz vaka olduğunu düşünmüyordu.

Bunu, 7. bölümün altındaki nottan anlamıştım.

Burası güzel olmuş. Bunu tekrarla.

İlk olumlu yorum. Bir dizi eleştiri arasında, ilk olumlu yorum.

Arkama yaslanırken gülümsediğimi fark ettim. Pencereden kırılarak içeri giren güneş ışığı, bin parça hâlinde çevremde dans ediyordu. Kafamı kaldırdığımda, imzalı kitap kapağı çerçeveleriyle dolu olan duvara yansıyan ışığın, değiştiğini fark ettim. Camdaki yansıma, gözlerimi kamaştırdı. Aydınlık olan oda, dünyanın soğuyup donmadan önceki puslu hâline büründü, bir an. Ayağa kalktığımda dizlerim acıdı.

İçeride ne kadar kalmıştım?

Saatime baktım. Beşe sekiz var.

Ardından adımlarıma baktım. 8588.

ÖOK odasından hızla çıktım ama koridora vardığımda dolabın kapağını kapatıp kapatmadığımı hatırlamıyordum. Kapattığımı düşünsem de kontrol etmek için geri döndüm ama kapının kulpunu tuttuğum anda donup kaldım.

Sözleşme Bölümü'nden Sam, kapana kısılmış gibi şaşkınlık içinde bana bakıyordu.

"Sam," dedim elimi çekerek. "Merhaba. Nasılsın?"

Sam, kravatını düzelterek gülümsedi. "İyiyim. İyiyim." Sessizlik içinde birbirimize baktık.

Sam mi?

Uzun boylu olduğunu fark etmemiştim. Pantolonuna baktım. 1.80? 1.85? Özel sipariş vermesi gerekecek kadar uzun muydu gerçekten?

Emin olamıyordum.

Sam, *olamaz*. Giselle'in eski sevgilisi Sam, *olamaz*.

İki sene önce işe yeni başladığım zamanlarda Sam'le çıktığımız akşam yemeği dışında, onunla konuştuğumuz hiç olmamıştı. Yemekte hiç uyumlu olmadığımızı anlamamızın ardından, yirmi dakika boyunca hava durumundan bahsetmiştik. O günden sonra ikimiz de karşılıklı olarak temas kurmaktan kaçınmış, yalnızca iş ilişkisini devam ettirmiştik. Kibarca baş selamı vermek, topluluk içinde tartışmalara katılmak ve gerekli olduğu sürece iletişime geçmek gibi...

Yakışıklı olsa da ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum sonuçta.

O da bana karşı bir şey hissetmemişti.

Benzer ilgi alanları olan, yaşıt ve bekâr insanlar olarak, kapının nereye açılacağını görmek istemiştik sadece.

Ki onun eski kız arkadaşı olan, son derece kinci müdürünüzü kızdırmak istemiyorsanız, o kapı hiçbir yere açılmıyordu.

Araya duvar örmekten başka bir işe yaramadı hatta.

Değil mi?

"Peki... Ben şu kitabı... Alayım," diyerek yanıma doğru geldi.

Neden bahsettiğini anlamasam da, "Tabii, olur," dedim. Topuklarıma takılmamaya çalışarak ayak parmaklarımın üzerinde dönerek kenara çekildim. "Ben de aşağıya ineyim. Yemeğe çıkacağız... Lyla'yla."

Pek önemli bir bilgi vermişim gibi, hevesle başını salladı. O, gözden kaybolur kaybolmaz ben de koridora çıktım.

Sam. Sam mi?

Neden olduğunu anlamasam da hayal kırıklığına karşı koyamıyordum. Yani... Gizemli editör, Sam miydi? Bu, hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bana yardım ediyordu. Doğru noktalara parmak basıyordu. Nihayet taslağım üzerinde çalışmaya başlamıştım. Kazan-kazan durumundaydık. Kaybettiğim bir şey yoktu.

Yine de neden, içimden bir şeyim kopup gittiğini hissediyordum? İşin büyüsü, sönen bir balon gibi kaçmaya başlamıştı.

Önemli değil, diye hatırlattım kendi kendime. Ayrıca, bundan emin olmak için henüz çok erkendi.

Evet. Sam, sözleşmeler için rutin olarak kopyalara bakmaya gelirdi.

Sam.

Önemli değildi.

Hem de hiç.

Bölüm 11

Tabletler ve barlar. Bunlar, bir yıldız kombinasyonudur.

Sahnedeki Lyla'ya eleştirel bir bakış atmak için gözlüklerimi (mavi ekran korumalı, numarasız) burnumun üzerine indirdim. İçkiyi fazla kaçırmış olan uzun boylu ve kel onca erkeğin arasında onu görmekte zorlanıyordum.

Bir masa ilerideki erkeğe *hadi ama*, demek istiyordum. *Acınası görünüyorsun. Bu bardaki onca yer arasında, o masayı mı seçtin?*

Müzik fazla yüksekti ve görünüşe göre bu, canlı müzik yapan her yer için bir gereksinimdi. Fakat burası, Lyla'nın normalde konser verdiği yerlerden daha kaliteliydi. Geçen perşembe, *Polar Star*'dan sahne alma teklifi geldiğinde, üçümüz de kendimizi kaybetmiştik. ("Üçümüz" diyorum çünkü Lyla, kocası Garrett ve ben, Lyla'nın country şarkıcısı olma yolundaki en büyük destekçileriyiz.)

O'Mainnin's ile *Stateline* gibi yerlerin pis sahnelerinden sonra bu, büyük sıçrama sayılırdı.

Burası *Polar Star*'dı.

Görevliler polo yaka üniforma giyiyordu. Havada brie peyniri ve puro kokusu vardı. En önemlisi de yetenek avcılarının burayı sık sık ziyaret etmesiydi.

Lyla, üçüncü şarkısına başladığında kucağımdaki telefonum çalmaya başladı.

Oyun zamanı.

Her şeyden nefret eden birinin huzursuz ve umursamaz tavrıyla telefona cevap verdim. "Evet?" dedim yüksek sesle. "Meşgulüm."

Lyla'nın eşi, salonun diğer tarafında telefonla konuşuyordu. İçerisi o kadar gürültülüydü ki ne dediğini anlayamıyordum. Önemli de değildi. Bunu defalarca yaptığımız için ne diyeceğimi biliyordum. "Jerry'nin ne istediği umurumda değil. Meşgulüm."

Dört saniye kadar duraksadım, sonra Lyla'ya eleştirel bir bakış attım. "Emin değilim, birini keşfetmiş olabilirim."

Göz ucuyla, yakınlardaki bir adamın bana doğru döndüğünü fark ettim. Beni incelemeye koyuldu: Kadın, özenle topuz yapılmış kahverengi saçlar, sade inci küpeler, siyah kazak, sıkıcı ayakkabılar, yalnız, ara sıra tabletine bir şeyler yazıyor.

Ofiste gayet sıradan olan görüntüm, burada nasıl duruyordu sizce? Kasabada eğlenceli vakit geçirmek isteyen orta-üst sınıfın içinde göze batıyor olmalıydım.

İş dünyasının en iyilerini ve en parlaklarını seçebilen havalı ve entelektüel biri.

Başka bir deyişle, rekabetçi.

Lyla, şarkısına devam ediyordu. Telefonu omzuma sıkıştırıp tabletime bir şeyler yazdım. Belki içerideki ışığın etkisi olabilirdi ama her zamankinden daha güzel görünüyor ve daha güzel söylüyordu. Uzun, kıvırcık, sarı saçları, spot ışığının altında mükemmel parlıyordu. Üniversite yıllarımızda bir gece vakti yazdığını hatırladığım şarkıyı söylerken sesi berrak, kadınsı ve oldukça güçlüydü.

Kaşlarımı çatarak tabletimde anlamsız kelimeler oluşturacak şekilde harflere bastım. LİMONATA TURŞU SÜT ÜRÜNLERİ ÇİFTLİĞİ. Yanımdaki erkek doğrulup ne yazdığımı okumaya çalıştı. Kim olduğumu anlamaya çalışıyordu kuşkusuz. Ne düşündüğümü de. Düşüncelerim ne kadar önemliydi?

Lyla'nın şarkının sonunda sesi sekiz oktav yükselince şaşırmış gibi kafamı kaldırdım. Uzun süredir devam ettirdiğim sıkılmış ifadem dağılmaya başladı. Sanki yıllardır kayıp bir hazine bulmak için isimsiz insanları kovalamış, bu ıssız yolda yalnız ve bitkin devam etmiştim. Ve onu bulmuştum. Parmaklarım, sanki kontrolümden çıkmışlar da kendi başlarına hareket etmeye başlamışlar gibi tabletten teker teker uzaklaşıp göğsüme yaklaştılar. Kalbim. Sahnedeki bu kadın. İşte bu!

Açıkçası, ben bir oyuncu olmalıydım.

Ben telefona dönerken Lyla şarkıyı bitirdi ve alkış başladı. Tableti tutup aceleyle kalkarken, "Peter," dedim. "Onu buldum. Dolu olmamız beni ilgilendirmiyor. Dua et de bir menajeri falan olmasın." Lyla'ya doğru bir adım atıp durdum. " 'Önce onu dinlemek istiyorum' da ne demek? Başkası *kapmadan* onu bağlamalıyız, Peter. Senin onu dinlemeni..."

Durdum.

"Tabii ki haklıyım. Geçen sefer de haklı çıkmadım mı?"

Bir an, tereddütle öfkelenmiş gibi yaptım. "Evet, Dierks Bentley'yi tuvalete gitmek zorunda olduğun için kaybettiğimizi unutmadın herhalde." Kafamı çevirip aynı senaryoyu oynayan Garrett'e bakış attım.

Tam bu noktada gözlerimi sıkıp öfkeyle, "Peki, dışarıda görüşürüz. Çabuk ol."

Plana göre, telefonla konuştuktan sonra eşyalarımı toplayıp müthiş önemli bir işim varmış gibi hızla dışarı fırlayacak, rolümü tamamladıktan sonra dışarıda on dakika kadar Pinterest'te oyalanıp sonra da içeri dönecektim.

Şimdiye kadar oldukça başarılıydık.

Altı ay içerisinde üç kişiyi pusuya düşürmüştük. İki kişi, kartvizitini vermişti. Biri oldukça hevesli görünmesine rağmen iş ciddiye binince telefonlara dönmemişti. Her şey an meselesiydi. Büyük balığı yakalamaya çok yaklaşmıştık.

Tam gözlerimi kısıp büyük kapanışı yapmak üzereydim ki biri bana seslendi.

Güçlü bir ses. Erkek sesi. Birden, kim olduğunu anladım. "Bentley konusu tatsız olmuş."

Gözlerim kocaman oldu. Will Pennington'la yüz yüze geldim. Üstünde, iş şıklığından yoksun boz kahverengi kazak, koyu renkli kot vardı. Ancak bu rahat görüntüsünü asıl tamamlayan şey, yüzündeki keyifli ifadeydi. Dudaklarındaki gülümseme, gittikçe büyüyordu. Ne kadarını duymuştu acaba?

Şu an dışarıdan nasıl göründüğümü düşündükçe gerildim: Elinde tableti, sahte yetenek avcısı.

Karşımda duran siyah kıyafetli adam duraksadı. Tam da şarkı arasında Lyla'nın yanına gitmek üzere sandalyesinden kalkmak üzereydi.

Kahretsin.

Adamın yüzündeki tereddüttü okuyabiliyordum. Şimdi vereceğim tepki, teraziyi oynatacaktı.

Gözlerim, son bir değerlendirme için adamın kıyafetine kaydı. Siyah giyinmişti ama daha önce yüzlerce kere gördüğüm ciddi siyah takım elbiselerden değildi. Adamın sakalları vardı. Üzerinde, iki tarafında da çamaşır suyu lekesi gibi görünen beyaz iplikleri olan siyah kapüşonlu vardı. Ayakkabıları yeniydi ve yüzlerce dolar değerindeydi. Gözlerinde hevesli bir bakış vardı. Elinde, altın renkli numaraları olan birinci sınıf kalitede, şık bir kartvizit tutuyordu.

İşe yeni başlamış gibi görünüyordu. "Bu şirketi dün bodrum katımda kurdum," türünden değil ama, "Yorucu ama havalı bir menajerlik firmasında çalışan küçük biriyim. Büyük balığı yakalamam lazım yoksa kovulurum," türünden.

Yeni, büyük ve gösterişli. Mükemmel karışım.

Lanet olsun. Başka çarem yoktu. İleride bu anı, her şeyi değiştiren an olarak hatırlayacaktık.

"Peter!" diye bağırdım. "Ne hızlısın!" Dördüncü şarkısına başlayan Lyla'ya baktım. "Ne düşünüyorsun? Dediğim kadar var, değil mi?"

Dışarıdan bakarsanız, performansına hayran kalmış gibi gözlerimi Lyla'nın üstünden alamıyor gibiydim. Gerçekte ise, tepkisinden korktuğum için Will'in yüzüne bakamıyordum.

Ancak o, Lyla'nın ne kadar çalıştığını bilmiyordu.

Pazarlama ve tasarım, Lyla'nın işiydi.

Müzik ise ruhuydu.

Onu tanıdığımdan beri bu tutkusundan hiç sapmamıştı. Ona bu yüzden hayranlık duyuyordum. Ne istediğini bilmesi ve tutkusunun peşinden gitmesi, çok güzeldi. Diğerlerinin ne düşündüğünü önemsemiyordu. Yoluna çıkan engellere takılmıyordu. En kötü gününde bile sahneye çıkıp şarkısını söylüyordu. Durmak bilmiyordu. Bunu biliyor, anlıyor ve hoşgörüyle yaklaşıyordum.

Will kafasını kaldırıp sert bir ifadeyle Lyla'ya baktı. Stüdyo menajeri rolünü mü oynuyordu, yoksa bize *hâlâ* çocuk olduğumuzu ve Pennington *Yayınevini temsil etmeyi hak etmediğimizi* mi söylemek üzereydi, kestiremiyordum.

Bekleyiş uzadıkça ifadesi iyice ürkütücü bir hâl almıştı.

Bizde bir sorun olduğunu anlamış gibiydi.

Lyla'nın sorunu, bu kasabada country yıldızı olmaya çalışmasıydı; benimki ise akşamlarımı, bir barın arkasında, menajerleri kandırıp Lyla'yla sözleşme imzalatmaya çalışarak geçirmemdi.

"Şahane yetenek. Onu diğerlerinden ayıran, göz alıcı güzelliği. Sence, bu şarkı onun mudur?"

Arkamı döndüğümde Will'in büyülenmiş gibi Lyla'ya baktığını görünce şaşırdım. O kadar ikna edici oynuyordu ki ben bile ciddi olduğuna inanmak üzereydim.

"Evet!" dedim, heyecanla elimi sallayarak. "Evet, şarkılarını kendisi yazıyor!" Birden kendime geldim. "Yani, girişte ona benzer bir şey söylediğini anımsıyorum."

"O hâlde boşa zaman kaybetmeyelim," diye karşılık verdi. "Ne bekliyoruz?"

"Haklısın," diye bağırdım kendimi tutamayarak. "Ancak şimdi yanına gidemeyiz ki. Çünkü..." Duraksadım. Şimdi ne uyduracaktım? Sonuçta, karşımda duruyordu.

Will, kaşlarını kaldırdı. "Çünkü?" dedi bir süre bekledikten sonra.

"Tabii ya. Önce çıkıp Oswald'ı aramamız gerekiyor ya. Ajansın sahibi olarak son kararlar ona ait."

Will, dudaklarını büktü. "Oswald," diye tekrarladı. "Tabii. Oswald'ın onayını almamız gerek. O hâlde ben..." Eliyle bana işaret etti. Sonraki adımının ne olacağını kestiremiyormuş gibi, yüzünde soru işaretleri belirdi. "Haydi, ne duruyorsun."

"Tamam," diyerek başımı salladım ve dışarıya doğru yöneldim.

Tam biz çıkarken adam yerinden kalkmıştı ve heyecanlı bir hayran gibi sahneye yönelmişti.

Dışarı çıkar çıkmaz kahkahalara boğuldum. Arkamdan gelen Will de sırıtıyordu.

Bu arada, kapının iki yanında duran güvenlik görevlileri pek neşeli görünmüyordu.

Aynı anda konuşmaya başladık. Ben, "Teşekkür ederim," dediğim anda o, "Bu neydi böyle?" diye sordu.

Nihayet kahkahalarım kesildi ve gülümseyerek ona baktım. Bir an, gözüme genç biri gibi göründü. Genellikle çekindiğim patronum değil de yan komşummuş gibi. Birlikte oyunlar oynayarak, göle taş atarak büyüdüğün komşu.

Çekinerek konuşmaya başladım.

"İstersen benimle gel. Seni aydınlatacağım."

Bindiğim dalın çok da sağlam olmadığını, Will kaşlarını çatınca anlamış oldum.

Ne düşündüğünü anlayamadım ama Will'in tereddüt ettiği belliydi. Ama neden?

Gerilmeye başladım.

Patronuma çıkma teklifi mi etmiştim?

Ona çıkma teklifi ettiğimi mi düşünüyordu?

Patronum olduğu için benimle gelmeye çekiniyor muydu?

Ona asıldığımı sanmış olabilir miydi? Tanrım, yoksa ona asılıyor *muydum*?

Fakat düşünce trenime yeni vagonlar eklenmeden önce Will'in yüzündeki ciddi ifade dağıldı.

Nihayet, kaygısız bir gülümseme takınarak, "Önden buyur," dedi.

Çevremizdeki beş berbat seçenek arasından en makul olanını seçtim ve kapıya doğru ilerledik. Dışarıdaki neon ışıklarla aydınlanan kış soğuğuna karşın, içerisi çok sıcaktı. İnsanlar, sarkan kabloların ucundaki yüzlerce endüstriyel ampulün altında toplanmıştı. Bir köşede canlı müzik vardı. Siparişlerimizi verip tuğla duvarın önündeki bilardo masasının etrafına dizilmiş taburelere geçtik.

Oturur oturmaz Will merakla bana döndü. "Eee? O hâlde, eğlence anlayışın bu mu? Hafta sonları sahte menajer mi oluyorsun?"

Hoparlörden gelen ses, insanların gürültüsü ve ortama hâkim olan kaosa karşı bağırarak, "Gerçekten öğrenmek istiyorsan, evet," dedim. "Bugünlerdeki hobim. Akşamları kendimi eğlendiriyorum işte."

"Anlıyorum," dedi benimle alay edercesine. "Yani, en az benimki kadar sürükleyici bir sosyal hayatın var."

"İstediğin zaman bana katılabilirsin. Bu akşam nasıl çalıştığını gördüm. İyi ekip oluruz."

Lanet olsun. Yine aynı şeyi yapıyordum.

Ellerimi açarak ona asılmadığımı söylemek istiyordum ancak bunun, şüpheleri doğrulayacağından da emindim. Aklımdan geçeni yapmak yerine öylece oturup gülümseyerek, birden yanımdan geçen kadının çantasıyla ilgileniyor gibi yaptım. Payetli. Ne hoş.

O da konuyu değiştirmek istercesine başka bir şeyden bahsetmeye başladı. Sanki sözlerimi duymuş ama aramızdan geçip gitmesine izin vermişti. "Pazarlama müdürümüz ve tasarım uzmanımız, country yıldızı olmak istiyor demek."

"Evet," dedim, yeni konunun üstüne heyecanla atlayarak. "Evet. Sen nereden anladın?"

"Sahnede şarkı söylemesi büyük bir ipucuydu tabii ama onun dışında..."

"Mutlaka."

"Dolly Parton[29] saçı, toplantılara gelirken taktığı göz kamaştırıcı kemerler ve masasındaki çerçevesinde pembe harflerle 'Yeni Taylor Swift' yazan, gitarıyla şarkı söylerken çekilmiş fotoğrafı."

"Of, evet," diyerek duvara yaslandım. "Onun sorumlusu biraz da benim. O çerçeveyi üniversitedeyken hediye etmiştim ona." Metalik altın renkli ve üzerinde binlerce sim olan çerçevenin o günlerde ne kadar havalı göründüğünü düşünüp gülümsedim. Hâlbuki oldukça korkunçtu. Fakat Lyla'nın hoşuna gitmiş olacak ki o günden beri her masasının üstünde ona yer ayırmıştı.

"İyi arkadaşsın."

Güldüm. "Eğer başkalarının hayatlarının güzel parçalarını, sonsuza kadar saklamak zorunda hissedecekleri korkunç hediyelere dönüştürmemden bahsediyorsan evet, iyi arkadaş olduğum söylenebilir."

Esprimi anlamış olsa da konuyu dağıtmamak istercesine gülümsedi. "Sadece çerçeveden bahsetmiyorum." Eliyle barı gösterdi. "Burada bulunman, yaptıkların. Arkadaşlarının rock yıldızı olabilmesi için böyle şeyler yapacak çok az insan vardır."

Yüzündeki samimi ifade ve doğrudan iltifatı nedeniyle utansam da gülümseyerek karşılık verdim. "Country yıldızı aslında. Ayrıca benim de sınırlarım var."

"Ah, tabii. Country. Özür dilerim."

Keyifle sırıttı. İş ciddiyetinden iş dışı tavrına geçişi şaşırtıcıydı. Masaya gelişigüzel şekilde yaslanmıştı. Küçük oyunumuza, dans eden gözlerle eşlik ediyordu.

İki farklı insan olduğuna inanmamak elde değildi. İş çıkışında dışarıda takılan, şakalar yapan, hikâyeler anlatan Will ve aceleyle bir yere yetişmesi gerekirken, Manhattan'ın ortasında turist ka-

[29] Dolly Parton, ABD'li country pop şarkıcısı. (e.n.)

filesinin arasında kalmış gibi hararetle koridordan geçip giden, mükemmel gri takım elbiseli William Pennington.

Bu hafta altı toplantı yapmıştık ve bir kez bile gülümsediğini görmemiştim.

"İşini seviyor musun?" Yine düşünmeden konuşmuştum. "Yani, yeni işini."

Yüzü birden gerildi.

"Merakımdan soruyorum," diye ekledim hemen, "çünkü baskı altında olduğunu tahmin edebiliyorum. En tepede olmanın yarattığı baskı. Ekonomik olarak da zor günlerden geçiyoruz, falan."

Bu konuyu açmasaydın iyiydi, Sav. Bunlardan bahsetmek istemediği çok belli. Korkunç biriydim. Kötü göründüğün için markette sana nasıl olduğunu soran kasiyer gibiydim.

"En tepede değilim."

"Doğru." Tepede olmanın ne demek olduğunu tartışmak istemiyordum. "Tabii. O hâlde, o kadar da kötü değildir. Merak ettim işte. Neyse."

Sıradan, siyah ayakkabılarıma bakarak düştüğüm duruma kendimi hazırladım. Bir an gayet çekici ve eğlenceliyken, diğer an öğretmeniyle konuşan ilkokul çocuğuna dönmüştüm.

"Söylediğin şey, yanlış değildi," dedi bir süre sonra. "En tepede değilim ve asıl sorun da bu."

Vay be. Açık açık anlatacak gibiydi. Eğer karşımda otururken samimi ve dürüst olmasaydı ve bu sözleri bir yerden okusaydım, bir hayli gururlu ve hatta bencillik eğiliminde olduğunu söylerdim. Kim, sorunun şirketin CEO'su olmamasından kaynaklandığını söylerdi ki sonuçta? Sanki komutada ikinci sırada olması kişisel hırslarına zarar veriyor gibiydi. Bu yüzden de yardımcı editöre dert yanıyordu. Birinci dünya insanlarının sorunları işte!

Fakat sözlerini doğru anlamadığımı anlatırcasına bakıyordu. Tam bir şey söyleyecek olduğumda, kaşlarını kaldırıp kendini açıklamak istercesine söze girdi. "Neden ki? İşte nasıl görünüyorum?"

"Ya..." Gergin bir kahkaha attım. Bu, konuşmak isteyeceğim son şeydi. Hem bunu konuşursak eline ne geçecekti ki? *Açıkçası, Will, sorduğun için söylüyorum. Ucu korkutucu derecede sivri bir iğne kadar sert görünüyor ve öyle davranıyorsun. Çalışırken yüzde yüz korkutucu, işte zaman geçirirken ise yüzde doksan dokuz zavallı duruyorsun.*

Painted Pony'deki karşılaşmamızdan sonraki hafta yüzüme bakmamıştı. Sanki hiç karşılaşmamışız gibi davranmıştı. Tek yaptığı, emirler yağdırmak, kapalı odasında günün on saatini çalışarak geçirmek, bazen günlerce ortalarda görünmemek ve bir öğleden sonra gelip Clyve'ı kovmaktı. (Bilgisayar kullanmayı bilmeyen pazarlama müdürümüz, bunu hak etmişti.) Bunlara rağmen, aklıma gelen ilk kelime, "korkutucu" oldu.

Olabildiğince hakaretten uzak, bir o kadar da övgüye yakın bir kelime seçerek, "Verimli," dedim. "Verimli çalışıyor gibi görünüyorsun."

Yavaş yavaş, "Verimli," diye tekrar etti.

Daha fazla bir şey söylemeye cüret etmeden, "Evet," diye mırıldandım.

Bana uzun uzun, şaşkın bir ifadeyle baktıktan sonra kahkaha atmasıyla beni şaşırttı. İlk defa kahkaha attığını duyuyordum. Tok ve dolu dolu bir sesti bu. Daha sık kahkaha atmaması, dünya için büyük kayıptı. Arkamızdaki iki kadın da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyordu.

Biraz öne doğru yaslanıp gülümsedim.

Kendi bölgemi belli etmeye çalışmıyordum tabii. Sahiplenmemi gerektirecek bir şey yoktu.

Sadece... Hareket olsun diye yapmıştım işte.

"Savannah, biliyor musun?" dedi Will, neler döndüğünü fark etmeden, "New York'ta çok başarılı olurdun. Ancak iş konularını işte bırakmaya ne dersin?" Gözleri karşı duvardaki dart tahtasına takıldı. Bir çift, son oku attıktan sonra çıkışa doğru yöneldi. "Oyun oynamak ister misin? Yoksa *Polar Star*'a dönmen gerekiyor mu?"

Aslında dönmem gerekiyordu. Ancak o adama karşı çok iyi iş çıkarmıştım. Şanslıysam, menajer çoktan Lyla'ya kartvizitini vermişti bile.

Bir kereliğine kendim için sosyalleşmem iyi olabilirdi de.

Lyla, benimle gurur duyardı. Her zaman, dışarı daha sık çıkmam gerektiğini, Ferris ve Olivia'yla oturmaktan başka şeyler yapmam gerektiğini söyler dururdu.

"Normalde, şimdi elimde kontratla geri dönüp Lyla'ya imzalatmaya çalışmam gerekiyordu ama bu seferlik bekleyebilir," diyerek tabureden indim. "Dart oynayalım."

Kalabalığı yarıp geçerken ona, restorandaki arkadaşlarının yanına dönmesi gerekip gerekmediğini sormadığımı fark ettim. Yalnız gelmediği kesindi. Cuma gecesini tek başına barda geçiren erkeklerden biri olamazdı.

Aniden bastıran acıma duygusuyla ona baktım.

Tanrım.

Bunu nasıl daha önce düşünememiştim?

Daha yeni taşınmıştı. Yayınevinden kovulunca tüm hayatını New York'ta bırakmıştı. Ömrünün çoğunu orada geçirdikten sonra evine geri döndüğünde, eski arkadaşlarının çoktan taşındığını, evlendiğini, bebek sahibi olduklarını görmüştü. Bütün bunlar yüzünden ıssızlaşmış, sarsılmış ve dolduramayacağı bir boşlukla karşılaşmış olmalıydı. Ve işte buradaydı.

Cuma gecesi.

Tek başına.

Ne korkunç!

O, bunca zaman bağımsız ve endişesiz görünerek dolaşmıştı ve Pennington Yayınevinde çalışan herkes, onu "yeni korkutucu patron" olarak görmekten öteye gidememişti.

Kendime yeni bir görev edindiğimi hissedebiliyordum.

Cade ailesi böyleydi: Dünyada görmek istediğin değişikliğe, kendinden başla.

Başkalarına yardım etme fırsatı her zaman elimize geçmese de her gün küçük olaylarla da karşılaşmıyor değiliz.

Başkalarına yardım ederek yükselebiliriz.

Falan filan.

Kafam bu basmakalıp öğretilerle meşgulken, dart tahtasının önüne geçtim.

Yardımseverliğim tavan yapmıştı.

Gerçi, bu akşam tüm aile sofrada toplandığında paylaşılabilecek türden ya da (ailemin sürekli sorduğu gibi) vergiden düşülecek tarzda bir şey değildi ama buna yakın sayılırdı.

Tahtadaki üç oku alıp, neredeyse silinmiş olan kırmızı çizginin arkasına geçtim. Will'e gülümsedim.

"Önce sen," dedi, ellerini ovuşturarak. "Daha önce oynadın mı?"

"Birkaç kere," dedim ve oku kaldırıp gözlerimi kısarak elimi sallamaya başladım. Ok, bej dokuza isabet etti.

Geri çekilerek yerimi ona devrederken, "Oyuna heyecan katalım mı?" diye sordu.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak ona baktım. "Olabilir. Peki nasıl?" Aklıma gelen fikirle gözlerim açıldı. "Ben kazanırsam, bir sonraki yayın toplantımızda yönetici oyuna sahip olacağım."

Başını yana yatırdı. "Patron olmak için iddiaya giriyorsun. Hem de dart oyununda."

"Hayır," dedim parmağımı kaldırarak. "Dart oyununu kazanırsam patron olmak istiyorum. İkisi farklı şeyler."

Güldü ve oku attı. Kırmızı on sekize isabet etti. "Ben, daha çok, 'kaybeden patates kızartması ısmarlar' tarzında şeyler düşünmüştüm. Peki, şuna ne dersin?" Duraksadı. "Kaybeden, bir soruya cevap verecek."

"*Doğruluk mu cesaret mi* gibi yani, öyle mi? Ortaokulda mıyız?"

"Bazı şartlar olacak, tabii."

"Ne gibi?" Düşüncesi bile beni heyecanlandırıyordu. Oldukça hareketli ve gürültülü bir ortamdaydık. Üç farklı yönden müzik sesi geliyordu. Tabak çanak ve bardak sesleri, her yere yayılmıştı.

Buranın, Painted Pony Saloon'da Tom'la geçirdiğim günlerden farkı yoktu. Ama Will'in yanında, bira lekeleriyle dolu zemin bile *yıllardır burada buluşan binlerce arkadaşın ayak izleriyle gösterişli bir şekilde yıpranmış vintage kaplama* gibi görünüyordu. Yüksek ses, rahatsız edici olmaktan çok, canlandırıcı etki yaratıyordu. Yanımdaki kalabalık bile küstahça sarhoş değil de bir hayli arkadaş canlısı gibiydi.

Az önce taburesinden düşen adam hariç. O, bir hayli tuhaftı.

"Üç veto hakkımız var. Ayrıca profesyonellikten uzaklaşmayacağız."

Profesyonel. Tabii.

"Şirketçe gittiğimiz son tatildeki, Yossi'nin 'birbirimizi tanıyalım' oyunu gibi bir şey olacak yani."

"Patates kızartmasını unutma," diye uyardı parmağıyla. "Patronluğumu konuşturuyorum ve iddiayı, patates sepeti olarak büyütüyorum."

Kaşlarımı çattım. "Yossi de öyle yapmıştı. Donutlarla."

Yine de o, bara doğru giderken gülümsememe engel olamadım.

Birkaç dakika sonra elinde sepetle geri döndü. "Önce hanımlar," dedi.

Çizgiye geçtim. "Hafta sonu çalışmak için kandırılmış gibi hissediyorum," diye mırıldanarak tahtaya baktım.

İlk turda 32 puan aldım.

O da 40 puan aldı.

"Evet," dedi, okları tahtadan çıkartırken. "Neden haftaya yapılacak toplantıda yönetici oy hakkına sahip olmak istiyorsun? Amacın ne?"

"Amacım falan yok. Sadece..." Omuz silktim. "Rob, Weaver teklifi için bastıracak ve Giselle de fenomen şarkıcıları ön plana çıkartmak isteyecek. İkisi de birbirinden kötü fikirler."

"Çünkü sen, Smith'i istiyorsun."

"Hayır. Önerisini bir daha okudum ve biraz araştırma yaptım. Aramızda kalsın ama pek etkilendiğimi söyleyemem."

Will, nadir kahkahalarından birini daha patlattıktan sonra oku attı. "Samimi bir açıklama oldu."

Üçüncü okunu atarken, onu gülümseyerek izlemeye devam ettim. "Neyse işte..." Yanında fazla konuştuğumu fark edince omuz silktim. Gerçi o, bu durumu pek önemsemiyordu ama. "Yine de onu ön plana çıkartacağım. Eğer sizi ikna edebilirsem kendimi de ikna etmiş sayacağım."

"Peki, Weaver projesinin ya da şarkıcıların sorunu ne? Kendi yazarını desteklemiyorken, onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Rob, Weaver'ın potansiyelinin yüksek olmasına güveniyor olsa da ben, Instagram hesabının ücretli takipçilerle desteklendiğine eminim." Tahtanın önüne geçerken sustum. Sonra ona doğru döndüm. "Yani dürüst olmak gerekirse Will, uzmanlığı tahnitçilik üzerine. Hayvan postu doldurmaya hevesli iki yüz bin insan nerede? Neredeler? Şarkıcı gruba gelecek olursak..." Omuz silktim. "Teknik olarak, ünlü sayılabilirler ama totem direğine reklamları asılacak kadar değiller. Fakat asıl sorun, kitapları. Özgünlükten, tutkudan uzak. Amaçları yok. Varmak istedikleri yer net değil. Benim ilgimi çekmediler ve açık sözlü olmak gerekirse sadece isimlerine bakarak kitapları alınacak kadar ünlü de değiller. Yani, isimleri olmadığı için satış hedefleri ancak *içerik* sayesinde tutturulabilir. Ki ondan da yoksunlar."

Oku attım. Bej 15.

"Vay be. Böyle güzel birinden doludizgin açıklamalar."

İltifatı, yüzümü kızarttı. Sözlerinde samimi miydi? "Doğrusu bu. Kimseyi pohpohlamak için maaş almıyorum."

"Peki, başkalarını eleştirdiğin gibi eleştirilmeyi kaldırabilir misin?"

Her ne kadar şakacı ses tonuyla sormuş da olsa bir an durakladım. Bir hayli eleştirel konuşmuştu, değil mi? Daha önce sert eleştiriler yaptığımı düşünmemiştim ama bu, gizemli editörümün de söyleyebileceği bir şey değil miydi? Fakat arada fark vardı. Ben yazarlara doğrudan eleştiri yöneltmek yerine, söyleyeceklerimi iltifatlar katmanları altında sıkıştırıverirdim.

"Hayır," dedim. "Kolay kırılırım. Bu da benim kusurum. Tek sözle bile yaralı geyiğe döner, bir hafta boyunca aksayarak dolaşırım. Neyse," diyerek ok attım, "önerilerden bahsediyorduk."

Kollarını önünde birleştirip, kendi sırasını beklemeye koyulmuşken, "Giselle'in kararlarına güvenmiyor musun?" diye sordu. "Yıldız yazarları var."

"Mutlaka," diyerek hedef aldım. "Çünkü kötü yazarları bize itelerken kendine iyi olanları alıyor. Geçen sene, reddedilen dosyalar arasından iki kişiyi keşfettim, çalışmalarını düzenledim, yayın toplantısına sunmak üzere hazırlık yaptım. Tam herkesin içeri girmekte olduğu sırada, benim adımı silip kendi adını yazdı."

Üçüncü okun 20 puanlık bölgedeki üç katı alanına denk gelişini izledikten sonra, heyecanla Will'e döndüm. Ancak benim kadar neşeli görünmüyordu. Hatta kaşlarını iyice çatmış, olduğu yerde doğrulmuş, omuzları genişlemişti. Kollarını önünde birleştirmiş hâlde beni izlemeye devam ediyordu. Aslında bana galibiyeti getiren atışımın farkında bile değildi.

"Hangi sözleşmeler?"

Gerildim.

Fakat bakışları beni delip geçiyordu. Son iki haftada öğrendiğim bir şey varsa, o da lafı dolandırmamaktı. "Dutton ve Seuss."

Emin olmamakla birlikte, ışığın değiştiğini hissediyordum. Gözlerindeki buz mavisi alevler, geri dönmüş gibiydi. "Harry Sullivan ne yaptı peki? Bu işe el atmış olması lazım. Sizin müdürünüz, o."

Çenemi sıktım. "Fark etmemiş olabilirsin ama Giselle biraz korkutucudur."

O anda anladım. *Fark etmemişti* gerçekten. Kendisi de o kadar korkutucuydu ki etrafında olup bitenleri görmüyordu.

"Annemin bundan haberi var mı?"

"Annen mi?" Kendime hâkim olamadım. "Annen, ona bayılıyor. Kimse onu annene şikâyet etmeye cesaret edemez."

Dudaklarımı ısırarak *görünüşe göre ben hariç*, diye düşündüm. Oğluna her şeyi samimiyetle anlatmıştım işte.

"Bu şirketin kötü yönetilmesi, gittikçe ağır gelmeye başladı." Kelimeleri tükürür gibi söylemişti.

Bir an ona acıdım. Başka çaresi olmadığı için memleketine dönmüştü ve annesinin sıfırdan kurduğu bu imparatorluğun sadece ekonomik krizde olmadığını, aynı zamanda yanlış kararlar altında boğulduğunu da görmüştü. Her gün, bazıları için annesinin neden olduğu sorunlarla boğuşurken bir yandan da karmaşık güç dengeleri ve kişisel ilişkilerle de başa çıkması gerekecekti.

"O kadar da kötü değil," dedim. "Buraya kadar geldik sonuçta, değil mi?"

Ne hissettiğini belli etmeden, "Dişimizi sıkarak," dedi.

Üzülmüştü. Ben de onun için üzüldüm.

"Çalışmaya devam edenler, sadık ve yetenekli insanlar. Belki Sterling Yayınevi değiliz ama Penningtonda çalışanlar, işlerini seviyorlar. Hepimiz eşitiz ve bir anlamıyla aile gibiyiz." Neşeyle gülümsedim. "Giselle de kötü üvey kardeş işte. Kendimizi kurtaracağız. Göreceksin."

Ben konuşurken Will'in ifadesi değişti. Nedense ensemden kuyruk sokumuma kadar içimi titreten bir ifade takınmıştı. Gözlerindeki öfkeli bakış tamamen geçmemiş, arka plana yerleşmiş gibiydi. Uzun süre de oradan ayrılacağa benzemiyordu. Fakat benimle göz göze geldiğinde gözleri düşünceli bir hâl aldı.

Uzaklarda bir yerden "Big Green Tractor"[30] çalmaya başladı. Dart tahtasına kıskançlıkla bakan bir çift olduğunu fark ettim.

"Neyse," dedim uzun süren sessizlikten sonra. "Yeni oyuna başlamamız gerekebilir."

Yine uzun süren sessizliğin ardından, ikimiz de ne yapacağımızı kestirmeye çalışarak birbirimize baktık. Bir terazide durmuş, sonraki hamlemize karar vermek için milisaniyemiz varmış gibi davranıyorduk. Diğer taraftan, patrona tüm sırları anlatmış biri olarak kendimi kötü hissediyordum. Fazla konuşmuştum. Ama içerisi çok güzeldi. Sıcacıktı.

[30] Jason Aldean'ın 2019 yılında çıkan Wide Open albümünden bir şarkı. (e.n.)

Telefonunun çaldığını duyduk. Biraz tereddüt ettikten sonra elini cebine attı. Ekrana bakıp, "Ben artık gideyim," dedi.

"Ben de," diye karşılık verdim. Eşyalarımı topladım.

Sokağa çıktığımızda havanın değiştiğini, çevremizde devam eden eğlenceye rağmen gecenin büyüsünün kaybolduğunu hissettim. Will, iki elini de cebine soktu.

Sanki lisedeymişiz ve o, beni eve bırakıyormuş gibiydi.

Peki neden?

Yeniden *Polar Star*'a girerken aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Will, neden bu gece tek başına buraya gelmişti? Ona kim telefon etmiş ve eve dönmesi gerektiğini hatırlatmıştı?

Telefonun çalışı, henüz davet edilmediğim başka bir hayatı olduğunun göstergesiydi. Belki de hiç davet edilmeyecektim.

Bu düşünce moralimi bozsa da aklımı buna vermemeye çalıştım.

"Evet," dedim cümlenin sonunu düşünmeden. "Sorularımı soramadım."

Kapının iki yanında duran görevlilere kimliğimizi gösterdik. Will, başını sallayarak, "Öyle oldu," dedi.

Arkamdan gelmeye devam ettiğini hissettikçe içimi bir sevinç kapladı. *İçeri* girmişti, yol ayrımında kendi yoluna gitmeyi seçmemişti.

Restoranın dar merdivenlerinden çıktı. Gitmiyordu. Henüz.

Tanıştığımızdan beri ilk defa, kendi kendime Will Pennington'ı ne kadar iyi tanıdığımı itiraf ettim. Korkutucu olabilirdi. Hatta sahneye çıkıp *bunlarla ne halt edeceğim* der gibi bize baktığında oldukça sinir bozucuydu. Öte yandan... Eğlenceli biriydi. Doğal. Komik. Tüm hayatını işine adamadığı ortadaydı.

Benden anca birkaç yaş büyük olmasına rağmen gerçek bir yetişkindi. Gerçek bir yetişkin gibi giyiniyor, gerçek bir yetişkin gibi yaşıyordu. Bense kız kardeşimin evinde bir oda kiralamış, roman yazmak gibi tuhaf ve öngörülemeyen bir hayalin peşine takılmış; biri, vergilendirme sistemini anlamadığımı fark edecek diye korkarak yaşayan biriydim. Yetişkin bedeninde çocuk gibi yaşıyordum.

Diğer taraftan, Will ise...

Arkama baktığımda, Will'in kıvırcık saçlarının özensizce bir tarafa savrulduğunu gördüm. Saçlarını tutturmak için bir ürün kullandığı belliydi. Öylesine boca edilmemişti, sadece şekil vermeye yetecek kadardı.

Gerçek bir... Adamdı.

"Evet," diye devam ettim merdivenlerden çıkarken. "Country müziği sever misin?"

Olabilecek en sıkıcı soruyu sorduğumun farkındaydım ama aklıma bir tek bu gelmişti.

"Nefret ederim."

"İşte buradasınız!"

Aniden durdum. Tam karşımda Giselle duruyordu.

Bölüm 12

"Ah, Savannah." Giselle'in oldukça pahalı görünen dudakları, düşünceli bir şekilde büküldü. "Suareye geldiğini bilmiyordum."

Suare, üç hafta önce benim için Günün Kelimesi idi. Özel gösteriler için kullanılıyordu. Havalı partiler, samimi buluşmalar. Kelimeyi tam yerinde kullandı.

Will'e bakmaya ne cesaretim vardı ne de yüzüm. Yani, biraz önce Giselle'in arkasından neler söylemiş, neler anlatmıştım. Bunca zamandır, Will'in karşı tarafla iş birliği içinde olduğunu fark eder gibi olmuştum. Hâlbuki diğer bardayken tarafsız oyuncu, henüz iki takıma da gönül vermemiş gibiydi. Kırmızı takımda güçlü yöneticiler, mavi takımda Pennington'ın geri kalanı, mazlumlar, sıradan insanlar.

Fakat o, Pennington Yayınevinin yayın yönetmeniydi. Bayan Pennington'ın oğluydu. *Tabii* ki onların takımından olacaktı.

Giselle ise göz kamaştırıcı görünüyordu. Kısa ve platin sarısı saçları, *Pantene* reklamında oynayacak kadar ipeksiydi. Bembeyaz ceketinin altındaki gümüş renkli bluzu, ışık altında, iş dünyasındaki doğru kişi olduğunu hatırlatacak kadar kararında parıldıyordu.

Bense... Kendimi düşününce yüzümü buruşturdum. Saçlarımı, çevresinde olan bitenleri zerre önemsemeyecek kadar çok çalışan bir menajer topuzu yapabilmek için aynanın karşısında yirmi dakika uğraşmıştım.

Elimle hızlıca topuzu düzelttim.

"Of," dedim, olabildiğince sakin kalmaya çalışarak. "Biz de burada karşılaştık."

"Demek öyle." Benimle pek ilgilenmeden Will'e döndü. "Senin için endişelenmeye başlamıştık, Will. Başını çarparak, yere yığılıp kalmış olabilirsin diye Sam'i arkandan gönderecektik." Belli belirsiz bir kahkaha attığı anda, Sam yanında belirdi. Aklımı kurcalayan gizem çözüldü.

Giselle, Sam'in görüş açısından beni çıkarmış olacak ki Sam, önce Will'e baktıktan sonra beni görünce irkildi. "Savannah. Selam."

"Selam." Her zamankinden daha gergindi. Neredeyse birlikte çıktığımız ilk yemek randevusunu hatırlatmak ister gibiydi. Neredeyse. Ya da daha fazlası da olabilirdi. Normalden fazla dikkatli, fazla endişeli. Ellerini huzursuzca cebine sokuşundan belliydi. Suçluluk duyuyor gibi Will'e döndü. Bir şey mi saklıyordu?

ÖOK odasının dışında karşılaştığımız gibi.

Yine aklıma tuhaf düşünceler geldi. *Sam*, gizemli editörüm olabilir miydi?

"Yemekler geldi," diye mırıldandı. Sesi, fazla alçak bir tonda -Sam'in kendisi için bile- çıkıyordu. Giselle ve Sam'in arasındaki romantik ilişkide pasif taraf Sam'di tabii. Yani, öyle olmak zorundaydı. Eğer ikisi de Giselle kadar gergin olsaydı, birbirlerini öldürürlerdi. Bu yüzden yan yanalarken Sam'in kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmasına alışıktım ama şu anda bu denli gergin olduğunu görmek beni şaşırtmıştı.

"Nihayet," dedi, Giselle. "Buraya gelmeyelim, demiştim. Burası dışarıdan kötü görünmekle kalmıyor, servisi de çok yavaş. Hadi, masaya dönelim."

Giselle arkasını dönüp gitti, Sam de onu takip etti fakat Will, kılını kıpırdatmadı.

Körü körüne peşine takılan biri olmadığını fark eden Giselle, durdu.

Bize doğru döndü.

"Hemen geleceğim," dedi Will, yine de hareket etmeden.

Giselle gülümsedi. "Süper."

Ancak o da hareket etmedi.

Uzun ve oldukça garip bir an boyunca gülümseyerek birbirlerine baktılar. Giselle, ne kadar uzun süre öylece durup ona doğru gülümseyerek bakarsa baksın, Will'i harekete geçirmeyeceğini anlayınca başını salladı. "Tamam, içeridekilere geleceğini söyleriz."

"Anlaştık." Başını hafifçe sallayan Will, Giselle gözden kaybolunca bana döndü. "Pekâlâ, Savannah. Bana bu ortamdan uzaklaşma fırsatı sunduğun için teşekkür ederim. Şahaneydi."

Aslında beni ortamdan uzaklaştıran sizdiniz, efendim, demek geçti içimden. Neyse, bunu belirtmeye gerek yoktu.

"Size iyi... Toplantılar."

Lütfen Giselle hakkında söylediklerimi onlarla paylaşma, diye eklemek istedim ama bu şekilde umutsuz vaka gibi görünmemin yanı sıra, bir fark da yaratamazdım. Eğer anlatmak isterse anlatacaktı.

Duruma hiç müdahale etmeden, olabildiğince içten gülümseyip takıma seçilmeyen küçük kız çocuğu gibi üzgün görünmemeye çalışarak el salladım. "Pazartesi görüşürüz."

Beni başıyla selamladı ve şimdiden bulutlanan bakışlarla masasına doğru döndü.

Giselle'in yetkileri elinden alındı.

Pazartesi sabahı, giriş salonunun mermer zeminin üstünde -ve titreyen avizesinin altında- dururken kulaklarıma inanamadım. Haber öyle hızlı yayılmıştı ki her yerden uğultu yükseliyordu.

Giselle. Meşhur Giselle. Parlayan yüzüyle on yıldır burada olan Giselle. Son iki yılda gözünü yayın yönetmenliğine diken Giselle. Edebî zekâya sahip olma taklidini buradaki herkesten daha iyi yaptığı için Bayan Pennington'ın en sevdiği evcil hayvanı Giselle.

Çevremdeki sessiz ve bir o kadar da sersemletici konuşmaların arasında haberin etkisiyle uyuşmuş gibiydim.

Ofisin kapısını açtığımda Lyla'nın heyecanlı karşılamasıyla yüz yüze geldim. Sandalyesinden kalkıp akşam vaktinde sahibini karşılayan köpek gibi üzerime atladı. "Duydun mu?"

"Sayılır."

Lyla, beni içeri alıp kapıyı arkamdan kapattı. Aslında koridordaki tüm kapılar kapalıydı. Normalde Bayan Pennington'ın muhafız gibi haber vermeden bizi kontrol etmesi için yazılı olmayan kurala göre, kapıların açık olması gerekiyordu. Bugün herkes, son dakika haberini rahatça konuşmak istemişti belli ki.

Muhteşem Giselle yenilgiye uğramıştı.

Hem de benim yüzümden. Değil mi?

"Bu sabah, masasından bir kutu eşyayı alt kata indirdiğini gördüm. Birinci kata." Lyla, pek keyifliydi. "İstifa etmemesine şaşırdım doğrusu. Onu tanıyorsun sen de. Birinci kata indirilerek saygınlığını yitirmek yerine, işsiz kalmayı tercih ederdi. Bana kalırsa bir hafta içinde başka bir iş bulup istifa edecek."

"Hangi pozisyona geçmiş?"

"Hatıra Bölümü'ne yardımcı editör olmuş. İnanamıyorum. Harry olsa bir derece, Clyve zaten öyle vasat çalışıyor ki ona hiç şaşırmazdım. Ama Giselle... İki gece önce yönetimdekilerle yemekteydi. Onları gördüm!"

Tam o anda kapı çaldı. İkimiz de yerimizden sıçradık ve masalarımızın başına geçip bilgisayarın ekranını açmak için fareleri elimize aldık.

"Gelin," dedim olabildiğince sakin şekilde.

İçeriye Will girdi.

Gözlerindeki huzurlu bakıştan eser yoktu. Aslında iki gece önceki bakışları tamamen silinmiş, sekizden altıya kadar takındığı sert ifadesi geri gelmişti. Mükemmel ütülü ve dar kıyafetleri içinde pek huzursuz görünüyordu.

"Savannah. Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii."

Ben Will'in peşinden koridora çıkarken, Lyla'nın beni takip eden gözleri yuvalarından çıkıp geri girdi. Nasıl çıkmasın zaten? Bu kelimeler, son on iki aydır kıyametle eş anlamlıydı. Bunları duyan herkes işten atılmıştı.

Benim sıram gelmişti demek.

Will'in peşinden, onun koridorun sonundaki odasına kadar yürüdüm. Yanımızdan geçen iki kişi bizi görünce, şaşkınlıkla duvara yapışarak bize yol verdi. Tanrım. Dedikodu şimdiden yayılmaya başlamıştır. Masama göz dikenler bile olmuştur.

Odasına girdik. Kapı kapandı.

Buraya, daha önce bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar gelmişimdir.

"Otur, lütfen." Masasının önündeki iki deri koltuğu işaret etti.

Etrafa bakınarak koltuklardan birine geçtim. Masası, binanın 1970'lerde satın alındığı zamandan kalma, diğer masalarla uyumlu şekilde, eskitilmiş çamdan yapılma kocaman bir masaydı. Onun dışında, odasındaki her şey yeniydi. Masasının altından odanın diğer ucuna kadar kırmızı bir İran halısı seriliydi. Bir duvarda, içinde yeni ve eski kitaplar olan maun bir kitaplık duruyordu. Will'in arkasındaki iki pencereden, dışarıdaki devasa akçaağaç ile kış havası görünüyordu. Eskiden, pencerelerin çevresinde çerçeveler asılıydı. Yayıncılık sektörüne adanmış, dünya genelindeki başarıları ve genellikle de Harry'nin olduğu düzinelerce fotoğrafın sergilendiği çerçeveler...

Şimdi yerleri boştu. Duvar, sabah ışığında mavi gibi görünen soğuk gri renge boyanmıştı.

Will, derin bir nefes aldı. "Haberi almışsındır."

Lafı dolandırmadı. Bu duvarların arasında büyüdüğü için haberlerin ne kadar hızlı yayıldığını biliyordu ne de olsa.

"Evet," dedim. "Şaşırdığımı söylemeden edemeyeceğim."

Daha fazlasını duymak ve bilmek istemediğini belli edercesine başını salladı. "Cuma akşamı benimle açık sözlülükle konuşmandan çok etkilendim. Şirketteki kronik sorunlara ne kadar hâkim olursam uzun vadede herkes için o denli iyi olacak."

Mesele buydu demek. Korktuğum... Hayır, bunu kendime bile itiraf etmeyecektim. Şüphelerim doğruydu. Şirket hakkında konuşmak için odasına çağırmıştı beni. Bu durum, sözde bahis olayını bile açıklıyordu. Dart oyununu da şirkette neler olup bittiğini öğrenebilmek için ortaya atmıştı. Ben de aklımdan geçen her şeyi anlatmakta ne hevesliymişim meğer.

"Ne güzel." Ağzımdan olumlu kelimeler dökülse de kibar ama mesafeli ses tonuyla konuşuyordum. Arkama yaslanmak için kendimi zorladığım dik oturuş kadar serttim.

"Yossi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yossi mi?" Antenlerim açıldı. On senedir burada çalışan Yossi, her toplantıda beni canımdan bezdirse de özünde iyi biriydi. Pennington'a sadıktı. Kitapları seviyordu. İyi bir hayatı hak ediyordu. "Yossi, şahane biri."

"Öyle mi?" Önceki akşam, dart yeteneğimi sorguladığında yaptığı gibi, tek kaşını kaldırdı. Fakat bu sefer, bende aynı etkiyi uyandırmadı. Gerildim. "Üç kere işe geç kaldı."

Zamanlama sorunu olduğu doğruydu ama bu, işe çevreci bisikletiyle gelmesinden kaynaklanıyordu. Bazen su birikintisine düşüyordu ve bazen de sabaha kadar kitap okuduğu için alarm sesini duymuyordu. Gerçek kitapsever ikilemiydi bu. Burası, bir yayıneviydi ve burada çalışması için, kitap okumayı kalpten sevenlerin işe alınmasının kabul edilen sonucu bu olmalıydı.

"Takım çalışması konusunda diğerlerine ayak uyduramadığını fark ettim."

Onu bu yüzden suçlayabilir miydik? Giselle'in kanatları altındaydı. Giselle, ne zaman onun taslaklarından birine el atsa her şeyi mahvediyor ve suçu da Yossi'ye atıyordu. Öte yandan, taslak başarılı bulunursa da Yossi'nin hak ettiği övgüleri topluyordu.

"Yossi, şirket için çok önemli biri. Eşine az rastlanır çalışanlardan. Onu kovmadan önce beni kovmanız daha yerinde olur."

İşte. Söyledim. Kendimi tehlikeye atsam da gerçeği söylemiş oldum.

"Evet ama kendine güveniyor mu?" diye devam etti nefes almadan. "Takım çalışması yönetebilir mi?"

Ben, ne zaman Pennington'ın ispiyoncusu oldum acaba? Ne zamandır yöneticilerle karanlıklarda oyalanıp diğerlerinin hayatlarını bitirecek sırları paylaşır oldum? Will'le ne zaman yan yana gelsem, birileri ya kovuluyor ya da görevden alınıyordu. Olanları takdir etmediğimi söyleyemem ama konu Yossi olunca da böyle hissedebilecek miydim?

Yossi'yi kötüleyebilecek miydim?

Hayır. Canı her sıkıldığında, yaşanan küçük aksaklıkları patronun kulağına fısıldayan ispiyoncu ben olamazdım.

Başımı kaldırdım. "Bu soruları Yossi'ye sormanız daha iyi olur. Benim biraz işim var, kusura bakmazsanız. Harcama raporlarımı teslim etmem gerek. Odama dönsem iyi olur."

Kollarını masasına dayamış hâlde heyecanla soru soran Will, bir anda geri çekildi. Gözlerindeki bakış, beni daha yeni görüyor gibi yumuşadı.

"Tabii," dedi uzun süre sustuktan sonra. Ayağa kalktı. "Evet, raporları bugün teslim etmen gerekiyor. Hatırlattığın iyi oldu."

Aramıza mesafe girmişti. Bunu hissedebiliyordum. Beni geçirmek için kapıya kadar geldiğinde onun da bunu hissettiğinden emin oldum.

Kapıda ona baktığımda, yüzünde başka bir ifade oluştuğunu gördüm. Bana öyle geliyor olabilirdi ama sanki üzülmüş gibiydi. Savunmasız kalmış, hislerini paylaşacak güvenli bir liman arayan biri gibiydi. En tepede yapayalnız olmalıydı.

Bilemiyorum.

Kapıyı açmadan durdum. Aynı anda birçok şeyi riske atarak Will'in kolunu tuttum. "Yossi, iyi biri," dedim kısık bir sesle. "Sadakatiyle, iyi niyetiyle ve işe duyduğu tutkusuyla, zamanlama konusundaki zayıflığını kapatıyor."

Ne düşündüğünü belli etmeden sessizliğini korudu. Sözlerime devam ettim.

"Kötü kararlar vermeden önce, kanatlarının altındaki çalışanları tanıyacak kadar zamanın olur umarım."

Alnını kırıştırdı. Onun ne düşündüğünü bilmesem de kendi düşüncelerimden emindim. Will Pennington, iki haftadır buradaydı ve geldiğinden beri; Clyve'ı kovmuş, Tom'un editörünü değiştirmiş ve Giselle'in yetkilerini elinden almıştı. Şimdi de Yossi hakkında büyük bir hata yapmanın eşiğindeydi. Kararlarının bazıları doğru olsa da bu hâliyle porselen dükkânına girmiş bir boğadan farkı yoktu.

"Giselle konusunda yanlış karar verdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Yavaşça başımı iki yana salladım. "Ben ve tüm Pen ekibi, bunun için sana minnettarız. Sadece... Bu kararında benim payım olması, hoşuma gitmiyor. Ben kendi hâlinde bir editörüm, sen ise New York'tan gelen patron. Yerli yersiz konuşarak seni etkilemek istemem."

Cevap verirken sesi biraz kısık ve sakindi: "Ben herkesten fikir almam, Savannah. Fakat birinin fikrini alırsam da o kişiye ve dünya görüşüne saygı duyduğum için alırım. Söylediğin gibi, kendi hâlinde bir editör olabilirsin ama senin bu şirket hakkındaki fikirlerine hayranım." Bir süre bana baktı. Karşılık alamayınca, gülümseyerek kapıyı açtı. "Her ne olursa olsun, senden Yossi hakkındaki fikirlerini duymak istedim ve anlattıkların için de teşekkür ederim."

Kapıyı açtı.

İki hafta sonra, öğle tatilinde ÖOK odasına çıktım. Kapıyı açar açmaz bambaşka bir yere girmiş gibi oldum. Her yer, küçük peri ışıklarıyla çevrilmişti. İçerisi, gerçekten peri diyarına benzemişti. Bu, karanlık ve gri bulutlarla kaplı hava durumunun yağmurdan başka ihtimal göstermediği şubat gününden büyük bir beklentim yoktu aslında. Fakat kapıyı açınca ta-tam! Bir ampulün aydınlattığı karanlık çatı katı odası yerine, zafer içinde parlayan dokuz yüz ışık buldum. İçerisi ışıl ışıldı.

Koltuğun yanındaki kitap yığının üstünde duran taslağı elime alırken kalbim de ışıklarla aydınlatılmıştı.

Gizemli editörüm burayı parlatmıştı. Bizim için.

Biz.

Ben dâhil.

Yeni yorumları okurken sayfalara yayılan hikâyenin üzerinden defalarca geçtim. Her seferinde gözlerim sevinç gözyaşlarıyla doldu. Bunun nedeni kısmen, gizemli editörümün yüz yüze gelmediği biriyle çıktığı ilk buluşmayı anlatmasıydı; kısmen, taslağın yarısından fazlasının üstünden geçtiğimiz için içimdeki gerginliğin azalmasıydı; kısmen de odayı aydınlığa boğan küçük ışıkların varlığıydı.

Belki de hepsiydi.

Son dört gündür aramızda dönen konuşmayı bitirmek için kalemi elime aldım.

Tamam, tamam, anladım. Tanımadığın biriyle çıktığın ilk randevuyu sileceğim. Fakat seninki de utanç vericiymiş gerçekten, Gizemli E.

O hâlde sır saklayabileceğine inanıyorum.

Ya da bir sonraki kitabımda kullanabilirim...

Cesaret edemezsin böyle bir şeye.

Öyle mi?

Editörü ben olacaksam yani.

Bu işte gönlün var o zaman. Gizemli E. Şimdi ve her zaman. Operadaki Hayalet[31] *kıvamı almaya başladı her şey.*

Bana kalırsa hayaletin kötü şöhreti var. Christine Daaé'nin[32] **kariyeri, o rol üstüne kuruldu.**

Oyunu sever misin?

En sevdiklerimden biri.

Peki, o zaman. Bu kitap için sözleşme imzalarsam seni o oyuna götüreceğim.

Brodway'dekine gidersek olur.

Anlaştık.

Parmağımı sayfanın altına doğru kaydırırken kendi kendime gülümsedim ve şöyle ekledim: *Bu arada ışıklar çok güzel.*

Sayfayı çevirdiğimde onun notuyla karşılaştım: **Bu odanın böyle bir ambiyansa ihtiyacı vardı.**

Kesinlikle! yazıp diğer sayfaya geçtim.

Son zamanlarda, ÖOK odasında çok zaman geçirir olmuştum. Akşamları da çalıştığım için gün içinde ikinci kattan ayrılmak, vicdan azabı çekmeme yol açmıyordu. Tabii, asıl olay dikkat çekmeden gidip gelmekteydi. Neyse ki Penningtondaki herkesin gün içinde öyle ya da böyle, biriyle toplantısı olduğu için herkes, benim biriyle görüşmeye gittiğimi düşünüyordu. İşlerinizi layıkıyla ve zamanında teslim ettiğiniz sürece kimse, Penningtondaki editörlerin güvenilirliğini sorgulamaya cesaret etmiyordu. Lyla ise kendini yeni işlere kaptırdığı için yemeğini bile kafasını kaldırmadan yemek zorundaydı. O fark etmeden gidip gelmek, oldukça kolay oluyordu.

Sayfanın sonunda uzun bir paragraf daha vardı. Duraksadım. Baş *leydimin* işleri batırdığı ve mükemmel tasarlanmış en yakın

[31] Operadaki Hayalet (*Le Fantôme de L'Opéra*), Gaston Leroux'un 1910 yılında yazdığı Gotik roman. (e.n.)

[32] Christine Daaé, Operadaki Hayalet'in kadın kahramanı. (e.n.)

arkadaşının gelip her şeyi yoluna koyduğu bölüme gelmiştik. Baş kadın karakterim, yeterince mükemmel değildi. Aslında, dürüst olmak gerekirse mükemmelliğin kıyısından bile geçmiyordu. Berbat hâldeydi. Zavallıydı. Yeteneksizdi. Vasattı. Her hareketini spot ışığıyla tamamlayan biri de değildi; saçını yıkar yıkamaz muhteşem bir kuğuya dönüşen çirkin ördeğin teki de değildi. Cecilia'ydı sadece. Üniversiteden sonra yedi kilo almıştı ama yine de çikolatalı muffinleri kendinden daha çok seviyordu. Komikti ama kimseyi esprileriyle etkileyemezdi. Film izlemeyi, müzik dinlemeyi severdi ama müzik bilgisinden yoksundu. Hayatını idame ettirecek kadar zekiydi ama bu zekâ seviyesiyle terfi alması imkânsızdı. Sadece Cecilia'ydı işte.

Ayrıca bana çok benziyordu.

Başka yazarlardan "kendi sorunlarını keşfetmek için" yazdıklarını duymuştum. Yaşadıklarını anlamak için yazıyorlardı. Terapi gibi.

Karşımda duran şey de bundan farksız değildi. Ben de aynı şeyi yapıyordum.

Fakat değişen bir şey var mıydı? Hayır. Hayatım aynıydı. Bu kitabı aydınlanma ile bitirip olgunlaşmamıştım. Hayattan ders almamıştım.

Hâlâ aynıydım.

Peki, benim kahrolası eureka'm[33] *neredeydi?*

Gizemli Editör'ün yazıklarını okuyup bazı yerlerde kendimi savundum, bazılarının fotoğrafını çekip notlar aldım. Olumlu eleştirilerin günden güne arttığını fark etmiştim. Özellikle de yeniden yazdığım yerlerin çıktısını alıp taslağa ekledikçe. İlerleyişten memnundu. Ben de öyle.

Açıkçası taslağın dönüşümü beni heyecanlandırıyordu. Claire'e gönderdiğim eski taslağı düşündükçe mideme ağrılar giriyordu. Yenisi çok iyi olmuştu. Eskisi bunun yanında bir hayli küçük düşürücüydü.

[33] Eureka, Arşimet'in sıvıların dengesi kanununu bulduğunda kullandığı ünlem. (e.n.)

Son notları okuyup saate baktım. İçerisi ışıl ışıldı. Mor ve yeşil renkli camın dışından gri bulutlar geçiyordu. İçerisi, tüm vaktimi geçirmek isteyeceğim kadar rahattı.

Fakat aylık yayın toplantımızın zamanı gelmişti. Sihirli odadan çıkmam gerekiyordu.

Burayla vedalaşmadan önce kalemimi çıkarıp, 15. bölümün kenar boşluğuna şunu yazdım:

Peki, Gizemli Editör. Söyler misin, neden bana yardım ediyorsun?

Sorum oldukça basitti. Yine de kelimeleri yazarken kalbim ağzıma gelmişti. Bunu daha önce defalarca düşünmüş olsam da bir türlü cesaretimi toplayıp soramamıştım.

Bir yanım, gizemli editörümün yazdığım şeyi okuduktan sonra, "Evet ya, ona niye yardım ediyorum ki?" diyerek beni umutsuz kaderimin eline bırakacağından korkuyordu. Fakat bu işe devam ettikçe, saatlerimizi, günlerimizi tükettikçe yalnız olmadığım hissi de kuvvetleniyordu. Biz bir takımdık. Nedense bu taslağın kitaba dönüşmesini en az benim kadar onun da istediğini hissedebiliyordum.

Ne kadar saçma olsa da böyleydi.

On beş dakika sonra, Magnolia Salonu'ndaki oval masadaki yerimi aldım. Ayağımı yere vurarak, notlarımın üzerinden son kez geçtim. Bu alışkanlığı da Olivia'dan kapmıştım. Her gün evden işe yürüyerek dört bin adım atıyordum ama bu hafta üçüncü defa, hedefimin çok gerisinde kalmıştım.

Giselle'in yerinde yeni bir kadın oturuyordu ama o da Bayan Pennington'ın asistanı Brittney'nin yanında oturmaktan pek emin görünmüyordu. Herhalde yeni müdürümüzdü. Fakat... Değişim çok hızlı olmamış mıydı? O göreve getirilecek birini bulmak haftalar alırdı. Ayrıca Will, yayınevinin dışından birini işe alır mıydı? Kafamda ona karşı biriken sorulara bunlar da eklenmiş oldu.

Son günlerde Will'in tavrı daha da sertleşmişti. Herkes, onun, annesine çektiğini konuşmaya başlamıştı. Bayan Pennington hariç. Ona göre bu, bir iltifat sayılıyordu. Üç gün içinde, yirmi altı yıldır burada çalışan gece temizlikçisi Robby'yi yarı zamanlı çalışana çevirmiş ve temizliği bizlere paylaştırmış, üç kişinin şirket kredi kartını geri almış, yeni kahve makinesini iptal ettirerek eski usul kahve makinesini tekrar devreye sokmuştu.

Açıkçası, bunlara karşın ne düşündüğümden emin değildim.

Başkalarını kızdıkları için suçlayamıyordum. Özellikle Maggie, uzun tiradının arasında, "*1984 koşullarında yaşayacaksak da en azından kahvemize dokunulmasın!*" dediğinde, başımı sallayarak ona katıldığımı gösterdim. Ayrıca, Yossi'nin tarafındaydım. Yine de koridorda karşılaştığımızda ya da saat kaç olursa olsun her daim açık duran kapısının önünden geçerken Will'i yorgun argın gördüğümde, ona üzülmeden edemiyordum. Kararlar, onun dudaklarından dökülüyordu ama o, herkesten daha kötü görünüyordu. En azından Yossi, hâlâ işinin başındaydı.

Belki de sözlerimle bir etki yaratmış olabilirim, diye düşündüm. *Yossi'nin burada çalışmaya devam etmesinin bir sebebi de Will'e anlattıklarım olabilirdi. Ve hiç kimse, gerçeği bilmeyecekti.*

Lyla, yanıma gelip kulağıma fısıldadı: "Beni aradılar!"

"Rob, kapıyı kapatır mısın?" dedi Will. Toplantının başlama işaretiyle birlikte odadaki enerji değişti.

Bu mesafeden bile, Bayan Pennington'ın ayağa kalkmasıyla Will'in gerildiğini görebiliyordum. Bayan Pennington masanın başına geçmek için sola doğru bir adım attı. "Evet," dedi her zamankinden yüksek sesle. "Başlayalım."

Bayan Pennington böyleydi. Her şeyin ortasında olmak, *her şeyi* bilmek isterdi. Mikro-yönetim. Pen Yayınevinin eski genel yayın yönetmeni Harry'nin -her daim patronluk taslayan ve Bayan Pennington'ın sesini yansıtan Harry'nin- zamanında, işler bu şekilde yürümüş olabilirdi. Yine de bu durumun, şimdi yayınevinin başında olan Will'in gerginlik sebebi olduğu belliydi. Bunu görüyor ve hissediyorduk. Her gün.

"Kim aradı?" diye fısıldadım Lyla'ya.

Çoktan anlamış olmamı bekliyor gibi, "Frank Stenneti Yapımcılık! FSY!" diye karşılık verdi. *Polar Star*'da sahneye çıkışının üstünden on dört gün geçmişti ve o günden beri sevkiyat sorunları, asık suratlı edebiyat temsilcisiyle yapılan görüşme, üç kez yazar temsilcisi (oldukça bezgin) buluşması ve iki kez temsilci seçimi üzerine toplantıya katılmıştık. O gece olanlar ise üç gün boyunca çamaşır makinesinde unuttuğum ıslak çamaşırlar gibi aklımdan uçup gitmişti.

Bayan Pennington, "Oyalanmayı bırakın," diye devam etti.

"Kimse oyalanmıyor," diye karşılık verdi Will. "Herkes yerli yerinde ve hazır."

Lyla da ben de bir anda Will'e döndük. Koridorda kavga çıktığında "Oooo!" diye bağıran çocuklar gibi ses çıkarmamak için kendimi zor tuttum.

Will, bugün her zamankinden daha gergin görünüyordu. Normalde bu hâle gelmesi için gün boyu süren bir tartışmadan haksız çıkmış olması gerekirdi. Kim bilir? Belki de kapalı kapılar ardında böyle şeyler yaşanıyordu.

Kırmızı takım elbisesinin içinde oldukça sert görünen Bayan Pennington, oğlunu duymazdan geldi.

"Yossi," dedi, "Güncel kitap önerini görmedim. İki gün önce göndermiş olman gerekiyordu."

Yossi'den önce Will araya girerek, "Daha önceki konuşmamızı hatırlatacak olursam bana, yani yayın yönetmenine gönderdi ve ben de reddettim. Peşine düşmeye değmezdi."

Bayan Pennington dişlerini sıktı. Öfkeli bakışlarını, mavi gözlerinin kopyasını taşıyan oğluna çevirdi. "Konsepti etkileyiciydi."

"Eski modaydı. Okurlar on dokuzuncu yüzyıl armonika müzisyenlerini önemsemiyor."

"O hâlde bu konuya *dikkat çekmeliyiz*. Görevimiz bu. Biz, kültür yaratıyoruz, toplumu zenginleştiriyoruz."

"Doğru ama bunun, geçtiğimiz mali seneye bir katkısı oldu mu?"

Odadaki tek ses, konuşmaları not eden Brittney'nin kaleminden çıkıyordu. Geri kalanlar olarak biz, nefes bile almıyorduk.

Uzun süren sessizliğin ardından Bayan Pennington saçlarını savurarak, "Katılmam gereken acil bir görüşme olduğunu hatırladım. Geri kalanını siz halledersiniz. Bu akşam, Bay Pennington'dan toplantı başlıklarıyla ilgili bir rapor bekliyorum."

Bayan Pennington masanın çevresindeki ve duvar kenarlarındaki kalabalık grubun arasından zarif bir tavırla çıkıp gitti. Brittney de kalemi ve not defteriyle onu takip etti.

Herkes Will'e döndü ve onun ne söyleyeceğini beklemeye koyuldu. Will ayağa kalktı. Yüzünde biraz önce yaşananlara dair bir iz yoktu. Sanki konuşmayı layıkıyla tamamlamıştı ve listedeki yeni konuya geçmeye hazırdı. Biraz önce yaşananların kahramanı ben olsaydım *annemle öyle konuştuğuma inanamıyorum! Hemen kendime çeki düzen vermeliyim!* diye düşünerek, kendimi yiyip bitirirdim. Fakat o, şaşırtıcı derecede sakindi.

"Selam, herkese. Özellikle, seyahatlerinin üstüne toplantıya katılan satış ekibine ve geri kalan herkese, geldiğiniz için teşekkür ederim."

Duvar dibinde duran kadınlar ve erkekler, otomatik olarak gülümsediler.

"Şimdi öncelikle fark ettiyseniz aramızda yeni biri var. Moira'yı sizlere takdim edeyim." Masadaki yeni kadını işaret etti. "Yeni stajyerimiz."

Yeni. Stajyer.

Yeni, ücretsiz stajyer.

Of.

"Belmont'ta[34] birinci sınıfın ikinci dönemine başladı ve editörlerimize yardımcı olmak üzere öğleden sonraları aramızda olacak. Fakat yayıncılık sektörünü iyi tanıyabilmesi için her bölüme girip çıkmasını istiyorum. Buradaki herkese yardımı dokunacağına eminim ve aynı zamanda, biz de onun iş deneyimi kazanması için

[34] Belmont Üniversitesi.

elimizden geleni yapacağız. Lütfen toplantıdan sonra sıcak bir tanışma için zaman ayırın."

Moira'ya doğru bakıp başını salladı. Zavallı Moira, üzerinde gülen yüz olan bir lolipop gibi görünüyordu. Ne ilk gün ama...

"İkinci olarak, Yossi'nin baş editörlüğe terfi ettirildiğini sizlerle paylaşmak istiyorum."

Neredeyse kahvemi döküyordum.

Will, "Sizin de bildiğiniz üzere," diye devam etti, "Yossi, işe girdiğinden beri Pennington Yayınevinin değerli bir çalışanı. Zaman yönetimi konusunda başarısız olduğunu duydum," diyerek belli belirsiz gülümsedi. Odada kıkırdamalar duyuldu. "Fakat sadık, iyi niyetli ve işini tutkuyla yapan biri olması, zaman konusunu geride bırakmaya yetiyor."

Will'le göz göze gelince nefesimi tuttum.

Onu kovmayı düşünmemişti.

Benden tavsiye istemişti. Ona söylediğim kelimeleri tekrar etmişti hatta. Aklımdan *nasıl olur?* diye geçirdim. Pennington Yayınevinin sahibinin oğlu Will Pennington, nasıl oluyor da benim tavsiyemi dikkate alarak karar veriyordu?

Ben kimdim ki? İşinde uzman olanlarla dolu bir şirkette çömez editörlerden biriydim. Polar Star'daki üst düzey buluşmaya çağrılmadığıma bile gücenmemiştim. Hatta aklımdan bile geçmemişti. Peki, neden? Çünkü ben, Savannah Cade'im. Annem Laurie Cade, büyükannem Hazel Cade ve birinci dünya savaşında kolu ampute edildikten sonra hastaneden kaçan büyükbabam Gaoffrey Cade bile değildim. Sadece... Bendim işte.

Peki, bende güvenilmeye değer ne görmüştü?

Gözlerinde gördüğüm duyguyu, telepatik yöntemlerle bana hissettirmişti. Bana güveniyordu. Nedeni ne olursa olsun benim fikrime saygı duyuyordu. Bana saygı duyuyordu.

Toplantının kalanını, bu farkındalığın yarattığı ve göğsüme yerleşen şok etkisiyle geçirdim. Daha önce kimse bana saygı duymamıştı. Gerçek anlamda yani. Ne aile fertleri ne Ferris ne Giselle. Belki bu, güzel bir başlangıç olabilirdi.

Toplantı hiç olmadığı kadar sakin geçti. Önerdiğim yazarın, satış ekibi yerine söze giren Will'in, "Ben ikna olmadım, devam edelim," demesiyle reddedilmesine çok şaşırdım. Çok netti. Diğerlerinden daha kırıcıydı. Fakat dart oynadığımız gece konuştuklarımızdan sonra tavrını kişisel algılamadım.

Toplantı bittikten sonra köşedeki kahve makinesinin başına geçtim. Geç olmuştu ve toplantı normalden uzun sürmüştü. Kendime kahve koyarken odanın coşkulu ortamı sakinleşiyordu. Takımın kaynaştığı nadir anlardan biri yaşanmıştı. Yossi, kelimelerimizin ve işlerimizin gücü üzerine moral verici bir konuşma yaparak hepimizi şaşırtmıştı. Yüzüm hâlâ alev alevdi.

Kahveden bir yudum aldım. Tadının yanık toprak gibi olması bile moralimi bozmadı.

"Tadı nasıl?" Will yanıma gelip kendine karton bardak aldı. Çok iyi görünüyordu. İki saat önce annesiyle -ve şirketin patronuyla- yaşadığı gerginlikten eser yoktu.

"Gerçek fikrimi öğrenmek ister misin?" dedim tezgâha yaslanıp, gülümseyerek.

"Senin için de uygunsa tabii."

Konuşurken bir yandan da bana bakışlarını inceledim. Başka bir şey sormak ister gibiydi. Odasındaki konuşmamızda geri adım atmamı kafaya takmış gibiydi. Yeniden oyunda olup olmadığımı öğrenmek istiyordu.

Gülümsemem büyüdü. Cevabımı tek seferde söylemek istiyordum. "Uygun tabii," dedim ve bir an duraksadıktan sonra devam ettim: "Kahven iğrenç."

Gözleri büyüdü. Kahve makinesine baktı. "Öyle mi? Bu, üç buçuk dolara alabileceğimiz en iyi kahve."

Kahveden bir yudum alıp uzun süre ağzında tuttuktan sonra isteksizce yutmasını izledim.

"Espresso makinesini özledik, değil mi?"

Bardağını çöpe attı. Kahve her yere sıçradı. "Tamam. Pes ediyorum. Espresso makinesini geri getirteceğim. Fakat Fazatti'den astronomik fiyatlara kahve almak yok. Şurup da alınmayacak."

"*Bean Station*'dan espresso çekirdeğine razıyım," dedim, "ayrıca kendi şuruplarımızı alır, paylaşırız."

Will, uzun süre bana baktı. Elini uzattı. "Sıkı pazarlık ediyorsun."

"Ekibi temsil etmekten gurur duyuyorum." Elini sıkı sıkı kavradım.

"Pennington sözcüsü," diyerek gülümsedi. "Bu teklifi kabul edebilirim."

"Teklife açılacak bir sürü konumuz olacağından eminim." Söylediğimde ciddiydim. Sıcak avucunun içindeki elimden geçen elektriği tüm bedenimde hissedebiliyordum.

Ne komik, değil mi? Birinin eli hakkında bir fikrinizin olabileceğini hiç düşünmüyorsunuz. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Will'in ellerinin pürüzsüz olduğunu tahmin ediyordum çünkü kuzeydeki yaşamının ağır makine kullanmak yerine, içi dolu dosyalar taşımak ve taksi kapısı açmaktan ibaret olduğunu biliyordum. Yoksa hayatı kitaplar ve rakamlardan ibaretken elinde nasır çıkması ya da bedeninin kaslanıp kalınlaşması için bir neden olabilir miydi? Yine de... Daha fazla düşünmemek için dudağımı ısırdım. Elini bırakmak istemiyordum ancak elimi bir zarf gibi kavramış olan güçlü eline bakmayı bırakabildim.

"Önceki akşamdan sonra Lyla ne yaptı?" Nihayet elimi bırakmıştı.

Derin bir nefes alarak elimi kendime çektim.

"Haberler iyi. O menajer aradı." Tereddütle de olsa hızla devam ettim: "Fakat Pennington'ı bırakmayı düşünmüyor. Burayı çok seviyor."

Gözleri, iş arkadaşlarının arasında kalmış ve sıkılmış görünen Lyla'yı buldu. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Lyla'nın kulağındaki Airpods buradan görünüyordu.

Gözlerimin büyüdüğünü fark edince, "Merak etme. Lyla'nın kendi kendine vakit geçirmekten hoşlandığını çoktan fark ettim," dedi. Biraz durdu. "Yani, çoğu zaman. Yine de telefon kullanımını kısıtlamamız gerekebilir."

Kahkaha attım. "Şikâyet mi aldın?"

"Gelen aramaların çoğu onunla ilgili." Omuz silkti. "Yayınevindeki en yetenekli insan o. Bu değerlendirmeye kendimi de katıyorum, bu arada. Onu öfke yüzünden kaybetmeyi göze alamam. Ayrıca, hep doğru noktaya parmak basıyor. Açık konuşmam gerekirse bir yanım, her şeyi doğrudan söylemesinden çok hoşlanıyor."

İyice gülümsedim. "Bu, yayıncılığa pek sığmadı, Will Pennington."

Gözlerini kırptı. "O hâlde sır saklayabileceğine inanıyorum."

Küçük sırrımızı kasama sakladım.

Yol boyunca titreyerek yürürken derin düşüncelere dalmıştım.

Üç kat çıktım.

Kapıya vardım.

Bu düşünce, aslında tüm konuşma, zihnimi kaplamıştı. Toplantı bittikten sonra yanıma gelen kişi, Will Pennington'dan başkası değildi. Neşeyle gülümsemesi. Herkesin iyiliği için karar verirken takındığı esnek ama otoriter tavrı. Yaptığı şakalar.

Ve sözleri.

Pembe bir sis dalgası içinde salona girdim. Bilgisayar çantam omzumdaydı. Dondurucu soğuk ve yağmur ile sokaklar boyu yürümeme karşın, kendimi gayet iyi hissediyordum. Odama doğru ıslak ayak izleri bırakarak ilerledim. Ferris ile Olivia'nın mutfakta, düğünle alakalı bir tartışma içinde olduklarını duydum.

Her şey çok iyiydi. İyiden de öteydi.

Neden? Kendimden iyice emin olarak yatağıma oturdum ve paydostan önce bilgisayar çantama atmayı başardığım taslağı çıkardım. Sayfaları karıştırırken, 149. sayfada durdum. Will'in toplantıdan sonra söylediklerinin aynılarını okudum: **O hâlde sır saklayabileceğine inanıyorum.**

Siyah mürekkeple yazılmıştı.

Oydu. Will Pennington.

O olmalıydı.

Bölüm 13

O değildi.

İki gün sonra ÖOK odasına girdiğimde gözlerime inanamadım.

Will iki gündür yoktu.

Ve gizli odamızın ortasında bir mum duruyordu.

Daha da kötüsü, mum kullanılmıştı.

Mum, keskin gardenya kokusu yaymıştı. Derin bir nefes aldım. Aslında heyecanlanmam ve sevinmem gerekiyordu ama bu duyguları hissedemiyordum. Küçük ışıklar açıktı ve içeriye romantik bir hava katıyordu. Will Pennington'ın iş seyahati için tam olarak 1424 kilometre uzakta olduğunu biliyordum.

Yani, o değildi.

O değildi.

Bu düşünceyi sindirmek biraz zaman aldı.

Gizemli Editörüm, Will Pennington değildi.

Bu durumda, bir başkasıydı.

Odaya bu ışıkları getiren kişi.

Mum yakan kişi.

Bu projede bana destek olan kişi.

Komik, etkileyici, güçlü ve... *Muhteşemdi.*

Sam olabilirdi.

Sam.

Pencereye vuran rüzgâr sesiyle kendime geldim.

Sam.

Sam kötü değildi. İlk buluşmamızda ondan hoşlanmamış olabilirdim ve hatta bu buluşma, sonrasını getiremeyecek kadar kötü sayılabilirdi ama bunun ayrı nedenleri vardı.

Belki de göründüğünden daha utangaçtı. Son birkaç haftadır bu sayfalardan tanıdığım kişiyi, ilk buluşmada tanıyamamış olabilirdim. Kim bilir? Belki de Giselle, onu öyle korkutmuştu ki Sam, beni bozmamak için boş konulardan konuşup durmuştu. *Tutku* hariç, her şeyden.

Bu kesin Sam, diye düşünerek sayfayı çevirdim. Sam, gerçek bir hazine olmalıydı. Eğer bu, gerçekten Sam ise onu daha yakından tanımayı çok isterdim.

Yeni yorumu okuyunca donup kaldım. Önceki gün yazdığım soruya cevap gelmişti.

"Bana neden yardım ediyorsun?" yazısının altına şunları yazmıştı: **Çünkü bu hikâyeye inanıyorum. Cecilia'ya inanıyorum. Cecilia, gerçek biri. Kusurlu bir insan ama kendine özgü. Kendi çıkmazlarında boğulan insanlara umut verecek ve aynı değeri beklemelerini sağlayacak bir hikâye yazmışsın. Dünyanın bu hikâyeye ihtiyacı var.**

Paragrafı defalarca okudum.

Yazdıklarımı beğenmişti. Cecilia'ya inanıyordu, onu seviyordu, onu anlıyordu.

Eğer Cecilia'ya değer veriyorsa...

Hayır, boş varsayımlara kapılamazdım.

Kararlılıkla ayağa kalktım.

Sam olsun ya da olmasın, bu gizemli adama âşık oluyordum.

Bölüm 14

Masamda çiçek vardı.

Parlak yeşil yaprakların arasına yerleştirilmiş, hoş kokulu, iri pembe çiçekler. İçerisi *Bath & Body Works* gibi kokuyordu.

Öğle yemeğinden önce Giselle'in birinci kata geçişinden (ki orada da iş saatinde tırnaklarını törpülemeye devam ediyor) sonra benim devraldığım Charles Henry hakkında konuşmak için Yossi'nin odasına uğrayıp geri dönmüştüm. Çicekler, otuz dakika önce burada değildi. Fakat döndüğümde beni karşılamak için sabırsızca beklemişlerdi.

Sevgililer gününde.

Beklentilerimi kontrol etmeye çalışarak masama doğru adım attım. Erkek arkadaşım yoktu. Annem, babam ve diğerleri, şehir merkezindeki kâr amacı gütmeyen bir davetle ilgilendikleri için bana çiçek göndermeye vakit ayıramazlardı. Yani...

Düşünmek bile istemiyordum.

Karta uzandım.

Altın kaplama zarfı açtım, kartı çıkardım. "Enchanted Florist"[35] isminin altında şunlar yazıyordu: *Bu gece yüreğimde seninle uyuyacağım.*

[35] *İng.* Enchanted Florist, Büyülü Çiçekçi. (e.n.)

Karta baktım.

İçten, saf sözlerdi bunlar.

İtiraf etmiş, bir adım atmıştı artık.

Artık seviye atladığımızı fark ettim. Oyun oynamayı kenara bırakıp cesurca şu soruyu sormanın vakti gelmişti: Sahneler, karakterler, mekânlar hakkında ne düşündüğünü değil, bizim hakkımızda düşündüğünü merak ediyorum.

Yüzümün kızardığını hissettim. Keşke Lyla, *Dolly Parton*'daki sevgililer günü etkinliği için izin almamış olsaydı da tüm bunları onunla konuşabilseydim.

Fakat tek başımaydım. O hâlde, kendi kendime karar vermem gerekiyordu. Evet.

Yeni seviyeye geçmeye hazırdım.

Sam ve Giselle'in birkaç ay önce ayrıldığını duymuştum ama yine de bazı riskler vardı. Sam'le görüşmeyi kabul etmek, başkaldırı olarak görülecekti. Giselle, artık müdürüm olmasa da hâlâ korkutucu biriydi.

İstediği zaman zeki olabiliyordu.

Hem de en kötüsünden.

Yemekhanedeki zehirli yoğurt türünden.

Masamda oturuyordum ve çiçek kartını elimde çevirerek Giselle'in hayatımı nasıl kâbusa çevirebileceğini düşünüyordum. O sırada kapı çaldı.

Kapıya baktım.

"Ferris. Merhaba," diyerek kartı çekmeceye attım.

Gülümseyerek, "Merhaba," dedi. Gözlerini masamdaki çiçeklere dikerek içeri girdi. "Sevgililer günün kutlu olsun."

"Senin de," diyerek çiçeklerin önüne geçtim. Neden olduğunu bilmiyordum ama çiçekleri ondan saklamak ve aramızda bir konu hâline getirmemek istiyordum. Öncelikle, bu gizemli durumu açıklamaya niyetim yoktu. Ayrıca... Sahi başka ne vardı?

"Savannah. Aa." Will, kapının önünde elinde kâğıtlarla kaldı. Ferris'e gülümseyerek selam verdi. "Yeniden merhaba."

"Merhaba."

Ferris, Will'e; Will, Feris'e bakıyordu. Bense, makul bir nedeni olmaksızın saklama ihtiyacı duyduğum çiçeklerin önünde duruyordum.

Will'in hareket etmeyeceğini anlayan Ferris, bana baktı. "Şey, Savvy. Ben sadece... Soracaktım..." Gözleri bir an Will'e kaydı. "Öğle yemeği için müsait misin diye."

"Ya," dedim şaşkınlıkla. "Bugün Olivia'yla koltuk bakmaya gideceğinizi sanıyordum."

"Evet, evet gidecektik. Onun işi çıktı. Ben de senden yardım istemeye geldim."

Koltuk bakmaya gitmek. Sevgililer günü listemin başında yer almayan bir etkinlik olsa da mutfakta beni bekleyen tavuklu sandviçe iyi bir alternatif sayılırdı.

Tam cevap verecek olduğumda Will, araya girdi. "Aslında, Savannah..." Adımı, vurgulayarak söylemişti. "Bazı evrakları belediyeye götürmem gerekiyor. Sen de bana katılırsın diye düşünmüştüm. Penningtonda çalışanların sözcüsü olduğun için."

Konuşurken hafifçe gülümsemişti. Ferris, şaşkınlık içinde bana döndü. "Resmileşti mi?" diye sordum. "Kurul onayından geçtiğini bilmiyordum."

Çiçekleri arkamda bırakacağım için üzülerek montumu sırtıma geçirdim ve Ferris'e döndüm. Üzgün olmadığımı belli eden ses tonuyla, "Kusura bakma, Ferris," dedim. "Sana katılamayacağım. Ama Olivia'yı sen de tanıyorsun. Olabildiğince kullanışlı ve gri renkli bir şey bulduğun sürece bu görevi hakkıyla yerine getirirsin."

"Doğru. Haklısın." Ellerini cebine soktu. Öyle şaşırmış görünüyordu ki bir an *fikrimi değiştirmeli miyim,* diye düşünmediğimi söyleyemem. Fakat Will'le arabada baş başa kalmak... Şirket hakkında konuşmak... Bu, reddedilmeyecek kadar güzel bir fırsattı. Onun hakkında öğreneceğim ilginç şeyleri söylemiyorum bile. Ofis içinde gizemini hâlâ koruyordu. Beklenmedik bir anda hayatlarımıza girmiş olmasına karşın, sık çıktığı iş seyahatleriyle varlığını unutturuyordu. Kişisel hayatıyla ilgili hiçbir şey paylaşmıyordu. Baş başa kaldığımızda kim bilir, hakkında neler öğrenebilecektim?

Beş dakika sonra öğrenmeye başlamıştım bile.

Will'in arabası *buydu* demek.

Ne tür araba kullandığını hiç düşünmemiştim ama bunu da beklemezdim.

Kırmızı renkli, eski Chevy'nin yolcu kapısını benim için açtı. Kapı gıcırdadı.

Hem ciddi bir tavır takınarak hem de kamyonet kullanmasına şaşırarak, "Teşekkür ederim," dedim. 80'lerden kalma bir kamyonete benziyordu. Kaputun sağ köşesinde büyük bir göçük vardı. İçerideki bej kaplama, üzerine yirmi bin kez basılmış gibi görünüyordu. Yıpranmış ve aşınmış hâline rağmen içerisi tertemizdi. Ne bir kırıntı ne de kâğıt çöpleri vardı. Sedir ağacı ve yağ kokuyordu. Alaska'daki kulübelerden birini andırıyordu.

Sürücü tarafına geçip motoru çalıştırdı.

Motorun çalışmasıyla, "Açık olmam gerekirse," diye söze girdim, "böyle bir araba kullanmanı beklemiyordum."

"*Lexus*'a[36] binen bir adama benziyorum, değil mi?"

"Yani, evet. Ormancı gibi giyinmiyorsun sonuçta."

"İşimden dolayı ormancı gibi giyinemiyorum." Sırıtarak yola döndü. Uzun bir sessizlikten sonra, "Bu, babamın kamyonetiydi," dedi.

Sözleri büyük bir ipucu veriyordu. *Kamyonetiydi.* Kamyoneti değil.

"Geçen sene bana kaldı."

İşte.

"Çok üzüldüm," dedim. Gerçekten de üzülmüştüm.

"Teşekkür ederim," diyerek başını salladı. Gözlerini yoldan ayırmadı.

Bayan Pennington'ın hayatına dair tek bildiğim, yirmi sene önce boşandığı ve o günden beri de yalnız olduğuydu. Bir zamanlar evli olduğu kişi hakkında hiçbir şey bilmesem de büyükşehirde yayıncılık alanında çalışan "William" isimli oğlunun babası olduğu biliniyordu.

[36] Lexus, bir araba markası.

"Neyse, babam, bu kamyoneti çok seviyordu. İhtiyaçları doğrultusunda yaşamayı seviyordu. Ben de ondan öğrendiğim bu düşünceyi devam ettirmeyi umuyorum."

Konsola göz attım. Sol taraftaki gösterge panosunun üzerinde otuz yıllık bir polaroit duruyordu. Küçük, yuvarlak bir doğum günü pastasının hemen arkasında, ahşap taburenin üzerinde oturan mavi gözlü bir bebek, yüzü gözü kremaya bulanmış hâlde kameraya bakıyordu. Pastaya bebek mavisiyle "1" rakamı yazılmıştı. Bebeğin bir yanında elini omzuna koymuş, tüm dişlerini gösterircesine gülümseyen bir erkek; diğer yanında masmavi gözlerinden anlaşılacağı üzere Bayan Pennington'ın gençliği duruyordu.

"Baban, annenden farklı biri miydi?" Patronuna özel hayatını sormak çok tuhaftı. Özellikle de böyle bir kamyonetin içinde baş başayken. Kişilikten uzak bir BMW'nin içinde olsaydık bu şekilde hissetmeyebilirdim. O zaman, ancak satış rakamlarından ve havadan sudan sohbet ederdik. Peki, şimdi? Eskimiş kumaşın üzerinde, sedir ağacı ve nostalji kokularıyla çevrelenmişken durum farklıydı. Yatak odasına girmişim gibi, kişisel ve kaçınılmaz bir alana düşmüş gibi hissediyordum.

"Birçok yönüyle, evet. Bazılarıyla, hayır. Annem... Eski kafalıdır. İçinde bulunduğu durum her ne olursa olsun, geçmişi görev gibi sahiplenir. Babam da öyledir. Ahırında ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok antika çiftlik aleti vardı."

"Ne oldu onlara?"

"Şimdi mi? Hâlâ çiftlikteler. Miras kalan tüm hurdalarla birlikte." Gülümsedi. "Her sabah dört kahve makinesinden birini seçmem gerekiyor. Herhalde herkes aynı durumdadır."

Duraksadım. "Yani babanın evine mi yerleştin? Onun eşyalarını mı kullanıyorsun?"

"Şimdilik, evet."

Cevabına şaşırarak dışarıyı izlemeye başladım. Will Pennington'ın New York'taki havalı hayatından kasabadaki çiftlik evine taşınacağı, aklımın ucundan geçmezdi. Hatta bir keresinde,

şehir merkezinde yürürken cam kaplı, tuğla duvarlı ve parlak avizeli bir binanın önünden geçmiş ve onun burada oturabileceğini düşünmüştüm. Neden, bilmiyorum. O an öyle olduğunu sanmıştım.

"Doğru mu duydum?" diye sordum. "Şehir merkezindeki binalardan birinde oturmuyor musun?"

Bu sorum karşısında gözleri güldü. Başını iki yana salladı.

"Lobide kıyafetlerini kuru temizlemeye götürmekle görevli bir garson da mı yok?"

Başını sallamaya devam ederek gülümsedi. "Kapı görevlisi. Yok."

Şaşkınlık içinde, "Ben neden vardır diye düşündüm peki?" dedim yüksek sesle.

"Benim elit olduğumu düşünüyorsun," diyerek kıkırdadı.

"Hayır, şehirden geldiğin için," diye karşılık verdim. "Bana göre şehirdeki yayınevlerinde çalışan herkes çok havalı. Her akşam suşi falan yiyorlar."

"Suşi seviyoruz tabii."

"On beş dolarlık margaritalardan içmek için yeni açılan caz kulüplerine gidiyorlar."

"*Oxford comma*lardan içiyoruz aslında," diye düzeltti. "Ve bahşişle birlikte yirmi üç dolardan fazla tutuyor."

"Gördün mü? Çok havalı."

Bir süre sessizce yola devam ettik. Kar taneleri ön cama çarpıyordu.

"Aslında bu değişimden çok memnunum. Şehri seviyordum ama kalbim her zaman buraya aitti. Hem annemin de bana ihtiyacı vardı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Annen mi? Ama... Onlar..."

Ne soracağımı anlamıştı. "Çok önce ayrıldılar ama birbirlerinden kopamadılar."

Kaşlarımı daha da kaldırdım. "Ne demek o? Sadece evleri ayırmış mı oldular?"

Will, omuz silkti. "Birbirlerinden ayrılamadılar."

Söylediklerini aklımda canlandırmaya çalışarak arkama yaslandım. Erkeğin birden fazla kahve makinesi vardı ve kadın, eski kitapları seviyor, diktatör gibi itaat bekliyordu. Kâğıt üstünde ayrı olan bu eşler, birbirlerinin isimlerini hayatlarından silmeyi başaramamışlardı. Elektrik faturalarını ayıramamış, isimlerini adres defterinden çıkaramamışlardı. Akşamları birbirlerini ziyaret etmekten vazgeçememişlerdi.

Aslında tatlı bir durumdu bu. Tatlı, ekşi...

Will köşeden döndü. "Annem ondan hiç vazgeçmedi. Babamın ölümünden çok etkilendi."

Gülümsedim. Annesi için gelmişti. Kederini paylaşmak için. "Onun yanında olman ne hoş."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Yeşil ışık yandı, arabalar hareket etti. Will, gaza bastı ve yola devam ettik.

Konuşmak için olmasa da sessizliği bölmek için, "Yani," dedim. "Şirket hakkında konuşmak istiyorsun herhalde."

"Ferris'in bu sabah neden geldiğini sorabilir miyim?"

Ferris mi? Ne?

Bir an şaşkınlıktan cevap veremedim.

"Koltuk bakmaya gitmek için," diyebildim.

"Evet, onu duydum. Ancak gerçek sebebi neydi?"

Alnımı kırıştırdım. Ne demek istediğini anlayacak kadar zekiydim ve konuşmanın gidişatı hiç hoşuma gitmemişti. "Dört hafta sonra kız kardeşimle evleniyorlar. Yeni salonlarına koltuk almaları gerekiyor."

Uzun sessizliğin ardından kar tanecikleriyle kaplanan ön camın ötesindeki belediye binasını gördüm.

"Savannah. Sana bazı sorularım olacak. Ama patron olarak değil..." Duraksadı. "Arkadaşın olarak. Cevap vermeyebilirsin tabii ama beni kırmazsan memnun olurum."

Öyle içten konuşmuş ve iyi niyetini ortaya koymuştu ki kabul etmemek elimde değildi.

"Tabii, istediğini sor."

Hemen başladı. "Birlikteliğiniz ne kadar sürdü?"

"Aşağı yukarı... Sekiz yıl."

Yüzünde öyle şaşkın bir ifade oluştu ki açıklamak zorunda hissettim kendimi. "Bir dargın bir barışıktık."

"Ciddi misin? Sekiz yıl seninle birlikteydi ve şimdi de nişanlandığı kişi..." Cümleyi tamamlamaktan kaçınıyordu. Onun yerine ben tamamladım:

"Kız kardeşim, evet."

"Nişanlanmadan önce kız kardeşinle ne kadar çıktılar peki?"

"Üç ay," dedim. "Dokuz aydır da nişanlılar."

Bu seferki sessizlik uzayınca araya girme ihtiyacı hissettim. Ailemin binlerce kez tekrar ettiği cümleyi söyleyecektim. "Dışarıdan nasıl göründüğünü biliyorum ama birbirlerini seviyorlar."

"Seni onun için terk etti." Birini kovacağı zaman takındığı korkutucu ifade vardı yüzünde. "Fakat müstakbel eşiyle kullanacağı koltuğa bakmak için senden yardım istiyor. Kız kardeşinle yani."

"Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım. Benim ailem de böyle işte. Birbirimize çok bağlıyız. Aile misyonumuz gibi bir şey."

Will, nihayet belediye binasının köşesindeki boş yere park etti. El frenini çekti ve hiç tereddüt etmeden bana döndü.

"Bu noktada sana müdahale etmem gerekiyor diye düşünüyorum, Savannah. Sen, onlara bağlı olabilirsin ama onlar, sana bağlı gibi görünmüyorlar."

Sözleri çok ağırdı. Fakat buna rağmen daha önce Lyla'dan bile görmediğim dürüstlüğü karşısında iyice ezildiğimi hissettim.

Güç ve inanç. Sarsılmaz desteğim. Bu kelimeleri görmezden gelmeye öyle alışmıştım ki içimde uyandırdıkları duyguları bile unutmuştum. Sözleri, aslında olan biten her şey karşısında ne kadar kırıldığımı hatırlatıyordu bana. Sadece Ferris'i kaybettiğime kırılmamıştım, hatta konunun Ferris'le alakası bile yoktu. Fakat bu yalnızlık... İhanet... Her gün cesurluk maskemi takıp aynı sözleri tekrar etme zorunluluğu...

Her gün.

Yine aynı sözleri tekrarlamak için dudaklarımı araladım, "Bu işleri sen de bilirsin. Kalp ne isterse o olur." Fakat nefesimi boşa harcamış olurdum. Bana inanmayacağı belliydi.

"Umarım düğün günlerinde yağmur yağar." Birden ne söylediğimi fark edince elimle ağzımı kapattım.

Will şaşırmamıştı. Hatta gülümsedi. "Her yer sırılsıklam olsun, değil mi?"

Elimi indirip, gülümseyerek, "Seller götürsün," diye devam ettim. "Öyle şiddetli sel olsun ki davetliler, küçük süslü köprüden geçemedikleri için düğün alanına gelemesinler. Fotoğraflar öyle puslu çıksın ki kimin kim olduğu anlaşılmasın. Olivia'nın kıvırcık saçları dümdüz olsun. Son dokuz aydır ailedeki herkesin konuşa konuşa bitiremediği masa çiçekleri de rüzgârda uçup gitsin."

Birbirimize bakıp gülümsedik.

"Ama..." dedim rüyadan uyanır gibi.

"Evet?"

"Fakat bir yanım da bunca felaketten sonra birbirlerini eş olarak kabul ettiklerini ilan etmeleriyle birlikte sonsuza kadar mutlu yaşamalarını istiyor. Gerçekten."

Gülünce şakakları kırıştı. "Biliyorum. Ne olursa olsun çok iyi bir abla ve muhteşem bir insansın. Onlar için dilediğin mutluluğu sen de hak ediyorsun."

Sözleri, içimi ısıttı.

"Yine de," diye devam etti, "bence düğün gününü göremeyecekler."

Yüzüm asıldı. "Nasıl yani?"

Yere baktı. "Savannah. Adam seni koltuk bakmaya götürmek istiyor. Kan bağışına birlikte gidiyorsunuz. *Sevgililer Günü'nde sana çiçek getiriyor.* Sence, bunlar normal mi?"

Kapıyı açarak konuyu kapattığını ya da sorusuna cevap beklemediğini göstermiş oldu. Bense birden sessizliğe bürünen kamyonetin içinde oturduğum yerden, haksız olduğunu söylemek istiyordum. Çiçekleri o göndermemişti. Sam, göndermişti. Fakat bu bilgiyi onunla paylaşmam doğru olmazdı.

"Bu haksızlık," dedim kapıyı açıp. "Erkek arkadaşım olmadığını nereden biliyorsun?"

Kamyonetin diğer tarafından, "Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu. Cevabının olumsuz olduğunu gayet iyi biliyordu.

Neydi şimdi bu?

Erkek arkadaşı olamayacak biri gibi mi görünüyordum? Dışarıdan baktığında, *Savannah Cade, evet, biriyle birlikte olamaz,* fikrine kapılmasını sağlayacak bir duruşum mu vardı?

"Yani, yok," dedim çekinerek. Kapıyı kapattım. Kapı, beklediğimden hızlı çarptı.

İçeriye girip asansörün önünde durduk. Siyah beyaz zemin, sayısız insanın yarattığı trafikten aşınmıştı. Eski salonlarda çamaşır suyu ve kâğıt kokusu hâkimdi. Belediye, her daim böyle kalabalık mıydı? Bazıları, duvarda asılı duran haritayı inceliyordu. Bizse asansörün önünde duran on kişilik kalabalığın yanına geçmiştik.

"Neyse," dedim başımı yukarı kaldırıp asansöre binerken. Will, ikinci katın düğmesine bastı. "Ekip toplantısı için bir önerim var."

Elinde kâğıt dolu dosyasıyla önümde duran Will, "Öyle mi?" diye karşılık verdi. Yanında duran çift, çılgınlar gibi niyeti bozmaya başladı. Bir anda gözlerim yuvalarından fırlayınca başka bir yöne baktım.

Fakat yalnız değillerdi. Yanımdaki kadın da solunda duran kel adamın yanağını tutup kendine doğru çekti. Neler oluyordu böyle?

Elimde olmadan Will'e baktım. O da bir hayli rahatsız olmuşa benziyordu. Ses çıkarmadan güldü.

Yanındaki çift iyice hareketlenince kadının dirseği Will'in kafasına çarptı.

"Ne diyordun?" diyerek, çiftten olabildiğince uzaklaştı. "Ekip toplantısı."

"Doğru," dedim gözlerimle gülerek. "Maaşlı çalışanlar," yanımdakilerin dirseğini görüp kendimi korumaya aldım, "yaz boyunca," yanımdaki çift dans etmeye başlamıştı, "cuma öğleden sonraları izinli sayılsın."

İkinci kata geldik, kapı açıldı.

Kendimizi dışarı attık.

Burası daha da kalabalıktı. Tüm koridor boyunca karton kalpler asılıydı. Hoparlörlerden müzik sesi geliyordu. Çiftler, koridorun sonundaki kapının önüne yığılmıştı.

Yerdeki şeyler, gül yaprakları mıydı?

Bizi bu deliliğin ortasına sanki kendisi sokmamış gibi davranmaya çalışarak, "Söylediğin gibi..." dedi.

Beyaz gelinlikli kadına yol vermek için kenara çekilip, "Evet," dedim. "Söylediğim gibi... Bizim sektörde herkes bunu yapıyor. Biz de yapmalıyız. Bunu yapmazsak sektörün önde gelenlerini yakalayamayacağını kabul eden çömez bir firma gibi görünürüz. Öz güvenimizi yükseltmemiz için önemli bir adım."

Yüzüne çarpan karton kalbi uzaklaştırırken, hâlinden pek memnun olmayarak, "Ayrıca, herkese cuma matinesine yetişme fırsatı da sunmuş oluruz," diye karşılık verdi. "Bu sektör normlarını hiç anlamıyorum. Hafta sonunu şehir dışında geçiren bir New Yorklunun, trafiğe takılmamak için uydurduğu bahaneler gibi."

"Hamptons'taki[37] yazlıklarına gitmek isteyenler için yaratılmış bir kural da olsa, biz de bunu hak ediyoruz. Onlar kadar bilgiliyiz, çalışkanız ve bunca yıldan sonra, insanların moralini yükseltmek için daha iyi bir yol aklıma gelmiyor."

Düşünmeye başlamıştı bile.

"Sence verimliliği etkilemez mi?"

Zaferin kokusunu alarak gülümsedim. "Sanmıyorum."

Sırada üç adım ilerledik, sonra da iki adım. Sonunda elini uzattı. "Eğer, bak 'eğer' diyorum, herkes dört buçuk günde aynı iş yükünü tamamlamaya devam ederse, 1 Haziran'dan ağustosun sonuna kadar, cumayı yarım gün yapmayı kabul ediyorum. Fakat verimliliği takip edeceğim ve şirketin aleyhine bir sonuç görürsem de kararı geri çekeceğim."

[37] Hamptons, New York'a bağlı olan ünlü bir sahil beldesi. (e.n.)

Elini hızla tuttum. El sıkışmaya başladık. "Anlaştık."

Nişanlısının kıskacından kurtulan bir erkek bizi işaret ederek, "Gördün mü, Delilah? Biz de böyle yapmalıyız. El sıkışıp anlaşmalıyız," dedi.

Erkeğe koala gibi yapışmış olan kadın, yani Delilah, başını iki yana salladı. "Hayır, Danny. Bininci kez söylüyorum, ya bu işi resmiyete dökeriz ya da ben yokum. Televizyonu da alır giderim."

Ah! Gerçek aşk...

Will'le birlikte birkaç maddeyi daha gözden geçirdik. Hiçbirinde ilk seferdeki kadar hızlı bir sonuca varamasak da sınırlı park yeri, kadınlar tuvaletindeki tuhaf koku, termostatın beş derece düşük kalması gibi konuları konuştuk.

Nihayet ilçe kâtibinin odasından, yeni eşlerine sarılarak çıkan bir düzineden fazla gelinin ardından 206 numaralı odaya vardık.

"Ben de mi?" İçeri girmek konusunda kararsızdım. Odanın arkasında durup, Will'i noter tasdikli kâğıt alırken izlemekle, abartılı halk sevgisi ve tül yoğunluğu arasındaki evlilik çılgınlığına şahit olmak arasında bir seçim yapmam gerekirse, neyi seçeceğim belliydi.

"Tabii. Hemen çıkarız."

İçeri girdik.

Mütevazı bir odaydı. Tozlu jaluzilerin arasından, karşıdaki binanın pencereleri görünüyordu. Tüm koridora taç çiçekler serpiştirilmişti ama asıl olay içerideydi. Oda, gecenin bir yarısında içinde bomba patlamış bir çiçekçiyi andırıyordu. Kapıdan adamın masasına kadar, tüm zemini kaplayan çiçekler, kırmızı bir denizi andırıyordu. Her köşede, yapma gül buketleri duruyordu. Kâtibin bej renkli, eski gömleğinin önünde bir karanfil takılıydı.

Kâtip, bizim geldiğimizi görünce gözünü masasındaki kâğıtlardan ayırmadan, "Şurada durun, lütfen," dedi.

"Hımm, peki." Will, kendinden emin olmayarak, uzanıp elindeki kâğıtları verdi. Her zamanki gibi ne yaptığımı sorgulamadan onu takip ettim. "Yani..."

"Sorularınızı sona saklayın." Adam boğazını temizledi. Bir eliyle masanın üstündeki müzik çaların düğmesine bastı. Birden hoparlörlerden "Düğün Marşı" yükselmeye başladı.

Birden, göğsüm sıkıştı. Aniden yükselen reflünün tetiklediği mide asidi, göğüs kafesimi yakıyor gibiydi. Dudaklarımı sıkarak Will'e baktım. Bu, yardımcı olmadığı gibi, kendimi daha kötü hissetmemi neden oldu. Will'in her zamanki sakin hâlinden eser yoktu. Güneş koruyucu sürmeden üzerindeki takım elbiseyle on iki saat boyunca güneşlenmiş gibi görünüyordu. Hem de Bermuda'da.

"Sevgili konuklar," dedi kâtip, masasının üzerindeki kâğıda bakarak. "Tam olarak," saatini kontrol etti, "14 Şubat 2021 Salı günü, saat 13.14'te, bu beyefendiyle..." Will'e anlamlı bir bakış attı.

"William Pennington, sanırım bir yanlış anlaşılma oldu. Burası belediye memurluğu ofisi değil mi?"

"Öyle. 'William Pennington' isimli bu beyefendiyle bu genç hanımın..." Bu sefer de bana baktı.

Yanaklarım çoktan kızarmıştı.

Adımı söyleyip de bu oyunu uzatıp uzatmama konusunda karar verememiş hâlde dudaklarımı araladığımda Will elini uzattı. "Efendim, buraya belgeleri tasdikletmeye geldik."

"Evlilik belgesini sonunda tasdikliyoruz. Fark ettiyseniz dışarıda bekleyen başka çiftlerimiz de var. Bu yüzden yönlendirmelerimi dinlerseniz..."

"Biz evlenmeye *gelmedik* ki!" diye çıkıştı Will. Sanki bu sözünü belgelemek ister gibi de benden dev bir adımla uzaklaştı.

Olayın karşısında histeri krizine girmemek için ağzımı elimle kapatma ihtiyacı hissettim. Kâtip, bakışlarını bana çevirdiğinde, gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumu anlayınca yutkundu.

Gözlerini kırparak ikimize bakmayı sürdürdü.

Boğazını temizledi. Çekmecesini açıp bir broşür çıkardı. "Aslında, bugünlük böyle 'küçük' olaylar için başka bir odamız vardı. Fikrinizi değiştirirseniz 212'ye gidip oradan bilgi alarak," bana anlamlı bir bakış attı, "işlerin nasıl ilerlediğini öğrenebilirsiniz. İsterseniz yeniden sıraya girersiniz. Bu paketi de incelemenizi öneriyoruz,"

diyerek broşürü bana uzattı. İnternetten alınmış bir saat fotoğrafının altında şöyle yazıyordu: NEDEN BEKLEYESİNİZ Kİ?

Bu ikramına kahkahalarla gülmemek için dudaklarımı iyice sıktım. Olabildiğince sakin görünmeye çalışarak başımı salladım.

"Koridorda bekliyorum," diye fısıldadım. Gülmemek için kendimi tuttuğumdan dolayı göğsüm yanmaya başlamıştı.

Kapıdan çıkar çıkmaz kendimi serbest bıraktım.

Dışarıda beklediğim birkaç dakika süresince, aşk yığıntısının ortasında, Will'in yüzü aklıma geldi. Nihayet kapı açıldı ve Will, dışarı çıktı.

Mavi gözleri, benimkilerle buluştu.

Kahkahalarla gülmeye başladık.

Çevremizdeki çiftler birbirlerinden ayrılıp neler olduğunu merak eden gözlerle bize baktılar. Hatta bazıları bizi alkışladı.

"Ben... Ne diyeceğimi..." Kahkahalarımız, yerini yüzümüzdeki gülümsemeye bırakana kadar güldük. Will, başını salladı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Kusura bakma."

"Ne için kusura bakacakmışım?" dedim, üzerime alınmadığımı göstererek. "Bugünün dersi: Belediyeye Sevgililer Günü'nde Gelme. Sakın."

"Evlenmek istemiyorsan tabii."

"Yani."

Konuyu büyütmediğime minnettar olduğunu göstermek istercesine gülümsedi. Uzaktan çan sesleri geliyordu. Asansörden çıkan çiftlerin ardı arkası kesilmiyordu. Bana baktı. "Merdivenlerden inelim mi? Asansörden uzak duralım."

"İyi fikir," dedim. Göz ucuyla onu takip ettim. "Yalnız... Devam etmeden önce açıklığa kavuşturmak istediğim bir konu var. İçeride benden uzaklaşmak için attığın Titanik boyutundaki adım, gözümden kaçmadı. İtiraz etsen olur muydu? Tabii. Kendini açıklamak için küçük bir adım atman yeter miydi? Kesinlikle. Fakat benden o kadar uzaklaşmana gerek var mıydı? Belediye nikâhı için o denli kötü bir partner olduğumu hiç düşünmemiştim."

"Hayır, değilsin," dedi ve önümüzden geçen siyah deriden yapılma bir gelinlik giymiş olan kadına baktı. "Sadece, kötü tecrübelerim var diyelim."

"Ne! 'Vegas'ta yalnışlıkla evlendim.' deme sakın!"

"Presbiteryen[38] kilisesinde, kısa zaman önce diyelim."

Başımı salladım. "Yani evlilik konusunda, küçük bir travman var. İlginç."

"O zaman için yanlış karardı."

Kaşlarımı kaldırdım ve önümdeki kanatlı kapıyı açmadan önce durdum. Şimdiden, duymayı beklemediğim bir bilgi hazinesiyle karşılaşmış gibiydim. Daha fazlasını sormak içimden gelmedi. "O hâlde, tüllerle seni korkutmak istemem."

"Ya da güvercinler," diye ekleyerek kapıyı benim yerime açtı. "Ne zaman güvercin görsem kendimi kötü hissediyorum."

"Peki. Güvercinler, ha," dedim. "Gerçi, bu mesela sadece güvercinlerle mi ilgili, yoksa diğer kuşları da mı kapsıyor? Çünkü dışarıda yürümek bayağı bir zor olurdu..."

Eski binanın beton merdivenlerinden dışarı çıkınca sustum. Bulutlar, güç birliği yapıp bizi mucizevi ve görkemli bir yağışa maruz bırakmaya karar vermiş gibiydi. Rüzgâr dinmişti. Bu yüzden, devasa kar taneleri, sırayla düz çizgi hâlinde yere düşüyordu ve lambaların, bisiklet parklarının, gözün görebildiği her şeyin üstünü örtüyordu. Gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım. İri kar taneleri kirpiklerimi kaplayınca, gözlerimi kapatarak başımı eğdim. Gözlerimi açıp kardan temizlemek için yüzümü silerken, Will'i gördüm. Gökyüzüne bakmıyordu. Karla kaplı yerlere bakmıyordu. O... İnsanlara bakıyordu.

Merakla...

Merdivenlerin aşağısında, çevresini insanların kapladığı bir tünel oluşmuştu. Bazıları, üzerinde kalpler olan posterler tutuyordu. Tünelin içinden geçerken çevrelerindekilerin ellerini sıkan çiftlerin üstüne pirinç atanlar da vardı. Herkes mutluydu.

[38] Presbiteryen, bir Hıristiyanlık mezhebi olan Presbiteryenliğe mensup olan kimse. (e.n.)

Önümüzdeki çift, kaldırıma ulaştı ve heyecanlı kalabalık, bize döndü. Will durdu. Elinde tuttuğu damgalı belgelere baktı. Bunların, evlilik belgesine benzediğini fark ettim. Sonra bana döndü. Mavi gözleri, neşeyle benim fikrimi sorar gibiydi. Gülümsedim. "En azından, güvercin yok."

Daha fazla zaman kaybetmeden elimi tuttu ve elindeki kâğıtları coşkuyla havaya kaldırdı. Merdivenlerden inerken elinde aşk yazılı poster tutanlar neşeyle bağırdılar. Pirinç taneleri kara karıştı. Yolun çoğunu gözlerimi kırpıştırarak geçirdim. Öforik[39] bir ortam vardı.

Çevremde yaşanan kargaşadan fark etmediğim bir şey vardı: Will'le el ele tutuşuyorduk.

Aniden, elinde hissettiğim güven, beni alıp götürdü sanki. Onu eski, sararmış linolyum zeminli mutfakta, her sabah, dört kahve demliğinden birine uzanırken hayal ediverdim aniden. Çocukluğunun geçtiği arka bahçeye bakıp karları izlediğini görebiliyordum. Çalışkan babası hakkında düşüncelere dalıyordu; belki biraz pişmanlıkla, belki de yaşam ve ölümün kesişen yollarındaki güzel hatıralarla... Acısıyla tatlısıyla, onu bugünlere getiren hatalarını bile görür gibi oldum.

Kaldırımda yürürken elimi tutmaya devam etti. Nihayet binadan uzaklaşıp gözden kaybolduğumuzda, elimi bıraktı.

Derin nefes verip bana gülümsedi. "Çok hevesliydiler," dedi, özür dilercesine.

"Kesinlikle," diyerek, gülümsemesine karşılık verdim. "Onları üzemezdik."

Şimdi, bana oldukça yakın duruyordu. Normalde olması gerekenden birkaç santimetre daha yakındı. Hatta ondan gelen sedir ağacı kokusunu alabileceğim kadar yakındı. Ellerinin sıcaklığından mahrum kalan ellerim, bir anda üşüdü. Kar taneleri aramıza düşerken gözlerinde tuhaf bir bakış oluştu. Bir şey sormak istiyormuş gibiydi. Aklını kurcalayan bir düşüncesi var gibiydi. Fakat

[39] Öfori, üzüntü hissinden tamamen arınmış bir hâlde, aşırı mutlu ve coşkulu olma durumu. (e.n.)

aklını kurcalayan bu şey her ne ise, onu dile getirmedi. Bu yapmak yerine, gülümseyerek park yerine doğru yöneldi. Ben de hayal kırıklığımı saklamaya çalışarak elimi montumun cebine soktum.

Son otuz dakikanın heyecanı yavaş yavaş dinerken, karla kaplı kaldırımda yürüyerek taze karların üstüne ayak izlerimizi bıraktık. Sessizce. Yani, patronunuzla evlenmiş taklidi yaptıktan sonra ne konuda konuşubilirdiniz ki?"

Kamyonete vardığımızda, kapıyı benim için açtı. O an, taslağımla ilgilenen kişinin o olmasını diledim. Herkesi bir yana bırakıp gerçekten eğlendirmek istediğim kişi... Will'den *hoşlanıyordum*. Kendi kendime de olsa bunu itiraf etmek, hoşuma gitmişti.

Günlerimi ve gecelerimi onu düşünerek geçirdiğim, sözlerini aklımdan silemediğim, beni her şeyimle tanıyan, destekleyen, eleştiren, anlamak için uğraşan, iyi ya da kötü hikâyelerimi dinleyip kendi hikâyelerini paylaşan, her sabah konuşmak için heyecanlandığım, her gece daha fazlasını dileyerek uyuduğum kişi... El ele tutuşup aşk meraklısı insanların oluşturduğu tünelin içinden koşmak bile bunu değiştiremezdi.

Artık, editörümle yüzleşme vakti gelmişti.

Bölüm 15

Bu, kuşkusuz, insanlık tarihinin en kötü öpüşme hikâyesi. Daha önce biriyle öpüştüğünden emin misin?

Sözlerine karşılık vermek için puf koltukta doğruldum.

Birçok kişiyle öpüştüm.
BİRÇOK. Kafamın üstünde ökse otuyla geziyorum.

Bu doğru *değildi*. Beni, hâlâ kültürel olarak uygun sayılmayacak kadar çok öpen ebeveynlerimi saymazsak. Yine de bu, can alıcı bir sahneydi. *Öpüşme*. Aşk romanındaki bir öpüşme, hikâyenin sonsuza kadar mutlu süreceğini gösterirdi.

Öpüşmeli büyük final sahnesini yazarken zorlandığımı söylemek; bir nöroloğun, girdiği başarısız ameliyatlar sayılmazsa, iyi bir doktor olduğunu söylemeye benziyordu. Hayal kırıklığı içinde pes edip odama döndüm.

Bir saat sonra geri geldiğimde yeni bir not vardı.

Bu insanlar, kartondan mı yapıldı? Ellerini neden kullanmıyorlar? Ortaokul mezuniyet gecesindeki çocuklar gibi öylece dikiliyorlar.

Daha önce hiçbir yerin altını çizmemişti. Ünlem işareti kullandığı olmuştu. Büyük harfle de yazmıştı. Ancak burada, kelimelerin altına üç çizgi atmıştı. Gardenya kokusu ve küçük ışıkların altında, kalemiyle çizgi çekişini hayal edebiliyordum. Son günlerde mumu da söndürmüyorduk. Sürekli girip çıktığımız için sorun olmuyordu.

Notunun altına yazmaya başladım: *Diyelim ki ben elleri olduğunu unuttum. Sen hayalinde canlandırabilirsin. Okurlar da bunu yaparlar. Boşlukları kendileri doldururlar.*

Öğle yemeğinden önce cevap gelmişti.

Okurlar burada hayal güçlerini kullanmayacaklar. Çünkü bir an kendini bırakıp sonra geri çekilmesine sinirlenecekler. Bu iki karakterin altında durduğu ağacı sekiz cümleyle anlatmışsın ama öpüşmelerine hiç özen göstermemişsin. Birbirlerinden nefret ediyor gibi duruyorlar. Hatta öpüşmekten de.

Aklıma gelen ilk şeyi yazdım. Gerçeği.

Peki, kabul ediyorum. Öpüşmekten nefret ediyorum. İğrenç bir şey. Hijyenik değil. Tamamen kültürel ve oldukça tuhaf bir olay. Bir insanın ağzında kaç tane mikrop var, biliyor musun? Altı milyar. ALTI. MİLYAR. Ayrıca dillerinin hokey oynayarak tükürüklerini paylaştıkları bu öpüşme eylemini nasıl betimleyeceğim, söyler misin? Gerçekten istediğin bu mu? Eğer dürüstçe anlatacak olursam tüm dünya bu alışkanlığından vazgeçer. Sadece sarılmakla yetinmeliyiz. O mantıklı. Ayrıca çevrene hastalık yaymanı da engelliyor.

Öğle yemeğinden sonra cevabını okudum.

Holly. Bunun, senin mahlasın olduğunu biliyorum ama artık sana seslenmem gerektiğini hissediyorum. Her ne isimle olursa olsun. Evet, Holly. Aslında aşkla ilgili hiçbir şeye inanmamana rağmen aşk romanı yazmaya karar

vermen ne tuhaf. İki insanın birbirine karşı bir şeyler hissetmesi kaçınılmazdır. Eğer buna inanmıyorsan tür değiştirmelisin.

Tereddüt etsem de karşılık verdim.

Birbirlerinden hoşlanıyorlar! El ele tutuşmakla da yetinebilirler. Neyse... Aşk romanı, bu çekimden ibaret değildir. Arkadaşlık da aşka dâhildir. İki dünya savaşı görmüş, beş çocuk büyütmüş, bankta oturan doksan yaşında bir çift gördüğünde, kendi kendine, İŞTE BU, diye düşünürsün.
El ele tutuşmaları, çeyizlerindeki porselen tabaklarda omlet yemeleri, sabahları boş sohbete dalmak yerine karşılıklı gazete okumaları hoşuna gider. Çünkü mutludurlar. Sadece mutlu. Birlikte. İşte ben, böyle bir aşk romanı yazmak istiyorum. Instagram'a uygun aşk romanları, fuarlarda ve süpermarketlerde karşıma çıkıyor zaten. İlk görüşte aşkın bir ömür boyu sürdüğünü söyleyen kitaplar onlar. Fakat ben gerçeklerin, son sayfa yazıldıktan sonra yaşandığını biliyorum.

Kalbim sıkışsa da devam ettim.

Birinin, daha güzel, daha zarif, herkesi etkileyen birine âşık olup da seni terk etmesinin ne demek olduğunu biliyorum.
Bu yüzden lütfen, öpüşme sahnesi yazamadığım için tür değiştirmemi isteme benden. Benim paylaşmak istediğim; iki sıradan insanın, inişler ve çıkışlar arasında, düğün tabaklarında omlet paylaştıkları, hayat boyu süren arkadaşlıkları sadece.

Yazmayı bitirdiğimde arkama yaslanıp kelimelere baktım. Fazla tutkulu, fazla duygusaldım. Fazla... Kararsız. Neler oluyordu böyle? Bir sahne. Sadece, küçük bir sahne. Uzun bir an boyunca, sayfayı buruşturup çöpe atmayı ve bir daha da bundan bahsetmemeyi düşündüm. Fakat yapmadım. Olduğu gibi bıraktım. Çünkü... Bu... Bendim.

Aramızda, bu kenar boşluklarında yazışmanın ötesinde bir şey olacaksa eğer o, gerçek beni görmeli, tüm kusurlarımı öğrenmeliydi.

Kalemi bırakıp düşüncelerimi durdurmaya çalıştım. Kapıdan çıktım.

Öğleden sonra odaya geri döndüğümde, bir cevap yoktu. Fakat günün sonunda odaya geri döndüğümde, cevabını buldum.

Bölüm 16

Özür dilerim. Aslında ironi yapmaya çalışıyordum ama doğru ifade edemedim. Asıl konu, bu hikâyeyi istediğin hedefe, hatta daha ötesine ulaştırmayı başardın. Seninle gurur duyuyorum.
Sahneye gelince, konudan sapmayalım ve eğer öpüşme sahnesini kullanmaya niyetliysen, onları normal insanlar gibi öpüştürmelisin. Şunu düşündün mü hiç? Öpüşme sahnesini iyi yazamamanın sebebi, bunu tecrübe etmemiş olmandan kaynaklanıyordur belki de?

Sayfaya bakakaldım. Adam, hararetli monoloğumun sırtını sıvazladıktan sonra yetişkinlerin işine karışmaması gerektiğini söyledi resmen. Asıl konu, öpüşme sahnesi yazamamam olmuştu. Yazışmamız tuhaf bir şekilde, benim kişisel tarihim ve öpüşme yeteneğim konusunda hassas bir mevzuya dönmüştü.

Peki... Bugün konu, benim aşk geçmişim olacak belli ki. Eski erkek arkadaşım, öpüştüğüm ilk ve son kişiydi. Dürüst olmak gerekirse, çamaşır yıkamaya ayırdığım zaman, benim için daha değerliydi. İşte. Madem sen bu konuda "iyisin", bu sahneyi benim için yeniden yazabilirsin.

Noktayı öyle sert koydum ki sayfa lekelendi. Taslağı koltuğun yanındaki kitapların üzerine attım. Mumu söndürdüm. Işıkları kapattım. Kapıya yöneldim.

Pekâlâ. Sam, Giselle'in parlak dudaklarıyla iyi vakit geçirmişti belli ki. Çok güzel. Onunla yıllardır neden birlikte olduğunu başka bir şekilde anlamlandıramazdım zaten. Giselle. Tutkuyla konuşur, tutkuyla öpüşür. Ne güzel, değil mi?

Ruh hâlim, eve gidene kadar değişmedi. Zihnimin bir köşesinde, nihayet final sahnesine geldiğimi söyleyen ve beni neşelendirmek isteyen düşünceler çırpınırken, kara bulutlar buna izin vermiyordu. Sam, Giselle'i öpmüştü. Hem de binlerce kez.

Kapıyı açmak için anahtarları çıkardım.

Unutma! Sonuçta, teslim tarihine yetiştireceksin!

Sirenlere[40] kanmıştı. Bu yüzden ona tekrar tekrar âşık olmaktan kendini alamıyordu. Giselle'in yöntemi buydu demek. Küstükleri dönemlerde onu birden köşeye sıkıştırıyordu, yakasından tutararak, tek gözünün üzerini mükemmel bir şekilde örten ipeksi buklelerinin arasından bakıyordu ve böğürtlenli rujuyla, Sam'e boyun eğdiriyordu.

Teslim etmeye üç gün var! Başardın!

Aramızda ne olursa olsun, Sam'i elimden geri almak için her köşe başında bekleyecekti.

"Savvy, iyi misin?" Kafamı kaldırdığımda, salonun ortasında yüzümde tiksinti dolu bir ifadeyle durduğumu fark ettim.

"Hasta gibisin." Olivia, her zamanki gibi Peloton bisikletinin üstünde, parmağını kitabının arasında sıkıştırmış hâlde, bana bakıyordu.

"İyiyim," dedim zorla gülümseyerek. "İşle alakalı bir şey düşünüyordum da."

"Oh, iyi," dedi rahatlamış görünerek. "Bağış toplama yemeğini kaçırmanı istemem."

---

[40] Siren, Yunan mitolojisinde büyüleyici müzikleri ve şarkılarıyla yakındaki denizcileri, adaların kayalık kıyılarındaki batık gemilere çeken tehlikeli yaratıklar. (e.n.)

Başka bağlamdan bakıldığında bu sözler, samimi bir ilgi göstergesi olarak görülebilirdi. Herhangi bir kız kardeşin sarf edebileceği sözlerdi bunlar. *İyi olmana çok sevindim. Sen, benim hem kız kardeşim hem de en iyi arkadaşımsın. Sensiz, bir yere eğlenmeye gitmeyi aklımdan bile geçiremezdim.* Fakat onu tanıyordum. Aklından geçenleri çok iyi biliyordum.

"Hayat İçin Adım At" bağış yemeği, her şubat ayının sonunda yapılıyordu. Bu, Olivia'nın sahneye çıkması ve herkese mücadelelerini sürdürmenin önemini göstermesi için önemli bir etkinlik alanı sunarken, bir yandan da zenginlerin topluma faydalı bir şey yaparak programı devam ettirmelerini sağlıyordu. Benim görevim, bir senatörün ailesininkinden farksızdı. Konuşması sırasında onun arkasında durup gülümsüyor ve güzel bir tablo oluşturuyorduk.

"Savaşçı mavisi giyeceğimizi unutma," diye ekledi.

Kaşlarımı çattım. "Daha önce de söyledim sana, Olivia. Savaşçı mavisi renginde hiçbir şeyim yok. Alışverişe çıkacak vaktim de yok." *Ya da param*, diye geçirdim içimden. "Geçen sene aldığın kırmızı elbiseyi giysem olmaz mı? Sadece bir kere giydim." Geçen sene. Aynı sıkıcı etkinliğe.

Olivia'nın kaşları tiksintiyle çatıldı. "Kırmızı, renk paletimizde yok, Savvy. Bu seneki tema, savaşçı mavisi ya da beyaz. Ayrıca aynı giyinmeliyiz. Sahnede, fotoğraflarda çıkacaksın. Fotoğraflarda güzel görünmek istemiyor musun?"

Elbisemin rengini düşünerek bisikletin pedallarını daha hızlı çevirmeye başladı. "Benim elbiselerimden birini alabilirsin. Sadece..."

O, susunca cümlesini onun yerine ben tamamladım: "Biliyorum. Sen 34 bendensin. Bense bir fil kadar şişmanım." Koridora döndüm.

Damarları şişmiş olan kaslı bacaklarını daha hızlı çevirerek, "Sana yardım etmeme izin versen böyle hissetmezsin," diye seslendi arkamdan.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, yazarlarımdan birinin taslağı üzerinde çalıştıktan sonra bilgisayarda kendi taslağımı açtım. Sayfaları, olabildiğince eleştirel gözle defalarca okudum. Nihayet ışığı kapatıp yatağa girdiğimde, kendimden emindim. Kesinlikle emindim.

Kitabım hazırdı. Final sahnesi hariç.

Ertesi sabah, mutfakta kahve bile demlemeden koridorlardaki temizlik malzemesi kokusuyla ÖOK odasına çıktım. Bir gecede mucize mi bekliyordum, bilmiyorum ama yine de gizemli editörümün cevabını okuma isteğim daha baskın çıkmıştı.

Senin için sahne falan yazamam. Ama... Yazmana yardım edebilirim.

O anda peygamberdevesi gibi göründüğüme eminim. Gözleri yerinden çıkan bir peygamberdevesi...

O...

Yardım...

Edebilirmiş.

Bana.

Öpüşme sahnesi yazmam için.

Benim takıldığım nokta, ortadaki üç noktanın yarattığı boşluk hissiydi. *Ama nokta nokta nokta yazmana yardım edebilirim.*

Yanaklarıma ateş bastı. Sayfayı tutan başparmağım ve işaret parmağım terlemeye başladı. Tam olarak... Nasıl... Yardım etmeyi düşünüyordu... Acaba?

Eminim, onu kastetmemiştir...

İmkânı yok...

Kesinlikle olamaz.

Kalemi dudağıma dayadım. Ne yazacağımı bilemiyordum.

~~*Çok isterim!*~~

Yazdığım kelimeleri hemen karaladım. Bu kadar ümitsiz olmaya gerek yoktu. Kim böyle bir şey yapardı ki? Kim, tam öpüşecekken, "*Öp beni! Beni öpmeni istiyorum!*" diye bağırırdı? Korkunç bir şey...

~~*Ne demek istiyorsun? Beni öpmek mi istiyorsun?*~~
~~*İkinci sınıfta mıyız biz?*~~

Of! Açık yüreklilikle yazdığım lakayıt kelimelerden biraz utanıp hepsinin üstünü karaladım. Fakat karalarken öyle bastırmışım ki sayfanın köşesi yırtıldı.

Yardım tekliflerine açığım. Aklından ne geçiyor?

Tamam. Yeniden gaza gelmeden önce odadan çıktım.

Bölüm 17

Seni yemeğe davet etmek istiyorum.

İşte bu! Yemeğe çıkmak istiyordu. Sayfanın sonunda yazılı olan kelimeleri okurken nefesimi tuttum. Beynim zonkluyordu. Editörümün derdi, beni eğitmek bahanesiyle karanlık bir odada öpüşmek değildi.

Bu çok saçma olurdu, Savannah.

Delice.

Yemeğe çıkmak istiyordu. Nihayet yüz yüze gelip, yayın öncesinde kitabın üzerinden geçebileceğimiz güzel bir akşam yemeği. Tıpkı mantıklı yetişkinler gibi.

Sayfayı çevirirken başka bir not daha gözüme çarptı.

Daha açık konuşmak gerekirse seni bir randevuya çıkarmak istiyorum.

Kalbim, üç saniyeliğine ağzıma geldi. Bir dakika boyunca yerimden kıpırdayamadım. Beni randevuya çıkarmak istiyordu. İlk randevu. Başka insanları ve olayları örnek göstererek kenar

boşluklarında konuştuğumuz randevular gibi. Tabii, bu sefer kahramanlardan biri bendim. Glütensiz beslenmenin hayatını nasıl değiştirdiğini dinlemek üzere Chelsea'yi *Catbird Seat*'e götürmek istemiyordu. Benimle konuşmak, romantik bir randevuya çıkmak istiyordu.

Havada süzülüyormuşum gibi hissediyordum. Yine de... Sona gelmiştik. Bu küçük odanın büyüsü bozulmak üzereydi. Gizli editörüm, şarkılarla ve oyunlarla dolu ağaç evden çıkıp gerçek hayata atılmaya hazırdı; kendi ayakları yere basıyordu ve benim de aşağıya inmemi istiyordu.

Peter Pan büyümüştü ama ben, buna hazır değildim.

Bu işi beraber yürütmüştük. Fakat ekibin yarısı devam etmek istemediği sürece, oyunu sürdüremezdik. Şunları yazdım:

Çok isterim. Ne zaman?

Tüm öğleden sonra boyunca, notlar üzerinden konuşmaya devam ettik.

Bu akşam. 19.00.

19.00 olmaz. 17.00'de bağış toplama yemeği var. 20.00 ya da 20.30 uyar mı?

Anlaştık. 20.30 uygun. Burada buluşalım mı?

Mükemmel.

Gizemli editörümle yemek randevusuna çıkacaktık. Sam. Sam'le yemek randevusuna çıkacaktık.

Koridorda toplantıya doğru ilerlerken bu düşünce, aklımı kurcalamaya başlamıştı. Beni korkutan şey, gizemli editörümle yemeğe çıkmak değildi. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum. Uyanık olduğum her anımda onu düşünüyordum. Hatta bazen

tg:kaktusunx

uyurken de. Çok zekiydi. Komikti. Kaba olabilirdi ama buna da saygı duyuyordum. Hayatımda olmasını istediğim kişiydi. Nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım onun da yanımda olmasını istiyordum.

Olivia ile Ferris'i oldukları yerde adım atarken ve bir yandan çorba yapıp bir yandan düğün davetiyelerini damgalarken görseydi, eminim ki o da çok gülerdi.

Lyla'yla *Tin Can*'de canlı müzik dinlediğimizde yanımızda olsaydı, o da gitaristi *Brad Paisley*'ye[41] benzetir miydi acaba? Belediye binasında, gelin ve damatların sıraya girdiğini görseydi, ne düşünürdü? Aslında, o gün onu aklımdan hiç geçirmemiştim. Zamanımın yüzde doksan beşinde aklıma gizemli editörüm oluyordu; o öğleden sonra hariç.

Oldukça küçük sayılabilecek tek sorun; beni el üstünde tutan, entelektüel, komik ve arkadaş canlısı editörümün Sam olduğu gerçeğiyle yüzleşmekti. Genç Hıristiyanlar Birliği ve Rotary Kulübünde yönetim ekibinde olmaktan başka hobisi olmayan, Sam. Önceki sene, bir hafta izin alıp Missouri eyaletinde Branson şehrine giden, Sam.

Branson, Missouri.

Bu, gerçekten zor oluyordu. Bana göre ikisi bambaşka insanlardı.

Peki, şimdi ne yapacaktım? Artık gerçeklerle yüzleşmenin vakti gelmişti. Komik Çiftlik Yemekleri'nden hoşlanan, oldukça etkileyici biri olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Ayrıca *QuickBooks* muhasebe yazılımı üzerine konuşmayı da çok seviyordu.

Başlık belirleme toplantısına ilk giden bendim. Hatta o kadar erken gitmiştim ki saatime baktıktan sonra elimdeki dosyayı ve bilgisayarı masanın üzerinde bırakıp içeride volta atmaya başladım. Henüz 3600 adım atmıştım ve bu, oldukça azdı. Akşam, eve dönüş yolunda açığı kapatabilirdim ama bağış toplama etkinliğine katılmam gerekiyordu. İş çıkışı zaman kaybetmeden eve

[41] Brad Paisley, ABD'li country müzik şarkıcısı ve söz yazarı, müzisyen. (e.n.)

gideyim de bana iki beden küçük gelen savaşçı mavisi elbisemi giyeyim, sonra da akşam trafiğiyle boğuşmadan şehir merkezindeki etkinliğe katılabileyim diye işe arabayla gelmiştim. Eğer geçen yıl yaşananlar, ileride olacakların göstergesiyse; Olivia'nın "umudumuzu kaybettiğimiz anlar olabilir ama daha iyi bir hayat için kendimizi motive etmek üzere çevremizi bizi olumlu etkileyecek şeylerle doldurmamız gerektiği" (yani kendisi) konuşmasında, beni "yaşayan örnek" olarak sahneye çıkarmasına engel olmak istiyorsam dört dörtlük görünmeliydim.

Hızımı artırıp adımlarımı kısalttım. Bu hâlimle, acelesi olan bir penguene benziyordum.

Kapının önünden gelen sese doğru başımı kaldırdığımda, Sam'in içeri girdiğini gördüm. Beni görünce durdu. Sanki çıplak yakalanmışım gibi bakıyordu.

"Sam," dedim utançla. "Affedersin... Adım yarışmasındayım da..." Cümlemi nasıl bitireceğimi kestiremediğim için sustum.

Ya da paragrafı.

Ya da tüm sohbeti.

Bu, baş başa ilk anımızdı.

Son haftalarda birbirimizden kaçıyorduk. O da benim gibi, duygularını karşısındakinin yüzüne söylemektense kâğıda dökmeyi tercih ediyordu anlaşılan. Sonuçta kâğıt üstünde dürüst olmak kolaydı. Aynı, o zamanki...

Bunlar aklıma geldikçe yüzüm beyazladı, Sam'in gözlerine baktım. Tıpkı, çok uzun sayılmayacak bir zaman önce, bir kitaptaki ayak tırnağı mantarı ile ilgili olayı kabul ettiğim gibi. O zamanlar, karakterin spor salonunda kullandığı ortak banyoyu suçlayarak terlik kullanımını savunmuştum. *İşte bu yüzden duşta terlik kullanmak zorundasın. Hangi mikropla nerede karşılaşacağın belli olmaz.*

O da şöyle karşılık vermişti: *Ben tüm sahnenin gereksiz olduğunu söylemek istemiştim. Kişisel hijyene dikkat çekmene saygı duyuyorum ama bu sahnede sorun var. Kadın, adamla spor salonunda karşılaşıyor ama duş aldıktan sonra sporcu ayaklarıyla ilgili nutuk çekmesinin manası yok.*

Ne utanmıştım ama! Yani, bunları konuşmuştuk, evet ama onunla yüz yüze geldiğimizde bu küçük sırlarımızı ve kişisel hikâyelerimizi anımsayıp gülerek birbirimize yakınlaşacağımızı düşünüyordum. Şimdi, gözlerinin içine baktığımda ise bunun doğru olmadığını anladım.

Elini sallayarak, "Ne güzel," dedi. Kapının önünde duruyordu. "Nanette'le mesai saatindeki hareket kısıtlılığından konuşuyorduk biz de. Hareket etmeyi teşvik edecek bir çözüm önerisi bulmayı isterdim."

Hareket etmekten bahsetsek de onun, olduğu yerde durduğunu fark ettim. O anda gözüm, eline kaydı. İki kahve kupası tutuyordu. Üzerinde altın renkli harfler olan orman yeşili iki kupa. Ne yazdığını okumaya çalıştım fakat Sam, elini hareket ettirince yazı kapandı. Kahve kupaları, espresso paketi ve... Gözleri, odanın diğer ucundaki ortak şuruplara mı kaymıştı ne? Ortak şurupları çalmayı mı düşünüyordu yoksa?

Nereye baktığımı anladı ve saatine bakıyor gibi yapıp, "Neyse," diye devam etti. "Bir şey unuttum. Sen devam et." Sert bir ifadeyle gülümsedi.

"Sağ ol. Ben... Devam edeyim... Sonra görüşürüz," dedim, içtenlikle.

Hızla başını salladı. Cümlemi tamamlamama fırsat vermeden, "Tabii. Adımlarında başarılar," diyerek, çıktı.

"Teşekkür ederim," diyecek oldum ama odada benden başka kimse yoktu.

Gizli odamıza kahve makinesi gelmişti. İçeri girer girmez kahve çekirdeği kokusu aldım. Kitap yığınının üstünde duran iki kişilik kahve makinesinin içinde taze kahve vardı. Makinenin hemen yanında da orman yeşili iki kupa duruyordu. Kupaların üzerindeki yazılar, küçük ışıkların altında rahat okunuyordu.

İlk kupada altın harflerle *"Sen Aydınlatıyorsun"* yazıyordu. İkinci kupa ise "*Benim Hayatımı*" diye cümleyi tamamlıyordu. Küçük bir kahve durağı... Şurup olmadığını görünce gülümsedim.

Kupalara doğru ilerleyip bir tanesini elime aldım. Harflerin çevresinde küçük ışıklar vardı. Pekâlâ... Bu, biraz klişeydi ama buna rağmen içimi aydınlattığını hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum. Sam, yüz yüze iletişim kuramıyordu ama böyle şeylerde eşsizdi. Daha önce kendimi hiç bu denli değerli hissetmemiştim. Bu... Her şey... Bu denli romantik bir şey yaşamamıştım.

Kremasız kahve içmeyi sevmememe rağmen, ayrıca saat akşam beş olduğu için eve doğru hareket etmemin vakti gelmesine rağmen kendime kahve koydum. Bu anın keyfini çıkarmak ve bizim için sembolik bir adım atmak istiyordum. Kupayı sıkıca kavrayarak dışarı çıktım. Bu kupayı da yanımda götürecektim. Dış dünyaya.

Kahve biraz acıydı ama aldırış etmeden büyük bir yudum aldım. Eski malikânenin merdivenlerinden indim ve giriş holünde Lyla'yla buluştum. Giriş kalabalıktı. Uzun günün ardından herkes montlarının fermuarını kapatıyor, atkılarını boyunlarına doluyordu. Montumu koluma alırken, Sam'in merdivenlerden çıktığını gördüm. Odanın diğer ucundan göz göze geldik ve cesaretle kupayı havaya kaldırdım. *Bu geceye*, diye geçirdim içimden ve acı kahveden bir yudum aldım. Gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu. Gerçekten. Son adımda sendeleyerek arkasındaki Will'in üzerine doğru devrildi. Karşımdaki Sam'in gerçek yüzünün, tanıdığım Sam'den bu denli farklı olması, beni güldürdü. Artık her ne olursa olsun, sonuna kadar gitmek istiyordum. Kupamı, uzun zamandır beklediğim buluşmaya kaldırdım. Hiçbir şey beni durduramazdı. Hiçbir şey, beni bu buluşmaya karşı hissettiğim kararlılıktan alıkoyamazdı. Hiçbir şey.

İyisi ve kötüsüyle, bu geceye...

Bölüm 18

Tabii, bu şeytani elbise beni öldürmezse.

Daha açık olmak gerekirse elbise, kalçalarımı olduğu gibi ortaya çıkartıyordu. Hem de yüzlerce insanın olduğu bu balo salonunda.

Kalçamı mantıksız bir şekilde saran "savaşçı mavisi" elbisenin kumaşını çekiştirdim. Otuz dakika süren inatlaşmanın ardından Olivia, üniversite mezuniyetinden kalma, yarım kollu bu korkunç elbiseyi giymem için beni ikna etmişti. Karşı koymaya çalıştım fakat salonun ortasında, inci küpe ve sıkı sıkıya bağlanmış kravatıyla (Olivia'ya destek olmak için) volta atan annem ve babam, onun tarafında olunca savaşı kaybettim.

Annem, şampanya rengi pullu el çantasını bir elinden diğerine alarak, "Tatlım, çok güzel olmuşsun. Neyini beğenmedin, anlamadım? Sahnede sana kimse dikkat etmeyecek ki zaten," dedi.

Geçen yıl giydiğim kırmızı elbisem gibi, bir omzu baştan çıkarıcı altın iplerle süslenmiş, yere kadar uzanan muhteşem bir elbise yerine; boyu dizlerimde biten, kol uzunluğu doksanlardan kalma, bana iki beden küçük gelen ve kalçamı olduğu gibi ortaya çıkaran bir elbiseyle kalakaldım. Bir de cildim spot ışıklarının

altında hastalıklı gibi görünüyordu. Olivia ise mikrofonu tutan kaslı koluyla, dergiden fırlamış bir modeli andırıyordu. Solumda duran annem ve babam, Olivia'nın dudaklarından dökülen her kelimeye, başlarını sallayarak eşlik ediyordu. Sağımda duran Ferris ise bir hayli... Yeşil görünüyordu. Gözlerini Olivia'ya dikmişti ama başımızı sallamamız tembih edilen yerlerde, kılını kıpırdatmıyordu. Sadece bakıyordu. Dik dik. Neredeyse Olivia'yı dinlemediğini belli eden bir ifadesi vardı.

Vay be.

Daha önce, sahnede olduğu için heyecanlanan birilerini görmüştüm ama Ferris, kendini kaybetmek üzereydi.

Olivia, tek elini seyircilere doğru kaldırarak, "Bazıları, hayal ettiklerini söyler," dedi. "İnsanlar, hayatlarını ve akıllarını bir sürü hedef ve hayalle doldururlar. Fakat sizi onlardan ayıran şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?" Eli, her kelimenin vurgusuna göre havaya kalkıp iniyordu. "Gerçekten. Bir şeyler. Yapmak. İşte bu noktada, onlardan ayrılıyorsunuz. Bir şeyler yapmayı gerçekten istediğinizi belli etmek konusundaki kararlılığınızı, bu geceye katılarak gösterdiniz. Şubat ayına girdik. Yıl başladı. Bu yıl, sizin yılınız olsun. Sadece adım hedeflerinize ve sağlıklı yaşam hedeflerinize ulaşmak anlamında değil; hayatınızın tüm alanlarında, gerçek ve ulaşılabilir zaferler kazanmak için. Her şey, burada başlıyor. Bu gece bize katılarak hayallerinizin üstünde bir yolculuğa adım atmış oldunuz."

Salonu alkış sesleri doldurdu. Annem, babam ve ben, bu destek alkışına eşlik ettik. Alkışın da adabı vardı. Yeterince istekli olmalı ama çok dikkat çekici olmamalıydı.

Ferris alkışlamadı. Bu noktada protokolü bozarak ona döndüm. "Ferris," diye fısıldadım. Hareket etmedi. Alkış azalmaya başlayınca yeniden seslendim. Onu hafifçe dürttüm. Rüyadan uyanmış gibi oldu.

"İyi misin?" diye sordum dudaklarımı oynatarak. Gözlerini bana dikti ama cevap vermedi. Şimdi, sadece bana bakıyordu.

Dişlerimi gösterene kadar gülümseyerek, *görüyor musun? Sahne korkunu böyle yenebilirsin, önüne bak ve gülümse* der gibi baktım ve sonra Olivia'ya döndüm. Ferris hiçbir şey yapmadı. Duruşunu bile değiştirmedi.

Grup hâlinde başımızı sallamamız gerektiği bir yere gelmiştik. Hızla ve heyecanla başımı salladım. Yine baş sallayıp alkış tuttuğumuz anda, birinin dirseğime yapıştığını hissettim. Ferris bana tutunmuştu.

"Seninle konuşmamız gerek," dedi.

Gözlerimi açtım. "Şimdi mi? Meşgulüz biraz."

"Şimdi," dedi. Artık fısıldamıyordu. Bir sürü insanın gözlerini dikerek izlediği sahnenin ortasında koluma yapışmıştı. Sanki kahve dükkânında sohbet ediyordu.

Olan biten, Olivia'nın da gözüne takılmıştı. Zaferle kollarını kaldırdığı bir noktada bize, *siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?* bakışı attı.

Aklımda birbirinden kötü iki fikir vardı: Olivia'ya dönüp Ferris'in beni sahneden indirmek istemesini göz ardı etmek ya da Ferris'in teklifini kabul edip konuşmanın ortasında sahneyi terk etmek.

Elimdeki seçenekleri gözden geçirdikten sonra kararımı verdim. "Haydi," diye fısıldadım ve yengeç gibi yan adımlarla kadife perdelerin arasından kulise doğru ilerledik. Sahneden kaybolur kaybolmaz arkamı döndüm. Ya da Ferris beni döndürmüş de olabilirdi. Çok emin değildim. Sonuçta elleriyle dirseklerimi tuttuğunu fark ettim.

"Korkunç bir hata yaptım," dedi, hızla.

Kaşlarımı kaldırdım. Zihnimde uyarı sinyalleri çalmaya başladı. "Ferris, sahne korkusundan bahsediyorsan sorun değil. İlla orada durmana..."

"Sahne korkusu falan değil. *Keşke* onun kadar basit bir şey olsaydı." Birden ellerini çekti. Çaresizce saçlarını karıştırdı. Öne arkaya hızlı adımlar atmaya başladı. Çok gergindi. Zihnimdeki

alarm sesi yükseliyordu. Onu şeyden beri böyle görmemiştim... Yani... Üniversitede ayrılığımızdan sonra benimle barışmak istediği o günden beri.

Olamaz.

Hayır, hayır, hayır, hayır!

Kollarımı önümde birleştirdim. Üzerimdeki sıkı elbise, göğüs kafesime yapışmıştı iyice. Aklımdan geçeni yapmıyordu herhalde. Bunu yapamazdı. Mümkün değildi. Sıkıcı, sıradan, başarısız Savannah'ya karşın Olivia'yı seçmişti.

Mükemmel, gösterişli, güzel, başarılı Olivia.

Kız kardeşim.

İki hafta sonra evleneceklerdi.

"Ferris?" Sesim, düşündüğümden de yüksek çıkmıştı. *Cüretkâr.*

Göz göze geldiğimizde kendini toparladı. "Özür dilerim." Boğuk bir ses tonuyla konuştu. O gün kapıma geldiğindeki şehvetli hâlinden eser yoktu ama. O zamanlar çekici ses tonuna karşı koyamıyordum. Kapıyı açıp yavru köpek gibi bakışını gördüğüm anda onu affedeceğimi biliyordum. Kapıya yaslanışı bile bir başkaydı.

Fakat bu gece... Bu gece, panik atak geçirmek üzere gibi konuşuyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum," dedi başını sallayarak. "Şu anda neden olduğunu hatırlayamadığım bir şeyden ötürü kavga etmiştik..."

"Hep kavga ediyorduk."

"Doğru." Başıyla onayladı. "Evet, hep kavga ediyorduk. Çünkü *tutkuluyduk.*"

Bunu olumlu bir şey gibi söylemişti. Sürekli kavga etmemizin iyiye işaret olduğunu söylüyordu. Fakat biz televizyondaki, bağırıp çağırarak kavga eden, birbirine tabak çanak fırlattıktan sonra kırık parçaların üzerinde tutkuyla öpüşen çiftlerden değildik ki. Hatırladığım kadarıyla kavgalarımızdan sonra kendimi yalnız ve sesini duyuramamış hissediyordum.

Çaresiz kalmış gibi, yüzünü ovuşturdu. "Sana kendimi affettirmek için ne diyeceğimi bilmiyorum."

Aslında benden çok, kendini sakinleştiriyor gibiydi.

"Bir şey söylemene gerek yok."

Birden ellerini yüzünden indirdi ve bana baktı. Bileklerimden tutup daha önce duymadığım kadar güçlü ve samimi ses tonuyla, "Savannah, seni hak etmiyorum," dedi.

"Ben..."

"Lütfen," diyerek sözümü kesti. "Lütfen, önce beni dinle."

Ona uzun uzun baktım. Smokini ve mükemmel jölelenmiş saçları bir yana, bal rengi gözlerinin çevresinde günlerdir uyumadığını gösteren halkalar oluşmuştu. Çaresizdi. Gerçekten çok çaresizdi. Bu hâli içime işledi.

"Biri görecek," diye fısıldayarak bileklerimi kurtarmaya çalıştım.

"Görsünler," dedi etkilenmemiş hâlde. "Görsünler. Umurumda değil. Artık bu oyuna devam edemeyeceğim."

"Benim umurumda," diyerek ellerimi çektim. "İki hafta sonra kız kardeşimle evleneceksin."

"Evlenemem." Sesi titredi. Perdenin ardından Olivia'ya baktı. "Onunla evlenemem."

"Fakat siz mükemmel bir çiftsiniz," diye hatırlattım. "Her zaman söylediğin gibi: 'Aşk Tanrısı, okunu attı.' "

"Hayır, bana okunu atan, olsa olsa Dolos'tur.[42] Beni sefalete sürükledi," dedi katı bir ses tonuyla. "Onunla olmak nasıl bir şey, biliyor musun? Onun yanında olmak nasıl bir şey, haberin var mı, Savannah?"

"Yani," dedim sakince, "küstah birine dönüşebiliyor."

"Küstah mı?" Ferris güldü. "Küstahlık süreci aylar önce bitti. O günleri mumla arıyorum. Şimdi, boğazımdan geçen her şeyi ve öğleden önce hangi işleri hallettiğimi not etmekle geçiyor hayatım. Kaç adım attığımı da unutmayalım, tabii. *Adımlar*!

[42] Dolos, Yunan mitolojisinde hile ve kurnazlık ruhu. (e.n.)

En son ne zaman restorana gidip gerçek sayılabilecek bir şeyler yedim, biliyor musun? En son ne zaman biftek yediğimi biliyor musun? Bir de *düğün* konusu var!" ellerini havaya kaldırdı. "Şu, *saçma* düğün meselesi hiç bitmedi! Son dokuz ayda, kaç *pastaneye* girip çıktığımı biliyor musun?"

Kendini kaybetme derecesine geldiğini gösterircesine, Ferris'in sesi yükseliyordu. Kulisteki insanlar bize bakıyordu ama Ferris'in umurunda değildi gerçekten.

"Altı mı?" diye sordum.

"Otuz iki. *Otuz-kanlı-iki*!"

Yere bakıyordu ama birden, nerede olduğunu ve konunun ne olduğunu hatırlamış gibi başını kaldırdı. "Ama *sen*." Bana doğru adım attı. "Sen bir *hazinesin*. Seni terk etmek, hayatımın en büyük hatasıydı, Savannah."

Bir sessizlik oldu, ardından bana doğru sokuldu ve çenesi göz hizama yaklaştı. Kısık sesle, "Buradan çıkalım. Hemen. Nereye istersen oraya gideriz. Ne istersen onu yaparız. Vegas'a gider, orada evleniriz. Lütfen, yaptıklarım için beni affet. *Söz veriyorum*... Hayatımın sonuna kadar sana kendimi affettirmek için çabalayacağım."

Gözlerimi ona diktim. Perdenin arkasından yükselen hararetli konuşma seslerini ve bardak tokuşturmalarını belli belirsiz duyabiliyordum. Asıl odağımda o vardı. Çaresiz, yorgun ve hevesli gözleri, benim gözlerime kilitlenmişti.

Ferris, Olivia'yı terk etmek istiyordu.

Beni terk ettiği için pişman olmuştu.

Benimle evlenmek istiyordu.

Hemen.

Kafamın içinde, paketlerle dolu bir gemi batmıştı ve ben, enkazın içinde yeni ve yorucu duyguları ve anıları keşfetmeye çalışıyordum. Bu duygu yükünün arasında, aklıma bir şey geldi. Ve gitmedi. Hayallerim, şu anda gerçek olmak üzereydi. Geçen sene hayalini kurduğum, özlemini çektiğim her gizli arzum, birdenbire gerçekleşmek üzereydi. Tıpkı benim gibi Olivia'nın kalbi de kırılacaktı. Olivia, mükemmel çene hattına, amansız azmine,

Energizer Bunny[43] yaşam tarzına ve peşi sıra elde ettiği başarıya rağmen reddedilecekti. Ve ben... Ferris'le birlikte olacaktım.

Ferris'le evlenecektim.

Nihayet, kendi mutlu sonuma kavuşacaktım.

Sessiz sedasız bile olsa onunla evlenmeyi ne zamandır bekliyordum? Hayatımın üçte birini bunu arzulayarak geçirmiştim. Ne yazık...

Fakat aklımdan geçen tek şey, ne kadar tuhaf olursa olsun, Will Pennington'ın sözleriydi. Gizemli editörüm Sam'in değil, Will'in sözleri. Belediye binasının önünde gözlerimin içine bakarak sarf ettiği sözlerdi bunlar: "Onlar için dilediğin mutluluğu sen de hak ediyorsun."

Haklıydı. Ve beni mutlu edecek kişi, Ferris değildi. Uzun süre boyunca onun hayalini kurduğum doğruydu. Birlikte olmayı dilediğim de. Ama beni mutlu edecek kişi o olamazdı. Asla.

O kişi, Will'di.

Peşinden başka düşünceler akmaya başladı: *Tabii, o. Başka türlüsü düşünülebilir mi?*

En başından beri onu istiyordum. Gizemli editörümle, yani Sam'le her karşılaşmamızda, hiçbir şeyin zorla olmayacağını daha iyi anlıyordum. Aramızda bir çekim olmadığını biliyordum. Bunları kabullenmek benim için zor olsa da hepsi gerçekti.

Bir adım geri çekildim. Ferris'in gözlerinde soru işaretleri belirdi. Onunla barışacağımı mı sanıyordu? Yanaklarıma ateş bastı.

Üzerimi düzelterek, "Böyle düşündüğünü bilmiyordum, Ferris," dedim. "Bunları duymak, beni çok üzdü."

Şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Biliyordun, Savvy. Birlikte içtiğimiz kahveler, ettiğimiz sohbetler. Çiçekler..."

"Evet ama asıl sorun da bu, Ferris. Sabahları birlikte içtiğimiz kahveleri hem bana hem de nişanlına getiriyordun. Çiçekleri de çift olarak göndermiştiniz."

[43] *Energizer Bunny*, ABD merkezli bir pil markası olan Energizer'ın reklam maskotu. (e.n.)

Durdu. "Onun bir alakası yoktu. Hepsini ben gönderdim. Sadece ben."

"Hepsi" kelimesi beni şaşırttı. Bir an duraksadım. Parmağımı kaldırdım. "Birden fazla buket gönderdiğini mi söylüyorsun?"

"İki kere!" diye bağırdı. "Son bir ayda iki kere! Ofisine girmek biraz riskliydi ama bunu yapmak zorundaydım." Yine saçlarını karıştırdı. "Sana değer verdiğimi belli etmek zorundaydım. Sensizlik, beni delirtiyor..."

Ellerime uzandı. Yavaş yavaş bana yaklaşan bir yılan görmüş gibi geri sıçradım. Arkasından savaşçı mavisi renginde giyinmiş biri yaklaşıyordu. Olivia'nın gözleri korkuyla açıldı. Uzun ve ince parmaklarıyla ağzını örttü. Gözlerine yaşlar dolmaya başladığında ablalık içgüdülerim uyandı.

"Kusura bakma, Ferris," dedim rahat görünmeye çalışarak. "Kız kardeşim geldi, ona eşlik etmem gerekiyor. Sana iyi günler diliyorum."

Daha fazla beklemeden, altı yıllık ağlama yeminini bozarak gözyaşlarına boğulan kız kardeşimin yanına geçtim.

Bölüm 19

Birinin, aynı şeyi söylemek için kaç farklı -dört ya da beş harfli- kelime kullanabildiğini tahmin edebilir misiniz?

"Haklısın," dedim odaya girerken. "Korkunç biri."

"*Korkunç* kelimesi yetersiz kalıyor," diyerek, yüksek sesle sümkürdü. "Dünya üzerindeki en aşağılık, iğrenç, rezil, küstah insan."

Başını sabırsızca salladı. Elimdeki dondurmayı ona uzattım. Yeniden.

Kapının önünde durup telefonuma baktım: 20.13. İki saattir Olivia'ya mendil, dondurma, peynir, yulaflı kurabiye servisi yapıyordum. Sanırım onu bozmuştum. Beslenme düzenine bir kereliğine ara vermesi konusunda onu cesaretlendirerek işleri bu noktaya sürüklemiştim. Bu noktaya.

Yirmi on üç, o kadar da kötü değildi. Şimdi çıkarsam Sam'le buluşmaya vaktinde yetişebilirdim. Acele etmeliydim.

Koridora çıktım. "Hızla markete gidip geleceğim. Sabah için de bir şeyler alırım. Bir şey ister misin, Olivia? Sevdiğin yoğurtlardan alayım mı?"

Olivia oturduğu yerden başını kaldırdı. İpeksi mavi elbisesi, ayaklarının dibinde su birikintisi gibi görünüyordu. Elbisenin fermuarını yarısına kadar açmıştı. Etrafında boş paketler duruyordu. Rimeli, yanaklarından aşağıya doğru akmıştı. Seksenli yıllardaki rock CD'lerinin kapak fotoğraflarına benziyordu. Hayatımızda ilk defa, okul balosunda yan yana olsak dansa beni kaldırırlardı. Neyse, sözümü geri alıyorum.

Elindeki peyniri ısırdıktan sonra, "Nerede yanlış yaptım ben?" dedi. "Nerede yanlış yaptık?"

Anlayışla omuz silktim. "Bazen yanlış insanları seçiyoruz, Olivia. Bunu yaşayarak öğrenmemiz gerekiyor."

"Hayır," dedi rakuna benzeyen gözlerini açarak. "Ciddi soruyorum, Savvy. Nerede yanlış yaptım? Empati yapmanı istemiyorum senden. Kızlar gecesindeki basmakalıp cevapları duymak istemiyorum. Ne yaptığımı bilmek istiyorum. Değerlendirilebilir *veri* istiyorum."

"O hâlde şuradan başla," diyerek tersledim. "Herkese her şey hakkında kızmayarak işe başlayabilirsin. Bana da 'Savvy' demeyi kes, çünkü bu isimden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Bu iyiydi," diyerek baş ucundaki not defterine uzandı. Yine başlamıştı. Liste yapacaktı. Kalemini açtı ve yazmaya başladı. "Herkese kızıyorum. Bunu azaltmalıyım."

Güzel. En azından konuya sadık.

"Ve bu kadar ısrarcı olma," diye ekledim.

Onun uç noktaları yerine, borsa gibi sıradan ve kişisellikten uzak bir alandan bahsediyormuşuz gibi başını sallamaya başladı. Yine de beni deli ettiği yönlerini açık seçik söyleyebilmek ve sözümü dinletebilmek, oldukça keyifliydi. Mağazadaki ani indirimde kapabildiğim her şeyi almak gibi, aklıma gelen her şeyi söyleyebiliyordum. Ve o da hepsini not ediyordu.

Birkaç dakikalığına, bir kirpiğim düşmüş de onu tutup dilek dilemişim, üfledikten sonra da dileğim gerçekleşmiş gibiydi. On dakika sonra bu his de etkisini yitirmeye başladı. Çok içten ve

dürüst görünüyordu. Bu yüzden, konuyu uzatmaya gönlüm razı olmadı. Ona doğru bir adım atıp not defterini elinden aldım. Başını kaldırıp bana baktı.

"Mutlu musun, Olivia?" Duyduklarına inanamıyordu. "Şu andan bahsetmiyorum, genel olarak yani. İyi misin?"

Etrafına bakındı.

"Çünkü seni bilmem ama bir süredir seninle aynı evde yaşadığım için başarının bedelini yakından gördüm. Başta o kadar kötü değildi. Lyla'yla yaşadığım dönemde, aldığın terfiler, basılan makalelerin, koştuğun maratonlar, kâr amacı gütmeyen çalışmaların ve doktoraya kabul edilmen gibi haberlerini uzaktan alıyordum. Ama yakınına gelince bunları aynı anda yapmak için ne kadar zorlandığını gördüm. Yaşlılar için yemek pişirirken, bir yandan spor yapıp bir yandan Fransızca sesli kitap dinlemen, düğün planları yaparken bisiklet çevirmen ve bunu randevu olarak nitelendirmen gibi. Ferris bu baskıya dayanamadı. Belki biraz yavaşlayıp bu baskı altında nasıl yaşadığını sorgulaman gerekiyordur. Bu baskı altında mutlu yaşayabiliyor musun?"

"Ben..." Olivia'nın eli, not defterine uzanmak istiyordu. Eğer onu ikna edemezsem, pazartesi günü Peloton bisikletinin çevresini kişisel gelişim kitaplarıyla doldurmuş olacaktı.

"Beni de bir süreliğine kendi hayat tarzında yaşamaya ikna etmiştin," diye devam ettim. "Bu sefer de biraz benim hayat tarzımı benimsemeye çalışıp kendini akışa bıraksan olmaz mı?"

Sessizlik oldu. Olivia, sanki bu fikir kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çarpıcıymış gibi bakıyordu. "Yani... *Senin* gibi yaşarsam..."

"Devam et."

"O zaman," dedi ses tonu değişerek, "ne yapmamı tavsiye edersin? Şimdi?"

"Dondurmanı bitirip güzel bir uyku çekmeni tavsiye ederim," dedim. "Pazartesi sabah ilk iş olarak da su tankı terapisine randevu almalısın."

İki kutu dondurma servisinden sonra, nihayet Olivia'yı uyumaya ikna etmiştim. Ofise doğru hızla yola çıktım. Geç kalmıştım. Hem de çok. Fakat bu durumda elden bir şey gelmezdi. Beni anlayacağına emindim. Anlamak zorundaydı. Yetişkin her birey, bunu anlayışla karşılardı. En azından kendi kendime bunu hatırlatıyordum. *Bizler yetişkiniz. Hayatımızda birçok şey oluyor. Aile, önceliğimizdir. Neyse, anlayacağını biliyorum. Çünkü yetişkiniz. Hayatımızda birçok şey oluyor. Aile...*

Bozuk plak gibi aynı şeyleri tekrarlayıp durdum. Pennington Yayınevinin merdivenlerinden tırmandım. Çantamda anahtarı aradım. İçerisi karanlık görünüyordu. Binada hiç ışık yoktu. Ama bu, *onun gittiği* anlamına gelmezdi.

Bileğime baktım fakat Olivia'yı saatlerimizi çıkarmaya ikna edişim aklıma geldi. Zamanı kontrol etmeyecektik. Ve adımlarımızı da. Özgür olacaktık. Sanki yasalara aykırı olarak, Michigan'da donan göllere çıplak girecekmişiz gibi heyecanlanmıştı Olivia, saatleri çıkardığımızda tezahürat yapmıştı.

Zamanımı bilmeme gerek yoktu. Yapmam gereken tek şey, bu kapıyı açabilmekti. Biraz oyalandıktan sonra kapıyı açtım ve telefonumun flaşıyla merdivenlerden çıkmaya başladım. Her adımda umutlarım azalıyordu. ÖOK odasına ulaştığımda dosya dolabını açıp gizli sığınağımıza girdim. Tüm hava bozuldu. İçeride hiçbir şey yoktu. Işıklar bile gitmişti. Sadece taslağımın üzerinde bir not vardı: **Buluşamadığımız için özür dilerim.**

Kendimi koltuğa bıraktım. Kendimi korkunç hissediyordum. Çünkü bu konuda beni suçlamaya bile yeltenmeyecekti. Buluşamamamızın sorumluluğunu üstleniyordu. Çevreme bakınarak kalem aradım. Hemen yazmaya koyuldum:

Akşam yemeğine gelemediğim için özür dilerim. Elimden geleni yaptım ancak ailevi bir sorun oldu. Yani, evde tüm dondurma stoklarını bitirip salya sümük ağlamalı bir sorun. İşin özü, artık kız kardeşim nişanlı değil ve eski sevgilisi, ne kadar alçak biriyse, bana evlenme teklifi etti. Her şey birbirine girdi. Bu ailevi sorunu, geç kalmam için mazeret olarak göstermiyorum. Sadece, gerçeği bilmeni istediğim için açıklama yapıyorum. Bu gece, başka birine ilgi duyduğumu anladım. Özür dilerim. Bu sayfalar üzerinden kurduğumuz dostluğa minnettarım. Keşke yüz yüze de bu ilişkiyi sürdürebilseydik. Neyse, benim için yaptıklarını kelimelerle anlatamam. Bana harcadığın zaman ve enerji için teşekkür ederim. Sen de istersen arkadaşlığımızı devam ettirmek isterim. Umarım sen de benimle aynı fikirdesindir. Eğer öyleysen, yarın sana akşam yemeği ısmarlamak isterim. Bu taslağı da yarın göndereceğim. Birlikte kutlamış oluruz.

Nefesini tutarak bekleyen S.

İşte. Arkama yaslandım ve sayfanın altına yazdığım şeye baktım. Acı verici ama gerçekti. Okurken bile içim acıyordu. Yine de bunların söylenmesi gerekiyordu.

Bu gece, olanlardan dersimi almıştım. Aklımdan çıkarmamam gereken şeylerin önemini anlamıştım. Öyle ki başarısızlığın bir önemi yoktu. Hayat, en fazla plaketi olan insanın kazandığı bir oyun değildi. Mükemmel bir ev, ihtiyacın olmayacak diplomalar, belinin kalınlığı ve hatta en önemlisi, attığım adımlardan ibaret değildi. Hareketten ve duraksamaktan, çalışmaktan ve dinlenmekten, kurduğun ilişkilerden, başkalarına değer vermenden ve ne kadar önemli olduklarını hissettirmenden, bu süreçte kendini de unutmamandan ve genlerine işlenmiş hedeflerine ve hayallerine sahip çıkmadan ibaretti.

Cumartesi kahvaltısına yağlı pankekler yapmak, bulaşıkları olduğu gibi bırakıp Lyla'yla mutfak masasında oturup onun yeni menajeri hakkında konuşmaktı hayat. Küveti doldurup su soğuyana ve parmakların buruşana kadar küvetin içinde kitap

okumaktı. Bağış toplama yemeklerine katıldığın, tanımadığın insanlara hediyeler verdiğin ve çok çalıştığın zamanlar olacaktır ama bazen de yavaşlaman gerekecektir. Anda kalman da.

"Varoluş" denilen müthiş hediyenin keyfini çıkarmak önemliydi. Başkalarını yüreğin yettiğince sevmek önemliydi. Seni mutlu edecek şeyleri bulup onların üzerine gitmek de öyle tabii. Bu yüzden, Sam'e karşı dürüst olmalıydım. Çünkü beni mutlu edecek şeyi bulmuştum. Will'le yeniden dart oynamak istiyordum. Kamyonetinde, onun yanında oturup, geçmişten konuşarak şehir merkezine gitmek istiyordum. Yağan karın altında el ele tutuşup pirinç atan insanların oluşturduğu tünelin içinden geçmek istiyordum. Ve Ferris gibi insanların aksine, istediğim şeyden eminken başkalarıyla dans etmek bana göre değildi.

Bölüm 20

İleti gönderildi.

İki kelimeyle dünya ayaklarımın altından kaydı.

İleti gönderildi.

Uzun süre sessizce oturup mesaj kutumdaki bu kelimelere baktım. Taslağım, Claire Donovan'ın mesaj kutusuna düşmüştü. Artık, umudum ona bağlıydı. Her şey ona bağlıydı.

Derin bir nefes alıp etrafıma bakındım. Etraf, gözüme farklı görünmeye başlamıştı. Aynı öğleden sonra güneşi, havadaki toz tanelerini birer sime dönüştürmüş ve etraftaki kitaplar, hoş bir koku yaymaya başlamış gibiydi. Hava serindi ve şubat soğuğu daha önce hiç olmadığı kadar kuvvetliydi.

Ne tuhaf. Her şeyin başladığı günlerde, sığınağımı bir başkasının kullanmasına sinirlenmiştim. Küçük sığınağımın mahremiyetinin bozulduğunu hissediyordum. Kendime ayırdığım ve yalnızlığın keyfini çıkardığım o anlara müdahale edilmiş gibi düşünüyordum. Şimdi ise kendimi yalnız hissediyordum. Eski çatı katındaki bu oda, ışıklardan yoksun kalınca iyice soğumuş gibiydi.

Üç gün boyunca, lambayı yakmadım ve onun geri dönmesini bekledim. Yüz yüze konuşabilme umudu taşıdığım için ona bir

e-posta atmak istemiyordum. Yine de şimdilik hiç hareket yoktu. Kahve demlenmiyor, ışık açılmıyor, mum yakılmıyor, odayı gardenya kokusu kaplamıyordu. Yeni not gelmiyordu. Mutlak bir sessizlik vardı.

Ben, sözlerimi geri alamıyordum ama Sam'le kimyamızın uyuşmadığını da her karşılaşmamızda gayet iyi anlıyordum. Keşke bana bir not bıraksaydı. Yeniden. Romantik olarak değil, arkadaş olarak.

En kötüsü de ondan faydalandığımı düşünme ihtimaliydi. İçimi acıtıyordu. En dayanılmaz olan buydu.

O, tüm zamanını ve enerjisini benim çıkarım için harcamıştı. Ben de kenar boşluklarını hevesle doldurmasına izin vermiştim. Taslağımı yeniden yazmayı bitirince de onu burada, tek başına bırakmıştım. Hâlbuki benim amacım bu değildi. Asla. Var gücümle bunu ona anlatmak istiyordum. Fakat istediğim mesajları iletmek, düşündüğüm kadar kolay değildi. Sam, son üç gündür benden köşe bucak kaçıyordu. Hislerine saygı göstersem de her şeyin ortaya çıkması daha iyi olacaktı. Bu şekilde devam edemezdik. Sınırı aşmayacaktım ama ne kadar minnettar olduğumu, hak ettiği şekilde göstermeliydim de.

Taslağa gelince... Final sahnesindeki öpüşmeyi yeniden yazamamıştım. Düzinelerce klasikleşmiş sahne okumuştum, seksenlerin ikonik romantik komedilerini izlemiştim, konu hakkında yığınla makaleye göz gezdirmiştim. Yine de kelimeler çok basit kalıyordu. Bana göre.

Ondan yardım isteyemezdim.

Neyse, dedim kendi kendime. Bilgisayarı kapatıp ayağa kalktım. *Olan oldu.* Dünyanın en güzel öpüşme sahnesini yazamamış olsam da hikâyenin bütünü çok güzel olmuştu. Öpüşme sahnesi daha sonra elden geçirilebilirdi.

Şimdi tek yapmam gereken şey, beklemekti.

"Kitabın kapağında... çocuğunun... go-kart yaparken çekilmiş... fotoğrafını kullanmak istiyorsun."

Odama girmeden önce, Lyla'nın burnundan soluduğunu duyabiliyordum. İçeri girdiğimde, Lyla'nın takma kirpiklerinin, yeni alınmış kaşlarına değdiğini gördüm.

"Dr. Shaw. Tatlım..."

Dr. Shaw'ın adını duyunca antenlerim açıldı. Yazarım, Dr. Annabelle Shaw, saygıdeğer bir antropoloji profesörüydü. "*Dünya Ötesi Varlıklar: Dünyanın Ötesinde Yaşam Teorileri, Kültürleri Nasıl Etkiledi*" isimli yeni kitabının (Evet, kitabının düzeltisini bitirdikten sonra günlerce çevreme boş gözlerle bakmış, duş alırken ya da dişlerimi fırçalarken aynada kendimi gördüğümde gerilmiştim.) kapağını onunla paylaşmıştım.

Şu anda önemli olan, Lyla'nın yazarımla telefonda konuşmasıydı. Gözlerini kapatıp burnuna dokundu. "Oğlunuz, aile albümlerinde çok tatlı görünse de kitabınız için uygun bir görüntü olabileceğini düşünmüyorum." Duraksadı. Karşı tarafı dinliyordu. Gözlerini açtı. "Çünkü dünya ötesi varlıkların, kültürel ve tarihsel olgular üzerindeki etkileriyle alakalı, kitabınız. Eğer oğlunuzun uzaylı olduğunu iddia etmiyorsanız kapakta oğlunuzun kullanılması..."

Lyla'nın karşısına dikilip telefonu bana uzatmasını istedim. Beni gördü ve bilgisayara doğru döndü. "Bu konunun uzmanı olduğunuzu anlıyorum ancak ben de pazarlama konusunda uzmanım."

Ona doğru adım attım ancak bana arkasını döndü. Sandalyeyi döndürmemem için topuklarını yere bastırdı.

"Oğlunuzun insan olduğunu anlıyorum ama oğlunuzun muhteşem bir gülümsemesi olduğunu düşünmeniz bir yana, dünyada bunu sizden başka umursayacak başka biri olmadığını size anlatamıyorum. Kimse, bu kitabı satın almaz. Çünkü kitabın kapağında sekiz yaşında bir çocuk Noel hediyesinin içinde oturmuş, arsızca sırıtıyor. Daha açık oldu mu?"

"Lyla!" diyerek üzerine atladım. Kulağına yapıştırdığı telefon ahizesinin kablosunu tuttum.

Karşıdan gelen kelimeler karşısında yüzünü buruşturdu. "Hayır, erkek merkezli topluluğa ve Y kromozomuna karşı olduğum için böyle konuşmuyorum. *Kitabınızın dünya ötesi varlıkların kültüre olan etkisi hakkında olduğunu anlatmaya ve bunun da oğlunuzla hiçbir alakası olmadığını açıklamaya çalışıyorum!*"

Sesi o kadar yükseldi ki karşı odadaki Marge ve Rob, kafalarını kaldırıp bize baktılar. Artık, telefonu almaktan başka seçeneğim kalmamıştı. Bebeğini koruyan bir anne gibi telefona sarılarak, "Kes şunu," diye fısıldadı. "Bilmesi gerek!"

"Delirdin mi sen?" diyerek telefonu elinden almaya çalıştım.

"Aile üyelerinin fotoğraflarını aile albümüne koyar gibi kitap kapaklarına koymak istiyor ya!" diye bağırdı.

Özellikle kaburgasını hedef alarak ona dirsek attım. Bu arada bakışlarının, başımın üstüne kaydığını hissettim. Ahizeyi sıkı sıkı tutan parmakları rahatlamaya başladı. Ağır çekimde, pembe ojeli ve uzun tırnaklı parmakları gevşedi. Ahizeyi tüm gücümle kendime doğru çektim ve o hızla geriye doğru savruldum. Ayaklarımın üzerinde duramayacak kadar hızlı savrulmuştum ve yere düşmek üzereydim. Büyük gümbürtüyle yere düştüm. Yere düşmemin etkisiyle elimden bırakmadığım ahize, telefon kutusunu da çekti ve hat kabloları koptu.

Bir an yerde kalıp, bir yerimde bir şey var mı diye düşündüm. Sadece sırtım zonkluyordu. Onun dışında bir sorun olmadığını anlayınca ayağa kalkmak için hareketlendim. O anda yanıma gelen ayakkabıları gördüm.

Will. Siyah, parlak ve duygusuz Oxford ayakkabıları.

Sevinçle korku karışımı bir duygu seline kapıldım. Korku, profesyonellikten kaynaklanıyordu. Fakat kişisel olarak... Üç gün sonraki ilk karşılaşmamızın böyle olmasını istemezdim. Ama asıl konu, New York seyahatinden dönmüş olmasıydı.

Ahizeyi göğsüme bastırarak hızla ayağa kalktım. "Merhaba, Will." Ses tonum, düşündüğümden daha nefes nefese ve isteksiz çıkmıştı. *Kendine gel.*

Bana bakınca yüzünde beliren gülümseme, kısa sürede gözden kayboldu. Dramatik şekilde araladığı kırmızı dudaklarıyla *tüh* gülüşü yapan Lyla'ysa suçunun farkındaydı. Will, "Odama," dedi koridoru işaret ederek. "Hemen."

"Seni yeniden gördüğüme sevindim," dedim, Lyla da ayağa kalkmıştı bile. "Sen yokken çalışanlar için bir şeyler düşündüm. Bunları seninle paylaşıp düşüncelerini..."

"Şimdi olmaz, Savannah."

"Bence..."

Beni susturdu. İlk defa gözlerimin içine bakmıştı. "Daha sonra, lütfen."

Kaşlarımı kaldırdım. Gözlerinde öyle ciddi bir bakış vardı ki sanki tüm iş yoğunluğu arasında zaman ayırarak bana iyilik yaptığını hatırlatmak ister gibiydi.

Will, bunu anladığımdan emin olana kadar yüzüme baktıktan sonra, Lyla'ya döndü. Tam odadan çıkarlarken omzunun üzerinden, "Düşüncelerini bana e-posta ile atabilirsin. İşlerim bitince ilgilenirim," dedi.

E-posta atacakmışım.

Öylece.

Buluşmayacaktık. Odasında oturmayacak, iş için şehir merkezine inmeyecek, gece kulübünde dart oynamayacaktık.

Çalışanlarından biri gibi, bana cevap yazmasını bekleyecektim.

Ki aslında öyleydim.

Bunu daha açık ifade edemezdi.

Bölüm 21

Son iki haftadır her günümü, gıcırdayan bir dönme dolabın sağlam kalan son salıncağındaymışım gibi geçirdim. Kitabı teslim etmeme bir ay kala, zaman beni korkutmak istercesine su gibi akıp geçmişti. Şimdiyse yine korkutmak istiyordu ancak dakikalar geçmek bilmiyordu. E-posta kutumu günde 4.586.345 kere yenilediğim için Olivia bana, "Kendini kaybettin," demeye başlamıştı. Kendisi ise koltukta oturup üç gün önce ona gösterdiğim lezzetin keyfini çıkarıyordu: Çikolata kaplı patlamış mısır. Keyfi yerindeydi. Mikrodalga fırında patlatılan mısır ve erimiş çikolata pullarının iyice karıştırılmasıyla ortaya çıkan bu yapışkan birliktelik için, normalde tuz, şeker ve masada yemek yemenin önemi üzerine en az yarım saatlik nutuk atardı. Şimdi ise sabah saat onda, pijamalarıyla koltukta oturmuş, elindekileri keyifle mideye indiriyordu. Açıkçası, ilk defa kendimle bu kadar gurur duyuyordum.

Ağzına bir mısır daha atmadan önce kaşlarını oynatarak, "Bunu ben söylüyorum, düşün," diye ekledi.

İki gece önce, dakika başı e-posta kutumu kontrol ettiğimi gördüğü için ona küçük sırrımı açıklamak zorunda kalmıştım. Yayıncılık dünyasında editör yerine yazar olarak yer almak iste-

diğimi ve uzun zamandır bunun için çabaladığımı anlatmıştım. İşin ilginç tarafı da Olivia'nın bana kızmamış olmasıydı. Kitabın türüne bile laf etmemişti.

Tüm bunlar karşısında yoga taytıyla bir kâse patlamış mısır yerken, "Ben gizliden gizliye senin spora gönül vermeni diliyordum," dedi.

"Spora mı?" diye karşılık verdim şaşırarak. "İş olarak mı?"

Bana bakıp omuz silkti. "Bunun özgün ya da kârlı bir fikir olmadığının farkındayım ama spor yapmayı çok seviyorum. Her türlüsünü. Yeni alınmış mat kokusunu, spor salonunun penceresinden görünen manzarayı, kendimi zorladıkça kollarımdan akan ter damlacıklarını... Hepsini çok seviyorum. Kendi salonum olsaydı ne yapardım acaba?"

Gözlerimi ona diktim. Hayatımda ilk defa, finans dışında *herhangi* bir şeyden bahsettiğini duyuyordum. Hem de mantıklı bir şeyden. Hatta onu orada hayal edebiliyordum.

"Bence, bunu başarabilirsin. Kendi salonunu açabilirsin."

Kahkaha attı. "Tabii. Hem kendi iş yerini açıp hem iki doktora programına devam etmek varken, neden sadece iki doktora programına devam etmekle yetineyim ki?"

"Hayır. Okulu bırak diyorum. Oraya çok vakit ayırıyorsun. Onun yerine, gerçekten sevdiğin bir şeyi yapmak istemez misin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Benim konuşmamdan alıntı yapıyorsun."

Sırıttım. "Konuşmanı o kadar çok dinledim ki içinden bazı anekdotlar, yerli yersiz aklıma geliyor. Yürüyen motivasyon ilanı gibiyim."

"Öyle mi? O hâlde sana başka bir şey daha söyleyeyim," dedi elimdeki telefona bakarak. "Önünde sonunda olacak bir şey için sabırsızlanmak zaman kaybıdır. Sadece gittiğin yerin değil, yolculuğun da tadını çıkar."

O akşam telefonu bırakıp onunla film izledim. Daha önce defalarca izlediğimiz bir filmdi ama bu sefer Peloton bisikletinin vızıldaması ve Fransızca alt yazı olmadan izlediğimiz için ilk kez izliyor gibiydik.

Asıl konu şuydu, yaşama konusundaki tüm olumlu anekdotlara rağmen Claire'den on dört gündür haber alamadığım gerçeğinden kaçamıyordum.

On dört.

Cumartesi sabahını herhangi bir ekrana bakmadan geçirmek, oldukça rahatlatıcı olsa da gerçeği öğrenmek istiyordum.

İkinci e-postaya ne tepki verdiğini görmek zorundaydım.

İşkence gibi geçen bekleme süresinin bitişini görmek zorundaydım.

Öyle ya da böyle...

Kalakaldım.

Çünkü tüm varlığımla bunu dilemişim gibi bilgisayarımın e-posta bildirim sesi çaldı.

Kalbimi durduran bip sesi.

Gelen kutusu üzerinde beliren "1" rakamı.

1.

1 yeni e-posta.

Claire Donovan'dan.

Olivia da sesi duymuş olmalıydı ki yüzümdeki korku ifadesini görüp, "Ondan mı?" diye sordu. Cevap veremedim. Başımı salladım.

Kollarım uyuştu.

Kalın harflerle yazılı başlığa baktım: **RE: Taslak.**

İşte bu.

Taslağım. Claire'den.

"Evet?" dedi Olivia.

Parmağım farenin üstündeydi ama hareket etmiyordu. Çünkü birden, bilmekle bilmemek arasındaki ince çizgide olduğumu fark ettim. Bilinmeyen topraklar o kadar da kötü değildi aslında. Bilinmeyen topraklarda umut vardı. İşlerin yolunda gitme ihtimali vardı. Bilinen topraklarda ise her şeyi sorgusuz sualsiz öğrenecektim. İstediğim cevabı alamazsam umudumu yeniden toplamakta zorlanacaktım. Umut, ancak bilinmeyen topraklarda mümkündü.

Olivia'nın omzumun üstünden baktığını hissettim.

"Ne olursa olsun, önemli değil, Sav," diyerek omzumu sıktı. "Haydi.

Dudaklarımı sıktım. "Normalde, yazarlarıma, 'Ne kadar geç cevap alırsanız sizin için o kadar iyi şeyler olabilir.' derim. İşe yaramayacak bir taslak ya da fikir gördüğümde, anında reddederim. Ancak potansiyeli olan bir taslak üzerinde çalışırım. Bir hayli zaman harcarım."

Olivia, beni cesaretlendirircesine başını salladı. "Kitabının potansiyeli olduğunu söylemiş zaten," diye ekledi. "Hem de düzeltmelerden önce."

E-postayı açma tuşuna basmaya yaklaşmıştım. "Doğru."

"Kitaba başlamıştım. Başı oldukça sürükleyiciydi." Söylediği şey doğru olsaydı, kopyayı iki gün önce benden aldığında bitirmiş olurdu. "Hımmm," diye mırıldandım.

Önemli bir yere parmak basar gibi bağırdı. "86. sayfaya kadar hem de!"

Gerçi roman okumayı çok sevmezdi. Özellikle de dalga geçtiği türden romanları. Onun dünyasında, bunların bir anlamı yoktu.

"Haydi," diyerek gülümsedi. "Seni bu akşam kutlama yemeğine çıkaracağım. Hem de sonuç ne olursa olsun. Sadece bu e-postayı açtığın için."

Gözlerindeki heyecanlı bakış, terazinin bu tarafını ağırlaştırmıştı. Bilgisayara dönüp açma tuşuna bastım.

Gönderen: Claire Donovan
Teslim Edilme Saati: 10.03
Alıcı: Savannah Cade
Konu: RE: Taslak

Sevgili Savannah,

Baird Yayınevinin taslağınla ilgilenmediğini üzülerek bildirmek zorundayım. Gönderdiğin son dosyadan kişisel olarak çok etkilendim ancak bu görüşümü ekibimdeki

diğer editörlere kabul ettirmeyi başaramadım. Bildiğin üzere zor günlerden geçiyoruz. Rekabet çok yoğun. Yine de kitabına güzel bir ev bulacağına eminim. Kendinle gurur duymalısın.

En içten dileklerimle,
Claire Donovan
Başeditör, Aşk Romanları
Baird Yayınevi

Uzun süre ikimiz de bir şey söyleyemedik.

E-postayı bir daha okudum. Ve bir daha. Tek başıma. Sessiz sedasız.

Kitabım reddedilmişti. Hayallerim yıkılmıştı.

E-postayı dördüncü okumamdan sonra, Olivia'nın çoktan salona gittiğini ve bir yere telefon ettiğini fark ettim.

"Evet, sipariş vermek istiyorum. Spesyalleriniz nelerdir?" Dinledi. "Tamam, hepsinden istiyoruz. Evet, evet. Hepsinden."

Bölüm 22

Sonraki hafta bulanıktı. Enerjimi düşürmemeye çalıştım. Olivia'nın yazıp evin her yerine yapıştırdığı düzinelerce yapışkanlı not kâğıdının üzerindeki kelimelere ve izin verdiğim sürece kahvaltı boyunca yaptığı monologlara tutunmaya çalıştım. Denizde başka balıklar da olduğunu, Baird Yayınevinin tek yayınevi olmadığını, kitabı onun sevmesinin beni mutlu etmesi gerektiğini, yaşanan her şeyin, yolculuğu kabul etmeyi kolaylaştırdığını... Nihayetinde gerçek tekti ve hayallerimi süsleyen yayınevi, beni reddetmişti. Sözleşme yapamamıştım. Ufukta böyle bir ihtimal yoktu. Bu da çok normaldi. Telif ajansıyla çalışmıyordum. Teklif hazırlamak, aracı bulmak, rekabetçi sosyal profil yaratmak için senelerimi harcamamıştım. Haber listemde her hafta benden yeni yazı bekleyen ve kitabım çıkar çıkmaz almak için sıraya girmeye hazır binlerce insan yoktu. Hiç hazırlık yapmamıştım işte. *Hiç.*

Kimse beni şu anki hâlimle kabul etmek istemeyecekti. Baird Yayınevi ise benim için altın bilet gibiydi çünkü Claire'le bizzat tanışmıştık. Böyle bir fırsat, kimsenin eline kolay kolay geçmezdi. Hevesli yazarlar, kitap fuarında editörlerle on beş dakika görüşebilmek için binlerce dolar ödüyordu. Ben ise büyük bir şans eseri, tam bir saat kahve eşliğinde sohbet etmiştim. Benden

hoşlanmıştı. Hikâyemi beğenmişti. Claire, diğer konulara takılmama gerek kalmadan doğrudan proje aşamasına geçecek kadar kuvvetliydi çünkü Baird Yayınevinde çalışıyordu. Onlar, sosyal medya hesabınıza ya da daha önceden tanınıp tanınmadığınıza bakmadan her şeyi satabiliyordu. Peki ben? Savannah Cade olarak, kitabımı önemli telif ajanslarının ve editörlerinin önüne koyabilmem için önümde uzun ve zor bir süreç vardı. Yıllar, on yıllar alacak süreç. Yine de durumu yavaş yavaş kabullenmeye başlamıştım. Olivia bana, "Fili nasıl yersin? Kaşık kaşık," deyip duruyordu. İmgelemeden nefret ediyordum. İmgelemeyi hiçbir zaman sevmemiştim. Fakat benzetme, doğruydu. Günün sonunda, yazmaktan büyük keyif alıyordum.

Yazmak, beni mutlu ediyordu. Yazarken, hayata bir faydam olduğunu hissediyordum. İnsanlara önemli olan şeyleri hatırlatmak, hayatın zorluklarından birkaç saatliğine bile kaçmalarını sağlamak, mutlu sonlara tanık olarak mutluluğu paylaşmalarına yardımcı olmak, gerçekleri hatırlatmak; ne kadar değerli olduklarını ve başkalarını sevmelerinin, iyi yaşamalarının ve öğrenmeye devam etmelerinin önemini anlatmak... Bunu yapmak istiyordum. Bu yüzden de devam edecektim. Yolum uzun ve zorlu olsa da vazgeçmeyecektim.

Saatin öğlen olduğunu görünce masamdan kalktım. Bilgisayarımı çantama koyarken başka bir yapışkanlı not gördüm. Üzerinde gülümseyen ve elinde kaşık tutan bir çöp insan vardı. Hemen yanında ise yarısı yenmiş bir fil. Aslında oldukça rahatsız edici olan bu görüntü, çöp insanın gülümsemesiyle yumuşuyordu. Ben de gülümsedim.

"Benimle Thai yemeğe gelir misin?" diye sordu Lyla. "Ryan da gelecek."

Kafamı kaldırdığımda, benim için endişelendiğini fark ettim. Yapışkanlı notu, masamdaki gittikçe büyüyen koleksiyonun arasına koyarken, "Hayır, gerek yok," dedim. Menajerinin bizi birlikte görmesi hoş olmayacaktı. "Beni görmese daha iyi olur."

Elini sallayarak, "Bunu iltifat olarak alırdı," dedi. "Ayrıca, seni benim yanımda görecek nasılsa."

"Resmî olarak turne anlaşması yaptıktan sonra görsün ama," dedim. Çünkü Ryan'la sözleşme imzaladığı anda, her şey hızlı ilerledi. Şimdiden dört konser anlaşması yapmıştı. Yerel yerlerde çıkacaktı ama olsun. Gerçekten para kazanabileceği dört konser anlaşması, hiç fena sayılmazdı. Ayrıca, öğlen yemeklerini de Ryan ısmarlıyordu. "Ancak o zaman yaparız büyük sürprizimizi."

"Peki," dedi. Turne fikri onu mutlu etmişti. "Ama sana egg-roll[44] getireceğim."

Yeşil kupada yarısı kalmış ve soğumuş kahvemi alıp, bilgisayar çantamı omzuma takarak odadan çıktım. Artık, ÖOK odasının gizli sığınağında Sam'le karşılaşacağımı hiç düşünmüyordum. Şimdiye kadar benden uzak durmuştu ve bunun değişeceğini de sanmıyorum.

Koridorda ilerlerken, öğle molasına çıkan herkese selam verdim. Koridorun sonunda bulunan Will'in odasının kapısı açıktı. Son iki haftadır, seyahatlere normalden daha sık çıktığı için bu kapıyı açık görmek pek mümkün olmuyordu. Normalde, kapalı duran kapının üzerinde Will'in nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söyleyen bir not oluyordu. Hepimize e-posta atarak yokluğunu aratmıyordu. Demek ki bundan sonra işleri böyle yürütecekti. Ofise uğramadan e-postalarımıza cevap vermekle yetinecekti.

İlk basamakta durup kapısından içeri bir bakış attım. Bilgisayarına bir şey yazıyordu. Üçgen gözlüklerinin ardındaki gözlerinde dikkatli ve odaklanmış bir bakış vardı. Bir an, içimdeki tüm ümidi yitirdiğimi hissettim. Ardından, Will'in gözleri titredi ve bakışları bana yöneldi. Uzun süre göze göze kaldık. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Tam ayağa kalkıp yanıma gelecek gibi dururken telefonu çaldı. Telefonu duymazdan gelmesi, umutlarımı yeşertmişti. Fakat ekrandaki numarayı görünce derin bir nefes verip, özür dilercesine bir bakış attıktan sonra arkasını dönerek telefona cevap verdi. Bir süre öylece kaldım.

[44] Eggroll, Çin böreği. (e.n.)

Sözlerinden, telefonu yakın zamanda kapatmayacağını anladım ve merdivenlere yöneldim.

Normalde, bu durum tüm gün aklımı kurcalardı ama yukarı çıkıp kitaplıkların arasından geçtikten sonra, odanın sonundan bir ışık geldiğini gördüm. İlk defa dosya dolabının kapısı açılmıştı ve küçük sığınağım göz önüne çıkmıştı.

Hızla ve korumacı bir tavırla odaya girdim.

Burayı başka biri daha mı keşfetmişti?

Neden böylece açık bırakılmıştı?

Hemen içeri girip kapıyı kapattım. Tam nabzım düşmeye başlamıştı ki yerdeki notu gördüm. Kilimin üzerindeki kâğıt parçasına doğru eğildim. Üzerinde şöyle yazıyordu: **Taslağın kabul edildi mi?**

Arkasında başka bir şey yazmıyordu. Kâğıdın arkasına *çabucak* bir not yazmaya koyuldum. Hayır. Reddedildi. Fakat bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim yine de. Benim için anlamı büyük bu davranışının. Bu arada, hoş geldin.

Otuz saniye boyunca notu biraz daha uzatıp uzatmamayı düşündüm. Olanlardan sonra neler hissettiğini sorarak sohbeti devam ettirebilirdim. Sonra kendime şunu hatırlattım: Konudan sapma! Sapmadım.

Umarım ki cevabım yeterince duygusuz, ilişkimizden uzak ve yeni bir sohbet başlatmak üzere yalvarmayan bir üslup içeriyordur, diye düşündüm. Bu konu nereye gidecekti ki? Hem fark eder miydi? Hiç sanmıyorum. Sadece döndüğüne sevinmiştim, o kadar.

Oda bile *o* döndüğü için memnun görünüyordu. Köşedeki kahve makinesi çalışmış, içi sıcak ve koyu kahveyle dolmuştu. Kupamı yeniden doldurdum. Bir yudum aldım. Çakmağı bulup mumu yaktım. Geri çekilip mumun yanışını izledim. Her şey yolunda görünüyordu. Ancak yolunda olmayan birçok şey vardı. Yine de koltuğuma geçip kitap önerimi yazmaya koyulduğumda kendimi çok iyi hissediyordum. Oda resmen parlıyordu. Bir an durup etrafıma baktım ve bu yolcuğun keyfini çıkarmaya başladığımı hissettim.

Bölüm 23

Anladığım üzere yayıncılık sektöründe çalışan herkes -ben dâhil- şeytanmış.

Bu hafta, bir telif ajansından daha otomatik ret e-postası aldım. Bu, on ikinci oldu. Son gücümle kafamı masaya vurmamak için kendimi zor tuttum. Bu insanlar, kitap önerisi yazmanın ne kadar zor bir iş olduğunu bilmiyorlar mı? Taslaktan bahsetmiyorum bile. Dürüst olmak gerekirse, umut vadeden yazarlara ve onları temsil eden telif ajanslarına yazdığım ret mektuplarının karşılığını aldığımı hissediyordum.

Ben korkunç biriydim. O kadar korkunçtum ki ne olduğumdan haberim bile yoktu. Taslağı bir kenara bırakın; internet sitesi kurmak, site sunucusu bulmak, isim satın almak, haber listesi oluşturmak, liste için şablon ayarlamak, satacak bir şeyin olmamasına rağmen "marka oluşturmayı" çözmek ne kadar zaman istiyordu, biliyor musunuz? Sürekli parlak, pembe ruj süren ve konuşurken ellerini gereğinden fazla kullanan on yedi yaşındaki genç kızdan aldığım "Otuz Günde İnternet Fenomeni Olun!" kursunu yarılamama rağmen ne yaptığımdan emin değildim.

Aklımdan sürekli, *bir yandan internet sitesi yönetirken diğer yandan haber listesi oluşturup, Instagram, Facebook, TikTok, YouTube ve Twitter'da aktif olup, bir yandan da kitap yazmayı nasıl sürdüreceğim?* sorusu geçiyordu. Bu beklentiler fazla değil miydi?

Benim gözümde tek suçlu, ret mektuplarıydı. Ret mektuplarının %99'unun otomatik e-posta olduğunu unutmayın. Ancak nadir de olsa bazen telif ajansları zaman ayırıp *neden* reddettiklerine dair birkaç satır cevap yazıyorlardı. Gerçi çoğunda aynı şey yazılıydı: *Güzel hikâye ancak değerlendirebilmemiz için istikrarlı sosyal medya hesabına ihtiyacınız var.* Bu yüzden, bu tavsiyeye uyup birkaç şey denedim. Fakat insanların sosyal medyada sizi takip etmesini nasıl sağlayacağınızı çözmek, üniversite diploması almaktan daha zordu. İki hafta boyunca tüm enerjimi bu işe vermeme rağmen tek yapabildiğim, açılmayan linkleri olan bir internet sitesi kurmak; ana sayfada kendimi kaybettiğim için tek bir *tweet* bile yazmadığım bir Twitter hesabı oluşturmak ve Instagram'da otuz iki takipçi kazanmak oldu. Bu süreçte ailemden iki kişi beni takipten çıkmıştı bile.

Daha kötüsü, ÖOK odasında kütüphane sessizliği vardı. Onun varlığının getirdiği parıltı kaybolmuştu. Tek başıma kalakalmıştım. Geceleri geç saatlere kadar çalışıyordum. Öğle yemeği sırasında ara vererek teknolojik konular üzerine yoğunlaşıyordum. Çünkü bu konularda donanımsızdım. Fakat içinde bulunduğum mevcut şartlara göre, yazar olmak istiyorsam bunların üstesinden gelmem gerekiyordu.

Will'i pek göremiyordum. Genellikle iş seyahatinde oluyordu ve döndüğünde ise kapalı kapılar ardında oldukça önemli ve bir o kadar da gizli işler üzerine çalışıyordu. Bazen telefonla konuşuyor, bazen muhasebeciyle toplantı yapıyor, bazen de annesiyle kavga ediyordu. Onu görmek, onunla konuşmak istiyordum ama ne zaman merdivenlerin başına gelsem telefonu çalan Will, bana olan ilgisini yitiriyordu. Tıpkı Sam'in sonunda benden uzaklaşması gibi, o da bana artık hiç zaman ayırmıyordu.

Anladığım kadarıyla, iki hafta önceki düşüncelerimden oldukça uzak bir noktadaydım. En azından, Olivia'yla küçüklüğümüzden beri kurmadığımız bir ilişki kurmuştuk. Hatta önceki hafta, beni annemlerin evine zorla götürdü ve yaptığı her şey için, özellikle de Ferris meselesin için, ne kadar üzgün olduğunu söyleyip herkesin önünde benden özür dilemişti ve annemle babama da benden özür dilemeleri için baskı yapmıştı. Bu, her zamanki gibi otoriter bir davranıştı ama aynı zamanda çok dokunaklı ve çok tatlıydı. Onun sayesinde ailemle olan ilişkim düzelmişti. Bir de Lyla'yla. Hepsi, bu kötü günlerimde yaralarıma merhem olmak için sıraya girmişti âdeta. Şükredecek çok şey vardı hayatımda.

Saate bakınca, e-postamı kapattım.

"Hazır mısın?" diyerek ayağa kalktım. Derin düşüncelere dalmış olan Lyla, yeni bir tasarım üzerine çalışıyordu. Kendini işe o kadar kaptırmıştı ki beni duymadı bile. Ona doğru bir adım attım. Omzuna dokundum. İrkilerek başını kaldırdı. Kulağındaki kulaklıkları çıkardı.

"Toplantı zamanı."

"Gelemem," diye geveledi. "Hâlâ cezalıyım."

Lyla'nın Dr. Shaw'a çıkışmasından sonra Will, yapılacak toplantılara onun katılmasını, telefon görüşmelerine dâhil olmasını ve herhangi birine e-posta göndermesini belirsiz süreyle yasaklamıştı. Kimseyle iletişim kurmadan (Will hariç) sabah dokuz akşam beş saatleri arasında, hapishaneden çalışır gibi sadece tasarım yapıyordu. Yine de daha önce onu hiç bu denli mutlu görmemiştim.

"Peki. Tamam, o hâlde, ben kaçtım."

"İyi eğlenceler," diyerek gözlerini yeniden ekranına çevirdi.

Merdivenlerden indim. Bu toplantı, sıradan toplantılardan değildi. Önceki gün Bayan Pennington'ın asistanı, tüm çalışanların toplantıda hazır bulunması gerektiğini bildirmişti. Diğer tüm görüşmeler iptal edilecek, bugün için geçerli olan tüm seyahat planları ertelenecekti. Hâlinden memnun bir şekilde

tasarım yapan Lyla hariç, herkesin orada olması gerektiğine göre, toplantıda yapılacak duyuru çok önemli olmalıydı.

Magnolia Salonu'na girdiğimde, Will'in şirkete takdim edildiği gün salonun arkasındaki hâlim aklıma geldi. Halıya takılıp düşmüştüm ve Will de taslağımın sayfalarını toplamış, tek kelime etmeden bana vermişti. O gün ayağa kalkıp, patronum olacağını öğrendiğim adamın buz mavisi gözlerine bakıp mükemmel dikilmiş takım elbisesiyle burun buruna gelmiştim. Onun çok korkutucu biri olduğunu düşünmüştüm. Fakat şimdi...

Will Pennington sahneye çıktı. Tıpkı o günkü gibi görünüyordu. Özel dikim takım elbise, ciddi bir ifade. Neşeli olmadığı, çok uzaktan belli oluyordu.

Çalışanların yerleşmesini beklerken odaya sessizlik çöktü.

"Kısa sürede bu toplantıya katılım gösterdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Annem..." dedi. Ön sırada dimdik oturan, ayak bileklerini çapraz toplamış olan ve onaylayan bir gülümsemeyle bakan Bayan Pennington'a doğru başını sallayarak, "ve ben sizi buraya Pennington Yayınevi ve geleceğimiz hakkında bilgilendirmek için çağırdık."

Odada korku dolu mırıldanmalar oldu.

"Yayıncılık dünyasının ekonomik darboğazdan etkilendiği ve bizimki gibi küçük yayınevlerinin daha ciddi sonuçlarla karşı karşıya kaldığı, bilinen bir gerçektir. Fakat Pennington Yayınevinin geçtiğimiz yıl içerisinde hem bütçe kısıtlamasına gitmesi hem de çalışan sayısını azaltması, bu duruma pek yardımcı olmamıştır." Will, önündeki kâğıtlara bakarak okumaya devam etti. "Benim tahminlerime göre, hem şirket içindeki muhasebecilerden hem de dışarıdan destek veren yasal danışmanlardan aldığımız bilgiler ışığında, Pennington, geçtiğimiz sene takındığı tutumu devam ettirirse üç ay sonra batma tehlikesiyle yüz yüze gelecektir."

Bu sefer, mırıldanmaların yerini endişeli konuşmalar aldı. Will, herkesi el işaretleriyle sakinleştirmeye çalıştı. "Lütfen."

İçeride ölüm sessizliği oluşana kadar, konuşmadan bekledi.

"Birkaç ay önce Sterling'ten ayrıldığımda, buraya oyalanmaya gelmedim. Bu şirketi sevdiğim için ve amaçlarına, çalışanlarına güvendiğim için geldim. Bir planım var."

Will, Sterling'ten kendi mi ayrılmıştı? İşten çıkarılmamış mıydı?

"Pennington'ı korumakla kalmayacak, şirketi yeni bir atağa kaldırarak hem edebiyat hem de edebiyat dışı alanlardaki her çalışanını memnun edecek bir plan. 1 Nisan'dan sonra Pennington Yayınevi, Archer'a satılacak."

"*Archer* mı?" diye mırıldandım şaşkınlıkla. Fakat Archer...

Odadaki sesler yükselince, "Evet," diye karşılık verdi. "Archer, ticari kurgu üzerine yoğunlaşan bir şirket ve bu yüzden de bazı düzenlemeler yapılacak. Bazılarınız; kovboy hikâyesi, gizem ve aşk romanı gibi ticari kurgu türleri üzerinde yeteneklerinizi gösterme fırsatını yakalayacaksınız. Özellikle, şu anki alanlarında devam etmek isteyen ve tecrübeli olanlarınız ise alan değiştirmek zorunda kalmayacaklar. Fakat bu durum, birçoğunuz için alan değişikliği anlamına geliyor."

Söylediklerini hazmetmemiz için bize zaman tanıdı. Kimse, beklediğim gibi tepki vermedi. Aslında bazıları bu fikre oldukça sıcak bakıyor gibiydi. Birbirlerine dirsek atanlar bile vardı. Yossi gülümsüyor muydu ne?

"Peki, basın tanıtımı içinde yeni bir bölüm mü kurulacak?" diye sordu, Marge.

Will, başıyla onayladı. "Tanıtımda yer alanlar, görev değişikliği yapmak durumunda kalacak. Yeni insanlarla tanışıp yeni ilişkiler geliştireceksiniz."

"Peki, alan değiştirirsek," diyerek araya girdi Tawnya, "bambaşka eserlerin düzeltilerini yapacağız. Debbie Macomber[45] ve Francine Rivers[46] gibi."

[45] Debbie Macomber, aşk romanı ve çağdaş kadın romanı türlerinde eseleri olan ABD'li yazar. (e.n.)

[46] Francine Rivers, tarihî aşk romanı ve Hıristiyanlık temalı kurgu eserleri olan ABD'li yazar. (e.n.)

"O alana geçerseniz, evet."

Tawnya, piyangoyu kazanmış gibi gülümsedi. Will, dikkatle ona baktı. "Bu seni mutlu etti, değil mi, Tawnya?"

Tawnya, "Öyle mi görünüyor?" dedikten sonra, çantasından üç tane ciltsiz kitap çıkardı. Her birinin kapağında mavi, pembe ve yeşil renklerin içinde çift resimleri vardı.

Uzun zamandır ilk kez Will'in gülümsediğini gördüm. İlk kez omuzları rahatlamıştı. "Bunu duyduğuma sevindim. Bir sonraki duyuruma geçiş yapmama imkân tanıdığın için de teşekkür ederim. Tüm bu değişimlerin yanında, ArcherPennington birleşimi olarak, ticari kurgu alanında yeni bir marka daha kuracağız. Bu marka adı altında, yürekleri eriten ve okurlara moral veren aşk romanları basacağız. İsmi de "Archer Heart"[47] olacak."

Kalbim duracak gibiydi. Yeni bir marka... Aşk romanı markası...

"Bu markanın gelişimi için bir süredir şirketimizin CEO'suyla, yani annemle birlikte çalışıyoruz. Eğlendirici kurguya daha önce karşı olan annem, kitleler için okuması zevkli olan ama aynı zamanda belli temel bilgi birikimini aktarmaya yarayan hikâyelerin ne kadar değerli olduğunu anladı. Birliktelik, iyinin kötüyü alt edebildiği, sevginin her şeyin üzerinde olduğu gibi mesajlar var bu kitaplarda. Dünyanın, Archer Heart'tan ne bekleyeceğinin örneği olarak, bu markayı çok iyi temsil edebileceğini düşündüğüm bir yazar var. Bir süre önce onunla tanışma ayrıcalığına sahip oldum. Holly Ray."

Kalbim bu sefer gerçekten durdu. Destek almak için önümdeki sandalyeye tutundum.

Salondakilerden biri, "Holly Ray mi? Öyle birini duydunuz mu?" dedi.

Bir başkası, "Evet, kitap kulübünde okumuştuk. Çok iyiydi," dedi.

Biri de sanki yüzyıllardır en sevdiği yazarın adını duymuş gibi, "Aaaaah. Holly Ray," diye fısıldadı.

---

[47] "Archer (okçu)" ve "heart (kalp)" kelimeleri birleşince, aşk romanı markası olarak "Archer Heart (Okçu Kalp)" ismi ortaya çıkıyor. (e.n.)

Will'le göz göze geldik. Her zamanki profesyonel tutumunu bırakıp elindeki kâğıtlara baktı. Seyirciler arasında gezdirdiği bakışlarına eşlik eden bir gülümseme vardı yüzünde. "Taslağını şahsen okudum ve geniş pazarlarda çalışan bazı arkadaşlarımla görüştükten sonra kitabı Maggie Samson'a gönderdim." Başıyla Maggie'yi işaret etti. "Archer Heart markasının yayın yönetmeni olarak kitabı çok sevdi." Yeniden susup gülümsedi. "Şimdi onun ve ekibinin adına söylemekten gurur duyuyorum ki yazarımıza üç kitaplık sözleşme teklif edeceğiz. Holly, umarım ki teklifimizi kabul eder."

Salonda takdir ve memnuniyet gösteren kıkırdamalar oldu. Bense ne hareket edebiliyordum ne de nefes alabiliyordum.

Will, nihayet elindeki kâğıdı bırakarak salona seslendi. "Bu yüzden, her şeyin kısa süre içinde değişmesine hazır olun. Yeni pozisyonlarınızda çalışmak zor olabilir. Bazen gerginlikler çıkabilir ancak annem ve ben bu karardan memnunuz ve her şeyin yolunda gitmesini umuyoruz." Bana doğru bakarak gülümsedi ve yeşil kupasını havaya kaldırdı. "ArcherPennington'a ve umut vadeden geleceğimize..."

Toplantı lojistik meseleleriyle devam ederken ben olduğum yerde kalmıştım. Dünyam sarsılmıştı ve inançlarımı ayakta tutan tüm kolonlar yıkılarak ayaklarımın ucuna yığılmıştı. Bense yerdeki parçalara bakmaktan başka bir şey yapamaz olmuştum. Gizemli editörüm, Sam değildi. Hiç olmamıştı da.

Tüm notlar ve mesajlar Will'den gelmişti.

En başından beri, Will'di.

Toplantının bitişiyle salonun enerjisi de değişti. Herkes heyecan içinde, olanları tartışarak birbirine, "Yeni alanlarla kim ilgilenecek?", "Uzmanlaştığımız alanları kendimiz mi seçeceğiz?", "Bize korku romanı okutmayacak, değil mi? Ben okumam, Gertrude. Asla okumam," gibi şeyler söyleyip duruyordu.

Bana gelince... Ayakkabılarım yere mühürlenmiş gibiydi. Adım dahi atamıyordum.

Will yanıma geldiğinde, herkes dağılmıştı.

Başım dönüyordu. Beynim, biraz önce olanları anlamaya çalışsa da başarısız oluyordu.

Will, sakin adımlarla bana doğru yürüdü. Gözlerinde şüpheli bakışlar olsa da gülümsüyordu.

"Doğru mu anladım sahiden?" dedim önümde durduğunda. "Bana sözleşme mi teklif ediyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Ben teklif etmiyorum. Maggie ediyor."

"Evet, doğru, Maggie." Maggie'ye doğru bakarak defalarca başımı salladım. "Benim yazar olduğumu biliyor mu?"

Yine başını iki yana salladı. "Bunu senin öğrenmen daha doğru olur."

"Peki." Ne demek istediğini idrak edebilmek için yeniden başımı salladım. Maggie, benim taslağımı seçmişti. Bir keresinde mutfakta yoğurt paylaştığımız için değil, bir keresinde son kalan vanilya şurubunu onun kullanmak istediğini bildiğim için balkabağı şurubunu tercih ettiğim için değil, iş yerinde kurduğumuz kız kardeşlik bağı için de değil; kitabımı sevdiği için, *kitabımı sevdiği için...*

İyi olan her şeyin altında bir bit yeniği aradığım için bir anda aklımda kara bulutlar gezmeye başladı. "Aslında taslağı ona sen verdin, o da kabul etmek zorunda kaldı. Sonuçta sen patronsun."

Benden böyle bir şey duymayı bekliyor gibi güldü. "Aslında, Savannah, ona bir düzine kadar taslak gönderdim. Özellikle, böyle olmasın diye. O da onca taslağın arasından seninkini seçti."

İnanamıyordum. Diğerlerini eleyerek benimkini seçmesine inanamıyordum. Gülmeye başladım. "Peki, bu bir düzine taslağı nereden buldun?"

"Claire Donovan'dan," dedi. "Eski arkadaşımdır."

Gözlerimi dikip ona baktım. Bu yüzden, sözlerine devam etmek zorunda kaldı. " 'Claire, eski arkadaşımdır' derken yalan söylemiyorum. Emekliye ayrılmadan önce onunla toplantı yapmak ve potansiyeli olan bir proje üzerine konuşmak istedim. Claire de işte o toplantıda, potansiyeli olduğunu bildiğini ama üstlenmeye vaktinin olmadığı birkaç taslak getirdi."

"O taslakların arasından..."

"Maggie, sayıyı önce üçe düşürdü ve sonra da en umut vadeden kitabın, seninki olduğuna karar verdi." Yüzümdeki şaşkın ifadeye baktı ve alnını kırıştırarak güldü. Sesi yumuşadı. "Bu, şaşırtıcı olmadı benim için. Çünkü hikâyeni beğendiğimi söylerken ciddiydim. Onu tüm dünyanın okuması gerekiyor."

"Yine de..." Karşı çıkmamak elimde değildi. Ne söylediğinin farkında olduğundan emin olmak istiyordum. "Baird Yayınevi beni reddetti."

"Bu, onların kaybı," dedi tavrını hiç bozmadan. "Savannah, ben Sterling'te on sene çalıştım. Ayrıca, bu işin içinde doğdum. Sektörü tanıyorum. Kitabın konusunda bize şans verirsen eğer, onu tüm dünyaya satmaya hazırız."

Eğer şans *verirsem*. *Eğer*. Karşı ihtimalin olmadığını bilmesi gerekiyordu, öyle değil mi?

"Yalnız, TikTok konusunda kendimi kötü hissediyorum," dedim uzun sessizliğin ardından. "Hesabımı iki hafta önce açtım ve beş takipçim var. Onların da gerçek hesap olduğundan emin değilim."

Gülmemek için dudaklarını sıktı. "Buna rağmen başarılı olacağımıza inanıyorum."

"Haber bültenleri hazırladım. Fakat şu anda listemde sadece annem, babam ve kız kardeşim var."

"O zaman okunma oranın da çok yüksektir," diye karşılık verdi. "Böyle devam edebilirsin ve o listeye beni de ekleyebilirsin."

Ciddiydi. Her şeye rağmen kitabıma inanıyordu. Sözleşme yapılacaktı.

Uzun bir süre, söyleyecek başka bir şey gelmedi aklıma. Konuşmayı zihnimde toparlamaya ve ilk boş vaktimde yeniden düşünmek için hepsini aklıma kazımaya çalıştım. Bu anı zihnime kaydettim. Bana bakışlarını bile hatırlamak istiyordum.

Gülümsemesi kayboldu ve şakacı modundan uzaklaşıp ciddileşti. "Bunların, benim sana karşı hissettiğim duygularla hiçbir

alakası olmadığını bilmeni istiyorum. Muhteşem bir kitap yazmışsın. Kişisel olarak aramızdaki durum ne olursa olsun sana, öğretici ruhuna ve yaratıcı fikirlerine profesyonel saygı duyuyor, hayranlık besliyorum. Maggie'nin tecrübesi altında, senin burada başarılı olacağına gerçekten inanıyorum ve..."

Elimi kaldırdım. "Özür dilerim. Yapbozun önemli bir parçası için konuşmayı geri sarmamız gerekiyor."

Tam o anda, arkadan gelen Brittney, Will'in omzuna dokundu. Yanında Sam vardı. Bir hayli endişeli ve huzursuz görünüyordu. Will, onlara döndü.

Brittney, "Elinizdekini alabilir miyim?" dedi, Will'in elindeki kupayı işaret ederek. "Benim için manevi değeri var."

"Önemli değil, Brittney," dedi Sam, endişeyle gülerek. "Sadece ödünç aldılar."

"Sam, on beşinci kere söylüyorum, kimse başkasının eşyasını sormadan alıp bir hafta boyunca kullanmaz." Gülümseyerek bize döndü.

Brittney'nin, Bayan Pennington'ın asistanı olarak işe girdiği günden beri yüksek sesle konuştuğunu hiç duymamıştım. Tek yaptığı, elinde kalem ve not defteriyle Bayan Pennington'ın arkasından koşmaktı. Ne tuhaf. Sesi, hayal ettiğimden farklıydı. Daha narindi.

Will de ben de Will'in elindeki kupaya baktık. "Bu, senin değil miydi?" diye sordu bana. "Odaya bunu sen koymadın mı?"

Elimi göğsüme götürerek, "Ben koymadım," dedim. "Senin koyduğunu sanıyordum." Kahkaha attım. "Yani, çok sevimsiz olduklarını düşünmüştüm hatta ama..."

Brittney, kaşlarını çatarak, "Nasıl yani?" diye sordu.

Will, kupayı ona verdi. Aklımda yeni sorular oluşmaya başlamıştı. Eğer kupalar onlarınsa...

"Peki, ışıklar?" diye sordum.

"Benim," dedi Brittney.

Gözlerim açıldı. "Mum?"

"Yine benim. İçeriyi aydınlatmam gerekiyor gibi gelmişti."

"Benim hoşuma gitmişti," dedim hemen. "Çok güzel bir dokunuştu."

Brittney nazikçe gülümsedi ve Sam'e doğru bakarak, "Gördün mü? Öyle daha güzel olduğunu söylemiştim," der gibi kaşlarını kaldırdı.

Sam'e baktım. "Yani, siz birlikte misiniz? ÖOK odasını siz de mi kullanıyorsunuz?"

Brittney sırıtarak, "Evet. Geçen haziran ayında, Bayan P. için bir şey ararken buldum. Kapı açıktı..."

Gözlerimi yumdum. O yaz gününde kapıyı kapatıp kapatmadığımı hatırlamakta güçlük çektiğimi anımsıyordum. "İçeriyi görünce nefesim kesildi. Orayı kullanmam için bir sebep yoktu aslında..."

Sebep mi? Ne demek, sebebi yoktu? Orası gizli bir odaydı!

"Sonra, Sam'le çıkmaya başladık," diye devam etti. "Birlikteyiz, evet. Giselle gidene kadar kimseyle paylaşmak istemedik. Fakat şimdi o..."

"Painted Pony Saloon'da hosteslik yapıyor," diyerek, onun sözünü tamamladım.

"Evet, orada olduğu için birlikteliğimizi herkese söyleyebiliriz." Sam'in elini tuttu. "Arada bir orada buluşup vakit geçiriyorduk işte."

Sam hızla Will'e bakarak, "İşten kaytardığımızdan değil. Kesinlikle. Sizin de öyle yapmadığınıza eminim," dedi.

Will'le birbirimize döndük. "Tabii," dedik aynı anda. Will, "Evet," diye ekledi.

Sam, her şeyin ortaya dökülmesinin rahatlığından faydalanarak, "Şimdi, anladığım kadarıyla orada da çalışmaya devam ediyormuşsunuz," dedi. Bana baktı. "Değil mi, Holly?"

O adı söylerken gözleri ışıldamıştı. Yanaklarımın kızardığını görmüş olmalıydı ki, "Merak etme," dedi. "Ben avukatım. Gizliliğe alışığım. Sırrın, bizimle güvende."

Brittney, "Hepimiz ÖOK arkadaşı olabiliriz," diye önerdi. Aniden gelen ilhamla yanakları ışıl ışıl olmuştu. "Orası gizli kardeşlik odamız olur."

Sohbetin konusu, gizli kulübümüzün logosunu taşıyan ev yapımı tişörtlere, bize özel el sıkışma koreografilerine ve ikili buluşmalara geldi. Başımı sallayarak eşlik ettim. Çifte randevu meselesinde ise Will'e baktım. O da bana baktı. Durumu anlayan Sam, "Brittney, diğer kupayı da Savannah'nın odasından alıp onları rahat bırakalım mı?" diye sordu.

Onların salondan çıkması üzerine, Will'le baş başa kaldık. Şakaklarımı ovarak, "Gizli editörün Sam olduğunu sanıyordum," diye itiraf ettim. "Kafam karıştı. Onu Sam sanıyordum."

"Sam mi?" dedi Will, duyduklarına inanamayarak. Yüzüne darbe almış gibi afallamıştı. "Nasıl Sam olduğunu düşünebilirsin?"

"Onu sürekli yukarıda görüyordum. Ne zaman görsem suçlu gibi bana bakıyordu. Yani, of..." diyerek gözlerimi kapattım. "Şimdi anlıyorum. Yüksek sesle söylememe izin ver. Sen, *o*sun."

"Ben oyum."

"Evet. O, sensin." Gözlerimi açtım. Will, söylediklerimden keyif alıyor gibi başını salladı. "O benim."

"Yani..." Aklıma yeni bir şey geldi. "Gizli odayı biliyorsun çünkü sen patronun oğlusun. Bu evi herkesten iyi biliyorsundur, tabii."

"Odayı biliyorum çünkü ortaokula başladığım yaz orayı ben yaptım," dedi. "Normalde, sıradan bir ÖOK odasıydı. Babamla orada çok vakit geçiriyorduk. Bana marangozluğu, ellerimi kullanmayı öğretiyordu. Bir gün içeriyi temizlerken dosya dolabının arkasındaki bölmeyi fark ettim. Birkaç küçük işlemden sonra o bölmeyi yok etmeyi başardım. Orayı kendi sığınağıma çevirdim."

"Orayı başka kimler biliyor?"

"Çok az kişi. Çoğu da artık burada değil. Geriye sadece annem kaldı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Annen mi? Annen, odayı biliyor mu?"

"Halıyı ve mobilyaları kim aldı sanıyorsun?" Will, sırıtarak sesini alçalttı. "Annem, Narnia[48] hayranıdır."

[48] Narnia Günlükleri (*The Chronicles of Narnia*), Clive Staples Lewis'in yazdığı, yedi kitaptan oluşan fantastik roman serisi. (e.n.)

Peki. Bayan Pennington, mutlu hikâyelerden hoşlanıyormuş demek. Umutsuz sonu olmayan, eğlenceli ve tuhaf kurguları seviyormuş.

Will, geri çekilirken somurtmaya başladı. "Yani, bunca zaman benden şüphelenmedin, öyle mi? Bunu kabullenmekte zorlandığımı söylemem lazım."

"Senin olmanı istemiştim. Ama aklıma gelmedi. Hatta bu yüzden kendimle çeliştim ve..."

Alnını kırıştırdı. "Evet?" Derin bir nefes verdim. İtiraf anı. "Sayfalardaki insana kendimi o denli kaptırmıştım ki seninle yüz yüze geldiğimizde aynı şeyi hissetmek kafamı karıştırıyordu. Sanki iki farklı insan arasından seçim yapmam gerekiyor gibiydi. Yine de..."

"Yine de?"

"Yine de burada, karşımda duruyorsun. Seçim yapmak zorunda değilim yani."

"Bir dakika," diyerek parmağını kaldırdı. Bir şey hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Bu demek oluyor ki yazdığın notta başkasına karşı hislerin olduğunu söylediğin kişi..."

"Senden hoşlandığım için seni reddettim, evet." Bir süre cevap vermedikten sonra gülmeye başladı. İçten gelen, dolu kahkahalar atıyordu. "Aslında, bu konuda kitap yazmalısın. Olay örgüsü çok iyi."

Gülerek başımı çevirdim. "*Satır Aralarında Buluşalım.* Adı da güzel olur."

Öylece durup birbirimize bakarken, gözlerindeki neşeli bakış bulutlandı. Sanki aklına bir şey gelmişti. Önemli bir şey... Gözlerini bana dikti. "Pekâlâ, öpüşme sahnesini çözebildin mi?" İçimi kaplayan korkuyu bastırmak için alt dudağımı ısırdım. Başımı iki yana salladım. "Maggie, kitabı basamayacak o zaman."

"Sanırım öyle. Doğru düzgün öpüşme sahnesi olmayan bir aşk romanını basamayız." O anda dirseğime dokunduğunu fark ettim. Bana doğru yaklaştı. Etrafımı saran sedir ağacı kokusunu

aldım. Eski kamyonetinin sıcaklığını, sabahları dört kahve makinesinden birini seçişini ve pencereden yağan kar tanelerini izleyişini hayal edebiliyordum. O hayatın parçası olmak istiyordum. O hayatı istiyordum.

"Fakat..." dedi, yumuşak bir sesle. Gözlerimin içine baktı. Aramızda neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. "İstersen, sana bazı önerilerde bulunabilirim." Parmağı, çenemi sıyırıp yukarı doğru kaydı. Derin bir nefes aldım. Önce gözlerim açıldı, sonra umudum yeşerdi.

"Yani, taslağım için..." diye fısıldayabildim ve parmak uçlarıma yükseldim. Sanki tüm hayatı boyunca bu uysal kelimeleri ve bu sonu bekliyormuş gibi elleriyle çenemi tutup beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız buluştuğunda, nefeslerimizin birbirine karıştığını hissettim.

Önceden içimde yeşerttiğim şüphe tohumları ve beni yiyip bitiren merak duygusu, bir öpücükle son bulmuştu. Beni istiyordu. Hem de en başından beri. Gittiği spor salonunda tırnak mantarı olan, karakterlerinin ismi beğenilmediğinde küçük öfke atakları geçiren, barlarda en iyi arkadaşı için sahte menajer kılığına giren, 34 beden savaşçı mavisi elbiseye sığamayan, her seferinde ağlayacağını bilmesine rağmen aynı hüzünlü filmleri izleyen Savannah Cade.

Elini boynuma kaydırıp beni sıkıca tuttuğunda tüm bunları çok iyi bildiğini, beni uzun zamandır tanıdığını söylüyor ve her şeye rağmen beni daha çok istediğini gösteriyordu. Ben de ona karşı aynı şeyleri hissediyordum. Dudakları utangaç bir gülümsemeyle çekildi. Dudaklarımız ayrılırken, Will, ellerini aşağıya doğru indirip ellerimi tuttu. Bir yandan ürkek bir hâlde gülümserken diğer yandan gözlerinden alevler çıkıyordu. Böylesine şaşırtıcı ve ani bir şekilde arzularını gösterdiği için özür diliyor, aynı zamanda bunu her an tekrarlayabileceğinin haberini veriyordu.

"Evet," dedi. Devamını getirmedi. Yanaklarım uyuştu. Güçlü ellerinin tuttuğu boynumu ateş basmıştı. Bir süre birbirimize baktık. Sonra... Ağzımın kulaklarımda olduğunu bilsem de, "Fena değildi," dedim.

Ve büyü bozuldu.

"Fena değil miydi?" dedi, şaşkınlıkla. "Fena..." Sorgular gibi konuşuyordu. Cevabı gerçekten merak ediyordu. "Değil, öyle mi?"

"Yani, ben..." Açıklamaya çalıştım. "Ellerin nerede? İki yanına yapıştırmışsın gibi geldi bana." Göz kırptım. "Kartondan yapılmış gibi."

"*Sana dokunuyordum*!" diye çıkıştı. "Ne demek ellerin nerede? Senin bedeninin üstünde!"

"Öyle mi?" diye sordum, hatırlayamıyormuş gibi. Aslında, ellerinin kollarımdan tutup beni kendine doğru çektiğini, yanağımı okşadığını ve son üç dakika boyunca boynumda olduğunu *gayet* iyi biliyordum. Omuz silktim. "Aslında en önemli konu, pratik. Uzun uzun pratik yapacağımızdan eminim. İçeride, dışarıda. İyice alışana kadar, elimizden geldiği kadar pratik yapmalıyız."

Uzun bir sessizlik boyunca beni inceledi. Ardından kısa bir cevap verdi: "Mantıklı."

Birkaç dakika sonra, koridordaki insanların arasından geçerek odama kadar bana eşlik etti. Kapının önünde durdu. "Saat ikide, ÖOK odasında buluşalım mı?"

Sonuç Bölümü

İKİ YIL SONRA...

"Evet, kitapçılar için sitemizde kitap kulübü setleri ver. Ya da hepsini şu adresten temin edebilirsiniz..." Gabriel'in cümlesini, "HollyRay.com" diye tamamladım.

Gabriel, yeni editörümüzdü. Yirmi iki yaşındaydı. Çok tatlıydı. İşleri eline yüzüne bulaştırmaktan ödü patlıyordu.

"Ben buradayım, Gabriel. İstersen sen çıkıp kendine kahve al." Standımızdaki, arkası kesilmeyen okur sırasından bunalmıştı.

Herkes, imza günüm için gelmişti. Düzeltme: Holly Ray'in imza günü. Serideki ikinci kitabını imzalıyordu. Nashville'deki onca insan arasından, sadece benim mahlas kullanmam çok tuhaftı.

Günlerimin yarısını yazarak, diğer yarısını da ArcherPennington'ın ana akım kurgularının telif editörlüğünü yaparak geçiriyorum. Editörlük işini bırakmayı düşündüm birkaç kere. Ama bu iş, beraberinde getirdiği avantajları nedeniyle bu düşünceyi gerçeğe dönüştürmeme izin vermedi. Bir kere, Lyla'yla (müşterilerle görüşme yasağı, genel yasağa dönüşmüştü artık) aynı odada çalışmaya devam ediyordum. Kitap düzenliyordum ancak yazar listem, idare edebileceğim şekilde altı kişiyle sınırlandırılmış-

tı. Ayrıca, özellikle genç yetişkin edebiyatı, gizem romanları üzerinde çalışıyordum ve kendi yazılarımla da ilgilenebiliyordum.

Will'le paylaştığım küçük sığınağım yerli yerinde duruyordu. Bazen Brittney de geliyordu ve tabii çok düzgün biri olduğunu nihayet bizlere gösteren Sam de. Ve gerçekten de "gizli gurup el sıkışması" edinmiştik.

Yeni kitabımı imzalatmakta olan bir kadının, iki yetişkin kızı hakkında anlattıklarını dinlerken Lyla'nın bağırdığını duydum. "Kaleyi koruyun! Ne pahasına olursa olsun, kaleyi koruyun!" Kafamı çevirdiğimde, Lyla'nın iki yıl önce de gelen kadının elinden Oswald'ın köpük pano fotoğrafını kurtarmaya çalıştığını gördüm. Hâlâ Dolly Parton gibi şekil verdiği saçları savruldu. Doğum yapmasına az hafta kaldığı, öne doğru çıkmış göbeğinden belli oluyordu. Konser turnesinin üçüncü haftasında, country şarkıcısı olmak istemediğini anlamıştı. Haftada altı gün yerel barlarda sahneye çıkıyordu şimdilik. Ben, Will, Garrett, hatta Sam ve Brittney, onun yanında olmaya çalışıyorduk.

"Pardon," dedim önümdeki kadına kitabını uzatarak.

Yossi ve Marge'ın köşede sohbet ettiklerini gördüm. Gabriel ise kahve almak için onların yanından uzaklaşmıştı. Will toplantıdaydı. Her şey benim kontrolümdeydi artık. Olabildiğince profesyonel bir şekilde ve hızla Lyla'nın yanına gittim. Onu kolundan çekip, "Arabada ne konuşmuştuk, tatlım?" dedim sakince. Lyla kalakaldı. Dudaklarını sıkıp burnunu buruşturdu.

"Ne oldu yine?" Ona bakıp gülümsedim. Didiştiği kişiye bakmaya devam eden Lyla, nihayet bana döndü. "Hepimizin," diye mırıldandı, "duyguları olan insanlar olduğunu unutmamalıyız. Hayatta bunlardan daha önemli şeyler var."

"Nelerden?"

Lyla, tavana baktı. "Kitap, kalem, köpük pano."

"Will, kitap almaya gelen insanları kovaladığını görürse ne yapar peki?"

Lyla nefes verdi. Göğsüne bastığı köpük panoyu bıraktı. "Bir sonraki toplantıda, herkese iltifat etmem için beni kürsüye çıkarır."

"Aynen öyle," diyerek omzunu okşadım. Sonra Lyla'nın didiştiği o kitap meraklısına dönüp *hepimiz deliyiz* bakışı attım. "Özür dilerim ama bu pano, bugün dağıttığımız ürünlerden biri değil."

Yaşlı zalim, hırsızlık yaptığına dair herhangi bir utanç belirtisi göstermeden kaşlarını kaldırmakla yetindi.

"Size kendi kitabımı hediye etmek isterim. Adınıza imzalayarak."

Köpük panoyu bırakmadan geri bir adım attı. Lyla, tıslad ı.

"Aslında ne yapalım, biliyor musunuz?" Lyla'nın yerine ben geçmiştim artık. "Sizin adınıza bu panoyu imzalayayım. Bundan memnun olurum." Fakat kalemimi almak için gittiğimde, kadının çoktan kalabalığın içine karıştığını fark ettim. Bazen böyle oluyordu işte.

Koltuğuma döndüm. Son yirmi dört aydır tanımaya başladığım, çok sevdiğim, kitaplarımı sevip takdir eden ve öven kitap kurtlarıyla sohbet etmeye devam ettim. İmza bittiğinde, gülümsemekten tutulan yanak kaslarımı rahatlatacaktım.

"Teşekkür ederim, Michelle," diyerek kitabı uzattım. "Sabırsızlanıyorum." Doğu Tennessee'de yaşayan ve son derece kibar bir okur olan Michelle, kitabı alıp çantasındaki kitapların arasına koydu. "Teşekkür ederim, Savannah. Seninle konuşabildiğime çok sevindim."

"Ben de," diyerek gülümsedim. Yeni editör istemeyen ve sonunda yine bana kalan Oswald gibi bazı yazarlar, kitaplarını tanıtabilecekleri sosyal toplantıları korkutucu buluyordu. Ama ben, o yazarlardan olmadım. Hatta kitap kulüplerine katılıp kitaplarım hakkında konuşmak, en sevdiğim aktivitelerden biriydi.

Michelle, kalabalığa karışırken ben de küçük bar tabureme oturup etrafıma baktım. Enerji dolu bir uğultu... Hevesli yüzler...

Birkaç dakika sonra, insanların arasından Will'i gördüm. Uzakta durmuş, beni izliyordu. Yüzünde güzel bir gülümseme vardı. Öne doğru adım attığında elinde iki kitap olduğunu fark ettim. Ciltlerini görünce ne olduklarını anladım. Nefesimi tuttum. "Onlar..."

tg:kaktusunx

"Green'in son kitabı. Evet. Biri sana, biri anneme. Fakat bir anlaşma yapmak zorunda kaldım. Green de benden bir şey istedi." Will hafifçe gülümseyince aklımdan geçen şey beni daha da heyecanlandırdı. "Benim... Kitabımı... İstemedi... Değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı. Boşuna umutlanmıştım. "Başka tahmin alayım?" dedi. Gözlerim, yanımdaki kitaba kaydı. "Jackson'ın kitabı mı?"

Başını salladı.

"Hugh mu?"

Will yine başını salladı. "Oswald'ın," dedi sonunda. Gözleri gülmekten kırışmıştı. "Anladığım kadarıyla Trace bir sorun yaşıyor ve Oswald'ın bu iş için uygun adam olduğunu düşünüyor."

Green'i, devasa kitaplığının içinde, kocaman deri koltuğunda, lambaderin altında oturmuş, Oswald'ın kitabını okurken hayal ettim. O anda aklıma bir fikir geldi. "Ondan övgü yazısı iste. Oswald'ın son kitabının arka kapağına koyarız."

"İstedim bile," diyerek yanıma geldi. "Bu arada dün gece, senin yeni taslağını okudum." Umutla dolarak tek kaşımı kaldırdım. "Ve?"

"Zaman akışında hatalar var. İkincil karakterler zayıf. Fakat konu güçlü."

"Öyle mi?" diyerek koluna vurdum.

"Yavaş olun, Bayan Pennington." Kolunu ovdu. "Elinizde pırlanta yüzük var."

Haklıydı. Elimi çekip fuar merkezinin beyaz ışıklarının altında parlayan tek taşıma baktım. Bayan Pennington'dan, yani Martha'dan bir hediyeydi bu. Ona bu isimle hitap etmeye alışmaya çalışıyordum artık. Tek taşımın hemen yanında da anneme kendi annesinden kalan alyansım duruyordu.

Will bana doğru yaklaştı. Beyaz ışıkların altında, parktaki ağaçların arasında, tel ışıkların içinde, nerede olursa olsun bana verdiği o mükemmel öpücüğün tadını çıkardım.

Her öpücük mükemmeldi çünkü sevdiğim erkekten geliyordu. Sonsuza kadar, çırpılmış yumurtalarımızı paylaşacak ve çeyizimdeki porselenlerimizle yemek yiyecektik.

Teşekkür

Bu konu, birlikte çalıştığım yayınevini bana gezdiren Thomas Nelson ve editörüm Jocelyn Bailey'le geçirdiğim günün sonunda aklıma geldi. Ofiste çok hoş bir ortam vardı. Her katta bitmek bilmeyen enerjileriyle tek şey için, kitaplara can vermek için çalışan insanların koşuşturmacası başlı başına çok etkileyiciydi. Ardından gömme dolaptan biraz büyük bir odada basılı kitapların okuma kopyalarının tutulduğunu gördüm. Oda muhteşemdi. Henüz satışa çıkmamış yüzlerce kitap orada duruyordu. Editörüm kitapları işaret ederek şu iki büyülü kelimeyi söyledi: "İstediğini alabilirsin." Yakışıklı avukat ve göz alıcı editörün arasındaki aşka şahit olduğumda bir sonraki kitabımın konusunu da bulmuş oldum. Yazmak için buradan daha güzel bir ortam olabilir miydi? Yayıncılık sektörünün heyecanlı ilişkilerine başlamak için de bu ön okuma kopyalarının tutulduğu oda muhteşem bir fikirdi.

Bu yüzden herkesten önce ilk teşekkürümü Thomas Nelson'a etmek istiyorum. Hikâyelerimi başarılı kapakları, düzenlemeleri, pazarlama ve satış becerileri, reklamları ile tüm dünyaya ilan ettiği için değil, bu hikâyeye ilham olduğu için. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Ayrıca bu kitabın muhteşem kapak tasarımı için Lynn Buckley'ye teşekkür ediyordum. Özellikle sık sık iletişim kurmaktan büyük keyif aldığım Laura Wheeler, Leslie Peterson,

Kerri Potts, Kimberley Carlton, Amanda Bostic, Becky Monds, Savannah Summers ve Margaret Kercher'e teşekkür ederim.

Bana inanan ve bu hikâyede yanımda olan, daha sonrasında yeni maceralara atılan Jocelyn Bailey'ye teşekkür ederim.

Menajerim Kim Whalen'e her zaman ulaşılabilir ve destekleyici olduğu için teşekkür ederim.

Mükemmel bir yoldaş olduğu için Ashley Hayes'e teşekkür ederim.

Kitaplarımın yaratıcılık alanında yanımda olan Nicole Coley'ye teşekkür ederim.

İlk ve en sevdiğim okurum olduğu için Christine Berg'e teşekkür ederim.

Desteklerini hiç esirgemedikleri için eşime ve aileme teşekkür ederim.

Kitabımı olabilecek en güzel pozlarla paylaştıkları için bookstagram hesaplarına ve bloggerlara teşekkür ederim. Size çok şey borçluyum.

Bana yazmak için neden verdiği için Hz. İsa'ya teşekkür ederim.

Ve beni sosyal medya üzerinden cesaretlendiren, haber bültenlerime cevap veren, kitaplarımı paylaşan, yorum yazan, kitap kulüplerinde anlatan ve kendimi samimi topluluğun bir parçası olarak hissettiren tüm okurlarıma teşekkür ederim. Yaptığınız her şey için ne kadar teşekkür etsem az.

Melissa Ferguson'a Övgüler

"*Satır Aralarında Buluşalım,* aşk romanı tutkunlarının ellerinden bırakamayacağı ve tüm arkadaşlarıyla paylaşmak isteyeceği bir mücevher. Melissa Ferguson'ın, esprili ve sıcacık Savannah Cade ile onun dünyasında yaşayan mükemmel karakterlerden oluşan bu hikâyesinde, okurlar kendilerini kaybedecekler. Elden kaçan fırsatlar, ikinci şanslar ve belki de gerçek bir aşkla dolu olan bu roman, okuma listenizin en üstünde yer almalı!"

-Kristy Woodson Harvey, New York Times
(Çok satan *Under the Southern Sky*'ın yazarı)

"Ferguson, hayatında en az bir kez kendini odasına kapatan ya da merdiven altında uyuyan tüm kitap kurtları için heyecanlı bir aşk romanı yazmış. Meşhur bir yayıncının alt düzey bir editörü olan Savannah Cade, roman taslağını gizemli bir okurun yardımıyla gizliden gizliye yeniden işlerken ve tüm hayatını gözden geçiriyor. *Satır Aralarında Buluşalım* akıcılığıyla ön plana çıkıyor. Bu zekice kurgulanmış, şahane aşk hikâyesini okurken siz de kendi sığınağınıza çekilmek isteyeceksiniz."

-Asher Fogle Paul, *Without a Hitch*'in yazarı

Tartışma Soruları

1. Savannah aynı anda birkaç işte başarılı olanlarla dolu bir aileden geliyor. Siz aynı anda birkaç işle uğraşma konusunda ne düşünüyorsunuz? Hayatınızda böyle dönemlerle sağlıklı bir şekilde başa çıkabiliyor musunuz?

2. Başarıyı kötü bir şey olarak gördüğünüz oldu mu? Kitap, başarıya ulaşmayı nasıl kötü bir şey olarak betimliyor? Ne zaman iyi bir şeye dönüşüyor? Aradaki fark ne?

3. Savannah uzun süre birlikte olduğu eski erkek arkadaşını kız kardeşine kaptırdığında ailesinin tepkisi ne oluyor?

4. Bakış açısı önemlidir. Savannah'nın tarafından bakıldığında eski erkek arkadaşını bir gecede gönlünü Olivia'ya kaptırması ve "aşk tanrısının okları" her ne kadar yıkıcı olsa da Olivia'nın tarafından anlatıldığında oldukça romantik bir hâl alıyor. Bunu kendi hayatınıza uyarladığınızda ya da aynı hikâyenin iki farklı tarafını dinlediğinizde ne düşünürsünüz?

5. Her kişinin bakış açısı kendi deneyimlerine dayandığına göre karşınızdakinin deneyimlerini düşündüğünüzde olaylara nasıl tepki vermeniz gerekiyor?

6. Savannah ve William zorlayıcı ama aynı zamanda anlaşılır olan patron-çalışan aşkına kapılıyorlar. Bu durum hakkında siz ne düşünüyorsunuz? Bu iyi mi yoksa kötü mü?

7. Son çalışan toplantısından önce Savannah yazar olma hayalini gerçekleştirebilmek için uzun yıllar daha çalışması gerektiğinin farkına varıyor. Reddedilmek onu durduramıyor. Siz böyle bir durumda kaldınız mı? Azimle çalışmanın sonu ne olabilir?

8. Siz yayınevinde okur kopyalarının tutulduğu gizli bir odaya girseydiniz ne yapardınız? İçeriyi nasıl dekore ederdiniz? İnsanlara sırrınızdan bahseder miydiniz?

9. Hangi karakterin zayıf noktasını kendinizde görüyorsunuz? Neden?

10. Hangi karakterin güçlü noktasını kendinizde görüyorsunuz? Neden?

11. Savannah sonunda kendini değiştiren neyi öğreniyor? Bu nasıl bir etki oluşturuyor?

12. En sevdiğiniz karakter kimdi? Neden?

Yazar Hakkında

Çok satanlar listesinde üç tane kitabı bulunan Melissa Ferguson, eşi ve çocuklarıyla birlikte Tennessee'deki çiftlik evinde yaşıyor ve *The Hollywood Reporter*, *Travel + Leisure*, *Woman's World* gibi dergilerde yayımlanan, yüreklere işleyen aşk hikâyeleri yazıyor.

Ona www.meliddaferguson.com adresinden ulaşabilirsiniz.
Instagram: @our_friendly_farmhouse
TikTok: @ourfriendlyfarmhouse
Facebook: @AuthorMelissaFerguson